

Teribilul Tarzan

EDGAR RICE BURROUGHS

Burroughs Edgar Rice

Seria TARZAN

V.1.0

Teribilul TARZAN

Sau
PALUDON TĂRÂMUL UITĂRII

Tarzan The Terrible
1921

Ilustratia copertei:
Boris Vallejo

Versiune electronică realizată
după volumul apărut la
EDITURA EURO PONTIC

CLUJ-NAPOCA, 1996

CAPITOLUL I - Omul cu coadă.

Era miezul nopții. Printr-o pădure deasă din Africa meridională, se strecura o fiară enormă, cu ochii galben-verzui și cu capul aplecat în pământ, iar fiecare mușchi al ei vibra, sub încordarea plăcerii de a vâna. În drumul ei se ivea, din când în când, câte o poiană scăldată de razele lunii, dar fiara avea grijă să ocolească această lumină pentru, a nu-și trăda prezența, căci atât de subtil îi era mersul, încât nu făcea nici un zgomot pe care l-ar fi putut distinge auzul omenesc, cu toate că trecea, printr-o vegetație foarte, deasă, călcând peste un covor cu frunze căzute și rămurele uscate.

Prada urmărită de leu trecea, după toate aparențele, cu mai puțină grijă prin junglă. Se afla numai la vreo sută de pași înaintea carnivorului roșcat, mergând tot fără zgomot ca și el, dar, în loc să ocolească luminișurile naturale în care lumina lunii pătrundea în toată splendoarea ei, le căuta intenționat tocmai pe acestea, după cum se vedea bine, chiar în zig-zag-urile ce le făcea în drum.

Era și necesar să caute drumul care îi era mai ușor, pentru că nu semăna câtuși de puțin cu fiara care îl urmărea; cel urmărit mergea drept, în două picioare și nu avea păr deloc pe corp, numai pe cap. Brațele lui erau bine formate și erau musculoase; mâinile puternice și delicate cu degetele lungi, iar degetul mare de la ambele mâini ajungea în lungime până aproape de vârful celui arătător. Picioarele la fel, cu mâinile, erau și ele bine (acute, dar se deosebeau de acelea ale oricărei alte rase omenești, excluzând poate rasele inferioare, prin faptul că degetele mari de la fiecare picior creștea în afară, formând un unghi drept cu restul degetelor.

Oprindu-se o clipă într-una dintre poienile din drumul

său, această ființă ciudată a întors capul și a ascultat cu atenție în urma ei. Cu acest prilej se puteau distinge bine trăsăturile feței sale, sub razele unei luni pline. Avea o figură cu trăsături fine, regulate, care ar fi putut să atragă atenția, ca frumusețe masculină, în oricare dintre orașele mari din lume. Om să fi fost oare această creatură?

Ar fi fost greu de precizat, pentru că pe sub tunica de blană neagră care îi acoperea șoldurile, atârna în afară, în spatele lui, o coadă lungă, fără pic de păr pe ea. Această ființă ciudată, pe care o avem în subiect, purta într-o mână o ghioagă puternică; de o curea trasă peste umăr, atârna un cuțit scurt, cu teaca lui; de o altă curea, încrucișată cu prima, avea suspendat pe șoldul drept o pungă de piele.

Ca să-și poată să țină tunica, purta o cingătoare lată care strălucea în lumina lunii, ca și cum ar fi fost încrustată cu aur. Cingătoarea se închidea cu o cataramă mare, împodobită cu un desen care scânteia ca și pietrele prețioase.

Numa, fiorosul leu african, se apropia din ce în ce mai mult de victima pe care o pândea. Dar nici aceasta nu era nepăsătoare. Se observa bine din faptul că privea tot mai des în urma lui, dându-și seama de primejdia care se apropia.

Totuși, nu a început să fugă, nici nu a grăbit pasul. Atâta doar că a scos pe jumătate cuțitul din teacă, își țină ghioaga pregătită și pe unde îi permiteau locurile mai deschise, făcea pași mari, repezi.

Străbătând, în sfârșit, o ultimă fâșie de junglă, această ființă care semăna a om, a dat peste un teren de o întindere mare, aproape fără copaci.

În primul moment a stat la îndoială, aruncând o privire aspră în spatele lui, apoi o alta în sus, spre adăpostul oferit de crengile mari ale copacilor înalți de la

marginea pădurii.

Probabil, însă, că era împins la drum de o nevoie cu mult mai mare decât influența pe care teama sau precauțiunea o aveau asupra lui, pentru că a pornit înainte, să traverseze câmpia, lăsând în urma lui siguranța oferită de copacii ospitalieri.

Câmpia era, într-adevăr, împestrițată, din distanță în distanță, cu câte un copac singuratic, așa că și el și-a continuat drumul de la unul la altul, ceea ce arăta că nu i-a pierit orice grijă cu totul. Dar, după ce a trecut și de cel de-al doilea copac, distanța până la al treilea era considerabilă și Numa, ieșind în momentul acela din tufișul de la marginea junglei, văzându-și vânatul fără nici un mijloc de salvare, s-a repezit asupra lui.

Au trecut două luni de zile: luni lungi și obositoare, în care foamea, setea, greutatea și mai ales o durere arzătoare sufletească l-au chinuit pe Tarzan, din ziua când a aflat din jurnalul căpitanului german pe care l-a omorât, că soția sa trăiește încă.

După toată ancheta în care a fost ajutat de biroul de informații al trupelor engleze din Africa de Sud-Est, a descoperit că nemții încearcă să o țină pe lady Jane ascunsă în interiorul țării, dar motivele acestei dispoziții nu le știa decât înaltul comandament al armatei germane de acolo.

Ea a fost trimisă peste hotare, în statul liber Congo, în grija locotenentului Obeigatz, cu un detașament de trupe germane indigene. Plecând singur în căutarea ei, Tarzan a reușit să găsească satul în care a fost încarcerată, dar acolo a aflat că a fugit de câteva luni de zile și că ofițerul german a luat călăuze și a plecat să o caute împreună cu tot detașamentul.

De aici încolo, toate informațiile de la șefi, de la călăuze și de pe la ostașii pe care îi silea la mărturisiri erau vagi și adeseori se băteau cap în cap. Unele călăuze

susțineau că li s-a dat drumul și au fost trimiși înapoi; altele că au dezertat și s-au întors înapoi în sat pentru că au fost siliți să meargă prin locuri prea îndepărtate de țara lor.

Astfel, Tarzan. Punând bucată cu bucată, crâmpoie de informații, nu putea să-și formeze decât o idee foarte vagă și numai despre direcția în care soldații au putut să meargă.

Plecând din sat, a mers spre Sud-Vest, să treacă munții, la care însă, a ajuns numai după ce a trecut prin cele mai mari greutăți. A avut mai întâi de străbătut o stepă întinsă, aproape fără nici un strop de apă și acoperită, aproape integral, de mărăcini, deși, de unde a trecut într-un ținut în care, probabil, nu mai trecuse până atunci picior de om alb și care nu era cunoscut decât din legendele triburilor care îl mărgineau. Aici s-a aflat în fața unor munți prăpăstioși, a unor platouri pline cu verdeață, câmpii întinse și mlaștini nemărginite. Dar, ca să ajungă până la munți, platouri sau câmpii, trebuia neapărat să treacă în primul rând peste mlaștini.

După săptămâni de trudă a găsit, în cele din urmă, un drum pe unde să poată străbate mlaștinile, care nu erau decât o întindere de pământ oribilă, plină de șerpi veninoși și alte reptile primejdioase. De câteva ori a avut ocazia să găsească la distanțe mari, sau noaptea, animale care ar fi putut fi considerate monștri titanici din clasa reptilelor. Cum însă erau pe acolo și elefanți numeroși, rinoceri și hipopotami, atât prin apă cât și în afară, Tarzan nu putea să fie sigur dacă formele enorme ale acestora nu erau ale celor din urmă.

În sfârșit, după ce a traversat mlaștinile, a ajuns să pună din nou piciorul pe teren solid și abia atunci și-a dat seama pentru ce acest teren sfidase, de nenumărate secole, atât curajul, cât și osteneala raselor eroice din lumea din exterior, care, după numeroase înfrângeri și

suferințe de necrezut, au străbătut pământul în toate direcțiile de la pol la pol.

Față de abundența și varietatea vânatului, s-ar fi putut deduce că fiecare specie cunoscută de păsări, animale sau reptile, a căutat acolo un refugiu, unde să poată opune ultima rezistență mulțimii cotropitoare a oamenilor, care se răspândește neîncetat pe suprafața pământului, răpind terenul ordinilor de animale inferioare, din clipa în care prima maimuță și-a lepădat părul și a încetat de a se mai sprijini în pumni în mersul ei. Până și speciile, pe care Tarzan le cunoștea foarte bine, vedeau aici, în unele cazuri, rezultatele unei linii deosebite de evoluție sau se prezentau sub o formă nealterată, care a fost transmisă, fără nici o schimbare, de secole întregi.

De asemenea, mai erau și o mulțime de specii provenite prin încrucișarea lor, dintre care un leu galben, vârgat cu negru, l-a interesat foarte mult pe Tarzan.

Era ceva mai mic decât leii cu care era obișnuit, dar totuși era una dintre cele mai primejdioase fiare, pentru că, pe lângă o pereche de colți lungi și ascuțiți ca sabia, mai era și de o răutate îndrăcită. Tarzan a considerat că aceasta nu este decât o dovadă că pe vremuri se găseau și tigri; aceștia puteau fi chiar din specia preistorică, cu colți uriași, animale care s-au încrucișat în pădurile africane cu leii, dând naștere groaznicului specimen cu care a avut prilejul să se întâlnească azi. Adevărații lei ai acestei lumi noi, nu se deosebeau mult de cei pe care îi știa el. În mărime și conformație, erau aproape identici; atâta doar că petele, pe care le aveau de mici ca leoparzii, nu le mai dispăreau odată cu vârsta, ci le rămâneau astfel încât îi făceau să semene cu leoparzii.

După două luni de osteneală, nu avea încă nici cea mai mică dovadă că aceea pe care o căuta a ajuns și ea în aceste ținuturi atât de frumoase, dar în care era atât

de greu de pătruns. Totuși, s-a convins, în urma cercetărilor pe care le-a făcut, atât prin satele canibalilor, cât și pe la triburile din vecinătate, că, dacă lady Jane mai trăia cumva, trebuia să o caute numai în direcția aceea, deoarece, printr-un proces de eliminare, a redus toate celelalte posibilități.

Despre felul cum a reușit să treacă mlaștinile, nu își mai pierdea vremea să se gândească, dar se convingea tot mai mult că soția lui a găsit posibilitatea să le străbată, astfel că, dacă era și acum în viață, numai aici trebuia căutată.

Dar acest ținut sălbatic, necunoscut și nestrăbătut de nimeni, era o întindere imensă. În calea lui se ridicau munți înalți și greu de trecut; torente care se rostogoleau de pe stânci aproape drepte îl opreau din drum, fiind nevoit, aproape la fiecare pas, să-și măsoare mușchii și agerimea minții cu carnivorele mari pentru a-și putea procura hrana.

De nenumărate ori s-a întâmplat ca Numa să urmărească același vânat și când unul, când altul, să o ia înaintea celuiilalt. Cu toate acestea, foarte rar s-a întâmplat ca Tarzan să rămână flămând, pentru că vânatul exista în mare cantitate, pe lângă fructele gustoase și diversele vegetale, pe care, cineva crescut în junglă, știa unde și cum să le găsească, la nevoie. După câteva zile de căutare, a reușit în cele din urmă să găsească o trecătoare printre munți. Coborând de partea cealaltă, a ajuns într-un ținut care nu se deosebea cu nimic de primul. Era și aici destul vânat, iar la un vad al unui pârâiaș, chiar la poalele munților de unde începea o câmpie acoperită cu o pădure deasă, a avut și prilejul să ucidă o căprioară. Era tocmai pe înserat. Din diferite părți ale junglei, mai ales dinspre dealuri, au început să se audă răcnetele și urletele fiarelor mari de pradă.

Deoarece copacii de pe dealul unde se afla nu erau

destul de mari ca să îi ofere un refugiu, Tarzan a aruncat căprioara pe umeri și a pornit spre pădurea care acoperea aproape întinderea toată a câmpiei. Din înălțimea unde se afla la început, a văzut că la o distanță oarecare nu tocmai mare, pădurea se termina spre stânga printr-o fâșie de teren în care nu au crescut decât doi copaci singuratici. Tarzan a ales unul dintre aceștia, care se potrivea pentru scopurile sale și s-a îndreptat spre el. Ajuns acolo, s-a hrănit cu carnea lui Bara și după ce s-a săturat, a luat restul și l-a atârnat sus în copac, de partea opusă locului pe care și l-a ales pentru odihnă.

Pe urmă, a venit și s-a așezat într-o poziție cât mai convenabilă pentru a se putea odihni, în furca dintre două crengi; iar după câteva clipe dormea atât de adânc, încât răcnetele și urletele leilor ajungeau acum, fără nici un efort, până la urechile sale. Zgomotele obișnuite ale junglei nu îi tulburau deloc somnul ci, dimpotrivă, îi dădeau siguranța lucrului obișnuit. Un zgomot neobișnuit însă, fie el cât de mic, chiar atât de mic, încât abia îl putea auzi un om care nu dormea, rareori se întâmpla să nu îl trezească pe Tarzan, oricât de profund i-ar fi fost somnul.

Așa se explică de ce, după un timp, când luna s-a ridicat pe cer, el s-a trezit în zgomotul unor pași repezi pe covorul de verdeață, din apropierea copacului. În aceeași clipă a fost pregătit pentru orice fel de activitate.

Tarzan nu s-a trezit din somn așa cum unul dintre noi ar face-o, cu toropeala somnului pe ochi și creier, pentru că, dacă ființele din junglă s-ar trezi în felul acesta, puține dimineți ar mai vedea în viață.

În momentul când ochii lui s-au deschis clari și strălucitori, tot atât de clar și strălucitor s-au înregistrat în aceeași clipă, pe centrele nervoase ale creierului său, diversele percepțiuni transmise de toate simțurile împreună.

A observat la numai câțiva metri alergând spre copac ceva ce la prima vedere părea a fi un alb aproape gol... și cu toate acestea, în scurta clipă a acestei constatări nu i-a scăpat din vedere nici coada cea lungă care atârna la spatele acelei ființe. În urma celui care fugea, atât de aproape ca să excludă orice posibilitate de scăpare, venea Numa, leul, cu toată viteza atacului pe care a fost capabil să îl facă.

Mută era prada, mut era și ucigașul, amândoi ca două spirite într-o lume moartă, alergând cu iuțeală către momentul culminant al tragediei care avea să pună capăt acestei întreceri oribile.

Tarzan, în momentul când a deschis ochii și a cuprins cu privirea scena de sub el..., în acea clipă a constatărilor lui, judecata și hotărârea urmând rapid una după cealaltă, păreau că, tot în clipa deșteptării sale, s-au găsit zburând prin aer și numai pentru că a văzut o ființă cu pielea albă în formă de om, urmărită de inamicul ereditar.

Atât de aproape era leul de cel care fugea, încât Tarzan nu a mai avut timp să își aleagă modul atacului. Astfel, după cum sare un înotător de sus de pe trambulină cu capul înainte în apa de jos..., tot așa a sărit și Tarzan spre Numa. În mână îi strălucea lungul cuțit de vânătoare al tatălui său, care de atâtea ori a făcut să curgă sânge de leu.

Una dintre ghearele teribile ale leului a atins șoldul drept al lui Tarzan, rănindu-l..., o rană lungă și adâncă, dar și el s-a prins de spatele lui Numa, înfigându-și de câteva ori cuțitul între coastele fiarei. Dar nici ființa cu chip de om, care s-a oprit în loc nu stătea cu mâinile în sân. Fiind ea însăși o creatură a sălbăticiei, a înțeles imediat adevărul asupra minunii prin care a fost salvat. De aceea s-a întors repede cu buzduganul ridicat, sărind în ajutorul lui Tarzan pentru nimicirea lui Numa.

A fost suficientă o singură lovitură dată cu o forță năprasnică, exact în fruntea lată a leului, pentru a fi culcat în nesimțire, după care cuțitul lui Tarzan a nimerit inima fiarei, ale cărei tremurături convulsive l-au încredințat de moartea leului. Sărintd după aceea în picioare, a pus un picior pe cadavrul leului și ridicând fața spre Goro, luna, a lăsat să se audă strigătul de victorie al maimuțoiului când ucide. În clipa când acest strigăt ciudat a izbucnit de pe buzele lui Tarzan, cealaltă ființă în formă de om s-a ferit într-o parte înmărmurit; dar, când l-a văzut pe Tarzan punându-și cuțitul la loc în teacă și întorcându-se spre el, a considerat că Tarzan mai avea nici un motiv să fie îngrijorat.

S-au cântărit amândoi din priviri câteva momente, după care noul sosit a început să vorbească. Tarzan a înțeles că ființa din fața lui dorește, prin sunetele articulate, să exprime cuvinte care, deși rostite într-o limbă necunoscută, concretizau gândurile unui om ce posedă până la un punct oarecare aceeași putere de judecată ca și el.

Cu alte cuvinte, deși această creatură avea coadă, iar degetele cele mari de la mâini și de la picioare semănau cu ale maimuțelor, era din toate celelalte puncte de vedere, om ca toți oamenii. Sângele care curgea acum din plin din șoldul lui Tarzan a atras atenția acelei ființe.

A scos de la brâu o punguliță și apropiindu-se de Tarzan, îi arată prin semne că dorește să se întindă jos pentru a-l putea îngriji, tratându-i rana, unde a presărat pe carnea crudă puțin din praful pe care îl conținea punguliță.

Durerea rănii a fost nimic pe lângă tortura cumplită a leacului, dar, obișnuit cu dureri fizice, Tarzan a rezistat cu nepăsare; iar după câteva clipe a încetat și curgerea sângelui și durerea. Ca răspuns la vocea melodioasă destul de plăcută a celuiilalt, Tarzan a vorbit și el în

diferite dialecte ale tribului din interior, precum și în limba maimuțelor mari, dar era clar că străinul nu cunoștea nici unul dintre ele.

Văzând că nu pot să se înțeleagă reciproc, Pithec-Antropul a înaintat spre Tarzan și punându-și mâna stângă la piept, aplică palma dreaptă pe pieptul lui Tarzan.

Acesta a considerat semnul său ca o manifestare de prietenie și fiind versat în obiceiurile raselor necivilizate, a răspuns la fel îndată ce a înțeles că aceasta a fost și intenția celuilalt. Acțiunea lui părea că satisface noua lui cunoștință, care a reînceput imediat să vorbească, mirosind totodată prin aer, cu capul întors spre copac; iar după puțin timp a arătat spre carnea de cerb de acolo, ducând și mâna la stomac în același timp, ceea ce însemna foarte lămurit că îi este foame și sete.

Făcând un semn generos cu mâna Tarzan și-a invitat musafirul să se servească din carnea de cerb; iar acela a urcat atât de repede în copac și atât de ușor, ca o maimuță, ajutându-se în același timp și de coada cea lungă pe care o avea. Pithec-Antropul a mâncat în tăcere, tăind fâșii înguste de carne din șoldul cerbului cu cuțitul pe care l-a avut atârnat la șold.

De pe o creangă mare alăturată. Tarzan își privea camaradul, examinând preponderența atributelor omenești care, fără îndoială, erau scoase în relief de paradoxala coadă și degetele mari de la mâini și de la picioare.

Se întreba cu uimire dacă această creatură nu ar reprezenta cumva vreo rasă ciudată, sau nu era decât rezultatul unui atavism oarecare.

Ambele presupuneri ar fi de necrezut, dacă nu ar fi avut în fața ochilor săi dovada clară a existenței unei astfel de ființe. Iată, deci, un om cu coadă, mâini și picioare arboreale. Curelele și cingătoarele bătute în aur

și pietre scumpe nu ar fi putut să fie lucrate decât de un meșteșugar iscusit, deși Tarzan nu avea cum să știe dacă era opera acestui individ sau a altora din rasa lui, ori luate de la cineva de o rasă cu totul deosebită.

După ce a terminat de mâncat, noul sosit s-a șters pe gură și pe degete cu frunze pe care le-a rupt de pe o creangă din apropiere; apoi l-a privit pe Tarzan cu un zâmbet plăcut, arătându-și o dantură albă puternică, deși caninii săi nu erau mai lungi decât ai lui Tarzan.

Odată cu privirea lui prietenoasă, a mai vorbit câteva cuvinte pe care Tarzan le-a considerat ca o exprimare politicoasă de mulțumire, pentru că, imediat după aceea. L-a văzut așezându-se la furca unei crengi ca să doarmă; l-a imitat și el. Când s-a trezit, pământul era umbrit de întunericul care precede zorile. Deșteptarea i-a fost pricinuită de o scuturătură puternică a copacului în care și-a găsit odihna în noapte.

Deschizând ochii a văzut imediat că și noul său coleg s-a trezit ca să cerceteze cauza tulburării somnului lor, rămânând uimit de priveliștea care i se înfățișa.

Abia distingându-se în întuneric, a văzut chiar lângă copac silueta unui animal colosal, iar scuturătura copacului se datora acestui corp enorm care se scărpină cu gâtul de o creangă mare. Odată cu mirarea de care a fost cuprins, Tarzan a mai simțit și ciuda că un animal uriaș ca acesta a putut să se apropie atât de mult fără ca el să simtă.

La început, din cauza întunericului, a crezut că este un elefant, dar ar fi trebuit să fie atunci unul cu mult mai mare decât toți aceia pe care i-a mai văzut până atunci.

Însă, îndată ce forma animalului a început să se distingă mai bine, a văzut la nivelul ochilor săi, la vreo șapte metri de la pământ, conturul unui spate crestat care, i-a dat impresia că acestei creaturi i-a crescut câte un corn puternic din fiecare încheietură a șirei spinării.

Numai o parte a spinării era în sfera ochilor lui Tarzan, restul pierzându-se în jos în umbra copacului, de unde s-a auzit acum zgomotul a două fălci puternice sfărâmând carnea cu oase cu tot.

După mirosul care se înălța de jos spre nările sale sensibile și-a dat seama numaidecât că lângă copac se afla o reptilă enormă, de natură preistorică, hrănindu-se cu carnea leului pe care Tarzan l-a ucis mai devreme.

În timp ce Tarzan, cu firea lui curioasă, se străduia să pătrundă întunericul, a simțit că îl atinge cineva ușor pe umăr și întorcând capul îl văzu pe colegul său că încearcă să îi atragă atenția, punând degetul arătător pe buze în semn că trebuie să păstreze tăcerea și trăgându-l de mânecă pentru a-i arăta că trebuie să plece de acolo cât mai repede.

Realizând faptul că se află într-o țară stranie, unde mișună monștri uriași, de ale căror obiceiuri și putere era străin cu totul, Tarzan s-a lăsat dus de acolo.

Pithec-Antropul a coborât din copac cu cea mai mare atenție, ținându-se de partea opusă vizitatorului nocturn și urmat la centimetru de Tarzan. A pornit fără zgomot prin câmpie pierzându-se în beznă.

Odată cu răsăritul soarelui, care a împrăștiat întunericul nopții, Tarzan s-a aflat din nou la marginea unei păduri întinse, în care cel din fața sa a intrat fără multă ceremonie, mergând printre crengile copacilor, pe unde înainta cu ușurința unei lungi obișnuințe și a instinctului său ereditar.

Dar, cu toate că se ajuta în drumul său atât de coadă, cât și de formația specială a degetelor sale, totuși nu a înaintat mai repede și cu mai multă siguranță decât Tarzan.

În timpul acestei călătorii acesta, își aminti și de rana pe care i-a făcut-o la șold ghearele ascuțite ale lui Numa cu o seară înainte.

Oprindu-se un moment să o examineze, a rămas extrem de surprins să vadă că, pe lângă lipsa totală a oricărei dureri, a început chiar să se vindece; iar pe margini nu exista nici un fel de inflamație..., probabil datorită prafului antiseptic pe care noul său coleg de drum i l-a presărat pe rană.

Au mers în felul acesta trei-patru kilometri, când. Deodată, colegul lui Tarzan a coborât la pământ, oprindu-se sub un copac mare care a crescut pe malul ierbos al unui pârâu.

Aici, amândoi și-au potolit setea iar, Tarzan a descoperit că apa era curată, proaspătă și rece ca gheața, ceea ce dovedea pe deplin că își are izvorul sus de tot, în vârful munților, de unde curgea cu repeziciunea unui torent.

Dezbrăcându-se de tunică de pe umeri, Tarzan a intrat în apă, unde s-a răcorit câteva momente, după care a ieșit mai dinamic și cu o poftă nebună de mâncare.

În timp ce ieșea din apă, a observat că amicul său îl privește cu o expresie de mare nedumerire.

Prinzându-l pe Tarzan de umăr, îl răsuci pe loc în așa fel încât să fie cu spatele către el..., apoi, atingându-i cu degetul capătul de jos al spinării, și-a ridicat propria lui coadă până peste umăr și răsucindu-l pe Tarzan din nou cu fața spre el, indică cu degetul spre Tarzan și apoi spre coadă, vorbind precipitat în limba lui ciudată.

Atunci Tarzan a început să înțeleagă că tovarășul său abia acum a descoperit că el este fără coadă de la natură și nu din cauza vreunui accident; i-a atras atenția și asupra nepotrivirii degetelor mari de la picioare și mâini, ca să îl facă să înțeleagă și mai bine că ei aparțin unei rase de oameni cu totul diferite.

Noul prieten al lui Tarzan a dat din cap cu îndoială, ca și cum i-ar fi fost absolut cu neputință să deslușească de

ce Tarzan s-ar deosebi de el, dar în cele din urmă, având aerul că renunță la problema aceasta, cu o simplă ridicare din umeri, s-a dezbrăcat și a intrat și el în apă.

După ce și-a terminat baia și-a luat simpla îmbrăcămintă, s-a așezat la tulpina copacului, făcându-i semn lui Tarzan să stea lângă el,... pe urmă a dezlegat săculețul ce îl purta la șoldul din dreapta din care a scos câteva felii de carne uscată și vreo doi pumni de nuci cu coaja foarte subțire, fructe pe care Tarzan nu le-a mai văzut până atunci.

Văzând că străinul le sparge în dinți și mănâncă miezul, Tarzan l-a imitat imediat în gest. Descoperind că miezul e destul de bogat și foarte gustos.

Nici carnea cea uscată nu era lipsită de gust, cu toate că a fost conservată fără sare, un articol probabil destul de greu de găsit prin părțile acelea.

În timpul mesei, străinul indică nucile, carnea și multe alte obiecte diverse din jur, articulând odată cu mișcarea și un sunet pe care Tarzan l-a înțeles numaimică că trebuie să fie denumirea obiectului în propria limbă a acestei ființe.

Evident că nu a putut decât să zâmbescă la dorința înflăcărată a noii sale cunoștințe de a-i oferi datele necesare prin care amândoi ar putea ajunge la un anumit schimb de idei.

Și, fiindcă până acum a fost capabil să învețe mai multe limbi, precum și un număr de dialecte, a considerat că nu îi va fi greu să mai învețe încă una, deși părea că nu se înrudește cu niciuna din limbile pe care le știa.

Erau atât de ocupați cu mâncarea și cu lecțiile de conversație între ei, încât nici unul nu a observat cei doi ochi care îi fixau din vârful copacului de lângă ei.

Tarzan nu a simțit apropierea primejdiei până în clipa în care un corp mare și păros s-a aruncat de pe crengile

copacului exact în spinarea camaradului său.

CAPITOLUL II - Spre cetatea luminii.

Tot în clipa aceasta, Tarzan a observat că ființa care a atacat era identică cu cel atacat, atât la formă cât și la mărime, cu deosebirea că trupul primului era cu totul acoperit de un păr negru care îi acoperea și fața, deși îmbrăcămintea și armele erau la fel cu ale celui atacat.

Înainte ca Tarzan să îl fi putut împiedica, agresorul a dat albului, cu coada, o lovitură de ciomag în cap, izbitură care l-a trântit la pământ, lăsându-l în nesimțire; dar până să mai poată face ceva, Tarzan s-a și încăierat cu el.

Imediat și-a dat seama că a intrat într-o luptă cu o ființă ale cărei puteri erau supraomenești.

Degetele îndemânaticale ale unei mâini puternice încercau să îl prindă de gât, în timp ce cu mâna cealaltă ținea ciomagul ridicat peste capul lui.

Dar, dacă puterea părosului său adversar era mare, mare era și puterea lui Tarzan.

Repezindu-i o lovitură strașnică, cu pumnul încleștat, în bărbie, prin care a făcut ca adversarul său să se clatine o clipă, i-a și pus o palmă în gâtul păros, iar cu cealaltă mână l-a prins de încheietura brațului cu care ținea ciomagul.

În același timp și cu aceeași energie, punându-și piciorul drept în spatele adversarului, își rezezi toată greutatea corpului său înainte, determinând ca păroasa fiară să cadă la pământ, trântindu-se și el deasupra pieptului ei.

Din cauza izbiturii puternice de pământ, ciomagul a scăpat din mâna brutei, dar s-a desfăcut și strânsoarea lui Tarzan de la gâtul acesteia.

Instantaneu, s-au înlănțuit amândoi cu brațele într-o

luptă pe viață și pe moarte.

Deși adversarul a început să îl muște, Tarzan a observat numaidecât că nu acesta era mijlocul de atac și de apărare de care să se teamă cel mai mult, colții acestuia nefiind mai dezvoltati decât ai lui.

De alt lucru însă trebuia să se ferească mai mult: coada lungă și elastică a adversarului, pe care acesta încerca tot timpul să o înfășoare în jurul gâtului lui Tarzan.

Zbătându-se, mârâind și scrâșnind, amândoi s-au rostogolit pe iarba verde din jurul copacului, când unul când celălalt deasupra, dar fiecare se străduia să își apere gâtul, pentru a nu fi strâns și astfel sufocat, așa că măsurile lor de ofensivă erau slabe.

După puțin timp, Tarzan a prins un prilej bun de învins, în timp ce se rostogoleau, el a început să își împingă adversarul din ce în ce mai aproape de râul pe malul căruia se ducea lupta.

În cele din urmă, au ajuns chiar pe marginea muchiei pământului de lângă apă. Lui Tarzan nu i-a rămas decât să se folosească de o ultimă împinsătură, care i-ar fi precipitat pe amândoi sub apă, în așa fel încât el să rămână deasupra adversarului.

Dar, în același moment, a cuprins în raza privirilor sale un punct, dincolo de care zăcea în nesimțire colegul său de mai înainte și a văzut, la câțiva pași mai departe, una din acele fioroase corcitură de leu și tigră, care îl privea cu toată răutatea.

Dar și adversarul lui păros a descoperit, tot atunci, atitudinea amenințătoare a fiarei și a încetat imediat orice activitate dură împotriva lui Tarzan. Bolborosindu-i în limba neînțeleasă, a încercat să se desprindă din strânsoarea lui, în așa fel, încât să îi poată indica rapid că, în ceea ce privea pe el, lupta s-a sfârșit.

Apreciind pericolul care îl amenința pe camaradul său

aflat în nesimțire și dorind foarte mult să îl apere de atacul fiarei, Tarzan a eliberat adversarul și s-au ridicat amândoi în picioare.

Trăgându-și cuțitul din teacă, a pornit încet spre prietenul său, așteptându-se în același timp ca recentul său adversar să profite de ocazie și să fugă.

Însă, spre marea lui uimire, l-a văzut luându-și de jos ciomagul și înaintând cot la cot cu el împotriva fiarei.

Leul, lungit pe pământ, stătea nemișcat..., făcând abstracție doar de zvâcniturile cozii și de crisparea buzelor lui rânjite, cam la cincisprezece metri de locul unde se afla Pithec-Antropul.

Pășind peste corpul acestuia, Tarzan i-a văzut pleoapele fluturând ușor și deschizându-se. Atunci a simțit în sufletul său o ușurare că prietenul său nu era mort, realizând în același timp că, fără să știe, a răsărit în pieptul său un adevărat sentiment de prietenie pentru ființa aceea atât de ciudată de lângă el.

A continuat să se apropie de corcitura de leu și tigru, fiara cu colții ca sabia, dar nici părosul din dreapta nu a rămas în urmă. S-au apropiat din ce în ce mai mult, până când, ajunși la o distanță de vreo șase-șapte metri, corcitura de leu să atace.

Toată furia și-a îndreptat-o spre omul cu blana neagră ca o maimuță, care s-a oprit cu buzduganul ridicat pentru a preîntâmpina atacul.

Tarzan, invers acțiunii acestuia, s-a repezit înainte cu o viteză pe care nici cea a fiarei nu o întrecea și s-a azvârlit prin aer asupra leului, după cum face un jucător de „rugby” când se repede asupra aceluia care fuge cu mingea spre „gol”.

Cuprinse cu brațul drept gâtul fiarei prin fața umărului ei drept, încolăcindu-și brațul stâng pe sub piciorul stâng din față al fiarei.

Atât de mare a fost forța ciocnirii lor, încât amândoi s-

au rostogolit de câteva ori pe iarbă, fiara urlând de furie și bătând aerul cu ghearele, căutând să se elibereze din strânsoare, pentru a putea să sfâșie omul care a atacat-o, în timp ce acesta se ținea cu disperare de locul unde s-a agățat.

După toate aparențele, atacul săvârșit de Tarzan a fost manifestarea unei ferocități nebune fără rost și lipsită de orice judecată și îndemănare.

Cu toate acestea, nimic nu putea fi mai departe de adevăr decât o asemenea presupunere, deoarece fiecare mușchiuleț al uriașei sale făpturi a ascultat de ordinea minții sale ingenioase, deprinsă să satisfacă toate condițiile unei astfel de agresiuni.

Lungile și puternicele sale picioare, deși păreau încurcate cu desăvârșire cu picioarele din spate ale fiarei, dădeau impresia că numai printr-o minune ar putea să rămână ne sfâșiate de ghearele acestuia. Totuși, la momentul potrivit, a fost acolo unde trebuia să fie pentru ca planul de atac al lui Tarzan să se îndeplinească cu succes.

Astfel că, în clipa în care fiara s-a crezut stăpână pe adversarul ei, a fost smucită pe neașteptate în sus și ținută drept pe labelle din spate, strânsă cu spatele de pieptul lui Tarzan, așa că nu mai putea să facă nimic altceva decât să zgârie zadarnic aerul cu ghearele din față.

Tot în clipa aceea, ca și cum l-ar fi împins cineva, negrul păros a alergat cu cuțitul scos din teacă și l-a înfipt adânc în pieptul fiarei.

Tarzan a mai ținut câteva clipe fiara în îmbrățișarea mortală, dar simțindu-i corpul, înmuindu-se, odată cu încetarea definitivă a vieții, a lăsat corpul să cadă la pământ...; în acest fel amândoi, aceia care nu cu mult timp în urmă s-au încăierat pe viață și pe moarte, se aflau din nou față în față, despărțiți de cadavrul

dușmanului lor comun.

Tarzan aștepta pregătit și de război și de pace.

După câteva clipe, mâinile părosului negru s-au ridicat, a așezat mâna stângă pe propria lui inimă, iar dreapta i-a întins-o până a ajuns la pieptul lui Tarzan.

Era aceeași formă de salutare prietenească prin care Pithec-Antropul a sigilat alianța sa cu Tarzan; iar acesta bucuros de oricare alt aliat pe care îl putea câștiga în această lume sălbatică și necunoscută, a primit imediat amicitia care i se oferea.

La sfârșitul acestei ceremonii, a privit în direcția celui alt prieten, Pithec-Antropul și l-a văzut că începea să își revină din amorțeală.

Mai văzu că s-a ridicat în picioare în același timp în care negrul păros se întorcea spre el, adresându-i-se într-o limbă care, evident, era limba lor comună.

Cel fără păr pe el a răspuns și amândoi s-au apropiat încet unul spre altul.

Tarzan aștepta cu mult interes rezultatul acestei întâlniri a lor.

Amândoi s-au oprit la câțiva pași distanță între ei, vorbind alternativ, precipitat, dar fără nici o senzație de nervozitate aparentă, ci numai privindu-l din când în când pe Tarzan și dând din cap afirmativ, ceea ce lăsa impresia că până la un punct el era subiectul discuției lor.

După ce au dialogat câteva minute s-au apropiat și mai mult până au ajuns față în față, când au repetat ceremonia de înfrățire care, cu puțin timp înainte, a marcat încetarea ostilității între Tarzan și negrul păros.

După aceea s-au întors spre Tarzan și apropiindu-se de el, i-au vorbit cu multă însuflețire, ca și când ar fi dorit să îi dea o informație din cele mai importante.

Dar, după câțva timp, au renunțat la această încercare care părea că nu duce la nici un rezultat concis

și au recurs la limba lor prin semne, făcându-l în acest fel pe Tarzan să înțeleagă că vor să meargă înainte împreună și că insistă să rămână alături și el.

Iar, cum direcția indicată de ei era un drum pe care Tarzan nu l-a mai străbătut niciodată, a fost destul de încântat să primească invitația, hotărât cum era să exploreze cât mai mult această țară necunoscută, înainte de a fi renunțat definitiv la căutarea Janei prin părțile acelea.

Câteva zile în șir, drumul lor i-a condus printre dealuri, paralel cu lanțul munților înalți din apropiere.

Uneori chiar au fost amenințați de locuitorii sălbatici din acest ținut necunoscut, iar de vreo câteva ori, Tarzan a zărit, în umbrele nelămurite ale nopții, siluete ciudate de mărimi uriașe.

A treia zi au găsit o peșteră mare, naturală, pe latura unei râpe nu tocmai adânci, la baza căreia cădea unul dintre numeroasele pâraiașe care udau câmpia din vale și a căror revărsare alimenta mlaștinile din luncile de la marginea acestui ținut.

Toți trei au rămas aici un timp oarecare, iar lecțiile lui Tarzan în limba camarazilor lui progresau mai bine decât în timpul călătoriei.

Peștera păstra toate dovezile că ar fi fost locuită cu mult timp în urmă și de alte ființe omenești. Se vedeau rămășițele unei vetre primitive de tot, iar pereții și tavanul erau înnegriți de fumul multor focuri care s-au aprins acolo pe vremuri.

Zgâriate în funingine și uneori săpate adânc în piatra din subsolul acesteia, se vedeau hieroglifele ciudate, precum și câteva contururi de animale, păsări și reptile..., acestea din urmă, atât de nenaturale, încât semănau cu imaginea unor vietăți stinse din era jurasică.

Unele hieroglife, dintre cele făcute mai curând, erau citite cu mult interes de prietenii lui Tarzan, care le

comentau și cu vârfurile cuțitelor lor, adăugau și ei câte ceva în condica vremurilor de pe zidurile acelea înnegrite de fum.

Curiozitatea lui Tarzan era destul de mare, dar singura explicație pe care și-o putea da era că are în fața ochilor unul dintre cele mai primitive registre de hotel din lume.

Toate acestea, însă, îi mai dădeau și posibilitatea de a intra mai adânc în misterul originii acestor ființe stranii cu care soarta l-a adus în contact.

Iată-i aici, în fața lui, oameni cu coadă ca și maimuțele..., unul din ei acoperit cu păr ca orice animal cu blană și se vedea bine, posedau o limbă scrisă și vorbită.

Pe măsură ce avansa în învățarea limbii, curiozitatea lui era încinsă din ce în ce mai mult față de dovezile pe care le primea despre o civilizație pe care nu s-a așteptat să o găsească la ființele acestea care posedau atât de multe puncte asemănătoare cu animalele.

De aceea s-a hotărât să își dea și mai mult silința să învețe, pentru a putea deveni cu totul stăpân pe limba lor, mai ales că, până acum, a ajuns să cunoască numele camarazilor lui, precum și numele animalelor și plantelor pe care le-a întâlnit.

Tadeu, acela cu pielea albă și fără păr, asumându-și rolul de profesor, își îndeplinea sarcina cu multă stăruință, stăruință care era răsplătită de progresul elevului său.

Omat, negrul cel păros, considera că și el are o oarecare răspundere în privința educației lui Tarzan, așa că ori unul ori altul era neconținut alături de el.

Rezultatul final a fost ceea ce era de așteptat: o asimilare în timp record a lecțiilor predate și astfel, mai înainte ca vreunul din ei să își fi dat seama, puterea de înțelegere între ei prin grai era un fapt împlinit.

Tarzan a explicat colegilor săi scopul misiunii pe care o avea pe acele meleaguri, dar nici unul dintre cei doi nu a fost în stare să îi dea cea mai mică rază de speranță la care să se fi putut încălzi dorul său nemărginit.

În țara lor nu a fost niciodată o femeie ca aceea pe care a descris-o el, nici nu s-a întâmplat până la el să vadă pe acolo vreun om fără coadă.

- Eu sunt plecat de vreo șase luni din Alur, a zis Tadeu. Multe lucruri trebuie să se fi petrecut prin acele locuri, dar mă îndoiesc că soția ta ar fi putut intra în această țară, traversând acele mlaștini teribile, pe care chiar tu le consideri ca obstacole aproape de neînvins. Și chiar dacă ar fi reușit să le traverseze tot, nu ar fi putut să scape de celelalte primejdii din care o parte le cunoști, iar despre celelalte vei auzi de acum înainte.

- Alur, Cetatea luminii! a murmurat Tarzan, traducând cuvântul în propria lui limbă. Unde este Alur? Este orașul tău Tadeu, ori al lui Omat?

- Este al meu, nu este al lui Omat, a răspuns cel întrebat. Neamul lui Wazdon nu are orașe, ei locuiesc prin copacii pădurilor și prin peșteri săpate în dealuri, așa este, negrule? A încheiat el, întorcându-se către uriașul păros.

- Da, a răspuns Omat, noi Wazdonii, suntem liberi, numai neamul lui Hodon se închide în orașe. Eu nu aș vrea să fiu alb.

Tarzan a zâmbit prietenos.

Iată, s-a gândit el, că și până aici există distincția de rasă între negrii și albi. Hodon și Wazdon. Nici chiar faptul că păreau cu totul egali, în ceea ce privește inteligența, nu îi oprea de la aceasta; le era suficient că unul este negru, iar celălalt alb și se desprindea cu ușurință că acesta din urmă se considera superiorul celuilalt.

- Unde este Alur? A întrebat Tarzan din nou. Te întorci

acum acolo?

- Este dincolo de munți, a răspuns Tadeu; dar nu mă întorc acolo... Nu mai merg până nu moare Kotan.

- Kotan? A rostit întrebător și mirat Tarzan.

- Kotan este regele, a explicat Pithec-Antropul. El domnește peste aceste ținuturi. Eu am fost unul dintre războinicii lui.

- Dar de ce ai plecat de acolo? a întrebat Tarzan.

- E o poveste lungă, a răspuns Tadeu, dar, pentru că timpul nu ne presează, am să ți-o istorisesc și ție, să vezi câtă dreptate am și câte suflete nevinovate cad victimele ambițiilor deșarte ale altora.

După o scurtă pauză de meditare, Tadeu a început să povestească cu o voce constantă:

- Eu locuiam în palatul lui Kotan. Aici am cunoscut-o pe fiica lui, Ghizi și ne-am îndrăgostit reciproc. Kotan însă nu mă dorea de ginere. De aceea m-a trimis să lupt cu oamenii din satul lui Dacat, care refuzau să plătească regelui tribut, cu gândul și speranța că voi fi ucis în luptă, pentru că Dacat este renumit pentru curajul său și al războinicilor lui. Dar nu s-a întâmplat să fiu ucis în luptă, ci m-am întors victorios, aducându-l, odată cu tributul și pe Dacat ca prizonier. Kotan nu a fost deloc încântat, mai ales când a văzut că Ghizi mă iubește și mai mult decât înainte. Dar tatăl meu. Jadon, omul-leu, este un șef puternic. El este șeful celui mai mare sat din exteriorul cetății Alur. Deci Kotan nu a îndrăznit să îi aducă vreo jignire, așa că a început să îmi laude succesele, cu toate că o făcea cu jumătate de zâmbet. Aceasta înseamnă la noi zâmbetul care mișcă numai mușchii feței, neschimbându-i privirile cu nimic: ipocrizie și viclenie. Dacă trebuia să fiu laudat și răsplătit, ce răsplată mai bună mi-ar fi putut oferi decât mâna fiicei sale Ghizi? Dar nu a făcut-o, pentru că pe Ghizi o păstrează pentru Bular, fiul lui Mosar, un șef al cărui bunic a fost odată rege. Și

care speră să fie și el rege. În acest fel, Kotan dorea să îl împace pe Mosar și să câștige prietenia acelor care considerau că Mosar trebuie să fie regele Hodonilor. Dar lui Tadeu trebuia să îi dea o răsplată, a continuat albul cu coadă și atunci vicleanul de Kotan s-a gândit să îmi ofere demnitatea de preot, una din cele mai mari onoruri pe care Kotan le poate oferi supușilor săi. Dar tocmai aceasta nu doream eu. Pentru că atunci ar fi trebuit să devin eunuc și deci, să nu mă mai căsătoresc. Ghizi, aflând de planurile tatălui său, mi-a dat de veste să fug, pentru că, dacă așteptam să fiu chemat înaintea lui. Nu aș fi putut să mă opun voinței sale; refuzul meu ar fi fost identic cu o sentință de moarte pentru mine, așa că, întâlnindu-ne pentru ultima oară în grădina palatului, am hotărât, împreună cu Ghizi, că este mai bine să fug ducând cu mine o urmă de speranță, decât să mă popesc, după dorința lui Kotan. Numele și rangul meu mi-au deschis drumul până dincolo de porțile cetății și de atunci nu m-am mai întors. Dar pot să spun că dorul mă mistuie să mai privesc o dată zidurile care închid tot ce am avut eu mai drag pe lume. De asemenea, îmi este dor să mai merg și în satul în care m-am născut și să îmi văd părinții.

- Însă primejdia este mare, nu-i așa? a întrebat Tarzan.

- Este mare, dar nu cu neputință de biruit, așa că tot voi merge, a răspuns Tadeu.

- Merg și eu cu tine, dacă se poate, s-a oferit Tarzan, pentru că vreau să văd neapărat cetatea luminii, acest Alur al tău și să fac cercetări în privința soției mele, chiar dacă tu consideri că nu poate să fie acolo. Dar tu, Omat, nu ai vrea să vii cu noi?

- Nimic nu mă oprește să vă însoțesc, a răspuns părosul. Locuințele tribului meu sunt pe dealurile de dincolo de Alur și cu toate că șeful nostru Esat m-a gonit,

tot aş vrea să mă întorc o dată, deoarece am lăsat acolo o fată pe care aş vrea foarte mult să o revăd, după cum şi ea ar fi fericită să mă vadă. Da, a reluat Omat, după un moment de gândire, voi merge şi eu cu voi. Esat se temea că voi deveni eu rege şi poate că avea dreptate. Dar Panatlea! Pe ea o doresc mai mult decât onorurile şefiei...

- Atunci vom călători toţi trei, a decis Tarzan.

- Şi ne vom lupta împreună, a adăugat Tadeu, toţi trei ca unul singur!

Şi, zicând acestea, a scos cuţitul din teacă şi l-a ținut ridicat peste creştet.

- Toţi trei ca unul singur, s-a hotărât, a repetat Omat, imitând gestul cu cuţitul!

- Toţi trei ca unul singur! a întărit Tarzan. Până la moarte! a adăugat el în timp ce făcea ca lama cuţitului să strălucească la soare!

- Să mergem atunci! A reluat Omat; cuţitul meu este setos de sângele lui Esat.

Drumul pe care Tadeu şi Omat l-au început, cu greu putea să primească denumirea de drum, fiind mai potrivit pentru capre şi maimuţe sau pentru păsări, decât pentru oameni, însă toţi trei l-a urmat, fiind obișnuiți cu drumuri pe care oamenii de rând nu ar îndrăzni să le parcurgă vreodată.

Uneori, de exemplu, mergeau peste dealuri joase, unde pădurea era foarte deasă, cu nenumărate trunchiuri de copaci căzuți, printre care au crescut şi s-au încâlcit plante agățătoare, dar nu se mai vedea înaintea ochilor.

Alteori, mergeau pe marginea unor prăpăstii amenințătoare, pe unde abia puteau să găsească câte un loc de pus piciorul, trebuind să imite căprioarele, sărind dintr-un loc în altul, cu riscul vieții.

Amețitor şi grozav de dificil a fost drumul ales de

Omat până au ajuns pe culmea muntelui și de aici pe după piscul care se înălța spre nori, aproape perpendicular.

Dar când au pus din nou piciorul pe teren mai nivelat, Omat s-a întors și i-a privit un moment cu multă atenție, mai ales pe Tarzan.

- Sunt mulțumit de voi, a zis. Într-adevăr că meritați să fiți camarazii lui Omat, Wazdonul.

- Nu înțeleg, a spus Tarzan.

- V-am adus pe aici, a răspuns negrul, pentru a mă afla dacă vreunuia dintre voi îi lipsește curajul să îl urmeze pe Omat acolo unde îi conduce el. Acesta este drumul pe care îl fac tinerii războinici ai lui Esat ca să își dovedească curajul. Pentru noi nu este nici o rușine să admitem că Pastorul Ved, tatăl tuturor munților, ne-a învins, pentru că numai o parte dintre aceia care au încercat acest drum au reușit să îl facă; oasele celorlalți zac la picioarele lui Pastorul Ved.

Tadeu a început să râdă.

- Mi-ar plăcea să vin pe aici cât mai des, a zis el.

- Cred, a reluat Omat, mai ales că ne-a scurtat drumul cu cel puțin o zi întreagă. Aceasta trebuie să îi convină și lui Tarzan, deoarece va vedea valea Jad-ben-Otho mai curând.

- Haideți, a mai zis el, conducându-i pe după piscul muntelui până la un punct, de unde au văzut întinzându-se înaintea lor o priveliște romantică, de o frumusețe neînchipuită: o vale înverzită, în jurul căreia se ridicau stânci înalte, de o albeață marmoreană, o vale verde, împestrițată de albastrul lacurilor și prin centrul căreia șerpuia un râu argintiu.

În mijlocul lor se ridica o cetate albă ca și stâncile din marmură: o cetate care, până și de la distanța aceea mare, se vedea a fi de o arhitectură stranie și totuși, artistică.

În afară de cetate se vedeau, în mai multe părți ale văii, grupuri izolate de clădiri, uneori numai unul, alteori două și chiar trei din aceste grupuri adunate la un loc, dar toate de aceeași culoare albă și formă fantastică.

- *Zad Peleul Jad-ben-Otho*, a murmurat Tarzan în limba Pithec-Antropilor; adică Valea marelui Dumnezeu... Ce frumoasă este!

- Iată și Alur! Acolo stă Kotan care domnește peste Paluldon, a zis Tadeu.

- Iar dincolo, pe coaste, locuiesc Wazdonii! a exclamat Omat, Wazdonii care nu îl recunosc pe Kotan ca domnitor peste tot *Pământul omului*.

Tadeu a zâmbit și a ridicat din umeri.

- Să nu ne mai certăm, noi doi cel puțin, i-a zis lui Omat, asupra unui lucru pentru care atâtea secole nu au fost suficiente ca să îi poată împăca pe Hodoni cu Wazdoni, dar o să îți șoptesc un mare secret, ție, Omat. Hodonii o duc împreună sub un singur domnitor, aproape în pace deplină între ei, așa că, atunci când îi amenință câte o primejdie, întâmpină inamicul cu mulți războinici, pentru că fiecare luptător Hodon ia parte la război. Dar voi, Wazdoni lor, cum faceți? Voi aveți o mulțime de regi care nu numai că se războiesc cu Hodonii, dar se bat chiar și între ei. Când vreunul din triburile voastre pornește la război, fie și în contra Hodonilor, trebuie să lase acasă destui războinici care să le apere femeile și copii de triburile vecine din propria lor rasă.

Când nouă ne trebuie eunuci, a continuat Tadeu, pentru templu sau servitori în ogoare și locuințe, pornim în număr mare asupra vreunui sat de-al vostru. Iar voi nici nu puteți să fugiți măcar, fiind înconjurați din toate părțile de inamici și cu toate că vă bateți cu curaj, noi tot ne întoarcem acasă cu prizonieri. Așa că, atâta timp cât Wazdonii vor rămâne în starea aceasta, Hodonii vor domina ținutul și numai regele lor va fi rege al

Paluldonului.

- Poate că ai dreptate, a admis Omat. Dar această stare provine din faptul că toți vecinii noștri sunt nebuni, socotindu-se fiecare cel mai mare, insistând să domnească el peste Wazdoni. Ei nu vor să admită că războinicii din tribul meu sunt cei mai bravi și că femeile lor sunt cele mai frumoase.

Tadeu a râs din nou.

- Da, dar fiecare dintre ei aduce aceleași argumente ca și tine, ceea ce ne dă nouă, Hodonilor, arma cea mai puternică împotriva voastră.

- Destul! a zis Tarzan deodată, încercând să le întrerupă discuția. Asemenea controverse duc, adeseori, la ceartă, iar noi nu trebuie să ne certăm. Eu, desigur, am tot interesul să aflu cât mai mult despre condițiile economice și politice ale țării voastre; aș vrea să știu chiar și ceva despre religia voastră, dar nu aș vrea să se ivească vreo ceartă între singurii mei prieteni din Paluldon. Probabil că și unul și altul credeți în același Dumnezeu, nu-i așa?

- Tocmai aici ne deosebim și mai mult! a strigat Omat cu o oarecare ciudă, dar punând în vocea lui și o oarecare vehemență caldă.

- Desigur că ne deosebim! a strigat Tadeu. Cum să nu ne deosebim? Cine ar putea să admită neînchipuitul?...

- Oprește-te! a strigat Tarzan. Este vina mea că am început o astfel de discuție. Să nu mai vorbim nici despre politică și nici despre religie.

- Cel mai înțelept lucru, a susținut Omat, dar aș vrea să menționez, pentru a te informa, că unicul Dumnezeu care există are o coadă foarte lungă.

- Asta este un sacrilegiu, a strigat Tadeu, punând mâna pe cuțit. Jad-ben-Otho nu are coadă deloc!

- Taci, a strigat Omat, repezindu-se la el.

Dar, în aceeași clipă Tarzan, a intrat între ei.

- Destul! a poruncit el. Am jurat să fim prieteni și trebuie să ne ținem legământul nostru; făcând aceasta vom place lui Dumnezeu, indiferent ce formă își închipuie fiecare că ar avea.

- Aici ai tu dreptate, omule fără coadă, a zis Tadeu. Haide, Omat, să rămânem tot prieteni și să ne vedem de treburile noastre, convinși că Jad-ben-Otho este destul de puternic să își vadă de treburile lui.

- Așa să fie! A zis Omat, însă...

- Nici un „însă”, Omat, l-a întrerupt imediat Tarzan.

Părosul negru a dat din umeri, dar a zâmbit față de insistența lui Tarzan.

- Nu ar fi mai indicat să coborâm în vale? a întrebat el. Trecătoarea de aici până acolo nu este locuită, dar cea de la stânga ei conține peșterile unde locuiesc consătenii mei. Eu merg să o mai văd o dată pe Panatlea. Tadeu are intenția să își vadă părinții, iar Tarzan vrea să intre în Alur să își caute soția, care mai bine să fie moartă decât în mâinile preoților Hodoni ai lui Jad-ben-Otho. Pornim?

- Mai bine ar fi să rămânem împreună cât mai mult, a insistat Tadeu. Tu, Omat, ar trebui să o cauți pe Panatlea în timpul nopții și pe furiș, pentru că numai trei oameni nu putem spera să reușim a-l învinge pe Esat și pe toți războinicii săi. Pe de altă parte, în satul peste care tatăl meu este șef, ne putem duce oricând, pentru că Jadon îi va primi întotdeauna cu bine pe prietenii fiului său.

Numai în privința intrării lui Tarzan în Alur, a continuat el, s-a schimbat întreaga afacere. Dar și pentru aceasta există un mijloc și cred că Tarzan are curajul să îl pună în aplicare.

- Ascultați! Dar mai întâi apropiați-vă, pentru că Jad-ben-Otho are urechi bune, însă nu trebuie să audă ceea ce vă voi spune eu.

Apropiindu-și atunci buzele de urechile camarazilor lui Tadeu, fiul lui Jadon, omul-leu, a schițat uimiților săi ascultători unul din cele mai îndrăznețe planuri, plan inimaginabil.

În același moment, la vreo două sute de kilometri depărtare, un om de o mlădiere incomparabilă, gol peste tot, în afară de un șal lat peste șolduri și de armele sale, traversa în tăcere un băרגan întins, pe care au crescut numai mărăcini și nimic altceva.

Această persoană își lăsa impresia că se ține de o urmă pe care o căuta în tot momentul, atât cu ajutorul ochilor săi ageri, cât și cu cel al nărilor ei sensibile.

CAPITOLUL III - Pentru o fecioară.

Noaptea și-a întins mantia ei întunecoasă asupra Paluldonului, țară necunoscută de oamenii civilizați.

Luna. În primul ei pătrar, aproape să apună, scâlda fața stâncilor de piatră albă într-o lumină slabă, fantastică în aspectul ei.

Și totuși, slaba ei lumină făcea să pară și mai întunecoasă partea opusă a defileului Korulja, trecătoarea leilor, unde locuia tribul cu același nume de sub domnia lui Esat.

Dintr-o deschizătură aproape de muchia de sus a acelei râpe prăpăstioase, a apărut deodată un corp păros care a privit cu ochi scânteietori de toate părțile râpei.

Era Esat. Șeful tribului.

Privea în dreapta, privea în stânga și în jos, ca și cum ar fi dorit să se convingă că nu este observat, dar în momentul acela nimeni nu umbla pe suprafața malului și nici un alt corp păros nu ieșea din numeroasele deschizături de peșteri, de la înalta locuință a șefului, până la cea mai de jos celui mai umil membru al tribului.

El a pornit atunci, înaintând pe suprafața aproape

perpendiculară a stâncii albe de calcar.

În lumina slabă a unei luni aproape noi, se părea că negrul acela păros urca și cobora suprafața stâncii într-un chip miraculos, dar, în urma unei examinări mai apropiate, s-ar fi observat că se servește de niște țărugi rezistenți, groși ca mâna unui om de la încheietură, ale căror capete ieșeau în afară din găurile scobite în stânca în care au fost înfipti.

Esat, cu ajutorul mâinilor, picioarelor și cozii, putea să meargă cu ușurință oricând dorea. În sus și în jos, pe stâncă: un șobolan negru uriaș, pe suprafața unui zid nesfârșit de marc.

Și acum, tot înaintând, încerca să ocolească deschizăturile peșterilor, trecând ori pe sus. Ori pe sub acestea pe care le întâlnea în cale.

Înfățișarea exterioară a acestor peșteri era identică.

O deschizătură de doi până la cinci metri înălțime, iar în lățime de la unul până la doi metri, era tăiată în piatra calcaroasă a stâncii; iar la spatele acestei deschizături mari, care forma ceea ce ar fi putut să fie descrisă ca verandă a locuinței, se afla o altă deschizătură, largă de un metru și înaltă de doi, care, după toate aparențele, ar fi fost ușa sau intrarea în apartamentul ori în apartamentele din interior.

Pe marginea deschizăturii interioare erau și alte deschizături mai mici care, probabil, serveau ca ferestre, pentru ca lumina și aerul să poată ajunge până la locuitorii de acolo. Chiar pe suprafața din afară, printre deschizăturile mari, se vedeau o mulțime de ferestre de acest fel; era o dovadă precisă că întreaga suprafață a stâncii era întrețesută cu apartamente.

Din mai multe ferestre se prelingeau în jos, pe stâncă, dâre de apă, iar zidurile de deasupra altora erau înnegrite de fum.

Prin unele locuri pe unde curgea apa, malul stâncos

al râpei a fost ros, cu adâncimi diferite, care variau de la câțiva metri până la aproape jumătate de metru, arătând că o parte dintre șuvițele de apă se prelingeau spre iarba de jos, de secole întregi.

Pitheci-Antropul de pe fața stâncii părea în perfectă armonie cu acest aranjament primitiv, formând o parte a întregului, tocmai ca și copacii care creșteau pe culmea stâncii sau aceia care au prins rădăcini în iarba deasă de la baza stâncii.

Ajuns, după o vreme, la o intrare de mai jos, s-a oprit și și-a concentrat auzul. Apoi, tot fără zgomot, ca și lumina lunii în trecerea ei, se opri în umbra verandei exterioare.

La ușa care deschidea interiorul s-a oprit și a ascultat din nou; iar după aceea, dând liniștit la o parte perdeaua grea de blană de animale care acoperea deschizătura, a trecut într-o cameră largă care a fost tăiată direct din stâncă.

De partea cealaltă a odăii, pe o altă deschizătură se vedea licărind o lumină slabă spre care s-a îndreptat și Esat.

Până acum a ținut buzdușul cel noduros, atârnat cu o curea de gât. L-a trecut acum în mâna stângă.

Dincolo de intrarea a doua, începea un coridor care mergea paralel cu suprafața stâncii. În coridorul acesta mai erau trei uși: una de fiecare parte, iar a treia aproape în fața aceleia unde s-a oprit Esat.

Lumina cea slabă venea dintr-un apartament din stânga coridorului. Flacăra care dădea lumina fâlfâia într-un vas micuț de piatră, așezat pe o masă sau, mai bine, zis pe o bancă confecționată din același material, construită, probabil, în același timp cu încăperea și deci, direct din stânca ce se înălța masivă de la podeaua cu care forma o singură parte.

Într-un colț al odăii a fost lăsată o platformă de piatră

de un metru și jumătate lățime, pe doi și jumătate lungime.

Deasupra acesteia erau așezate, formând o grămadă de vreo palmă și mai bine, o mulțime de blănuri moi, bine tăbăcite.

Pe marginea platformei, ședea o femelă tânără din neamul Wazdonilor.

Într-o mână ținea o placă subțire de metal, probabil de aur, lătită cu ciocanul și ale cărei margini semănau cu dinții de fierăstrău, un fel de pieptene rudimentar. În cealaltă mână avea o perie cu perii scurți și tari.

Era foarte ocupată, să își perie cu aceste două obiecte blana netedă și lucioasă, care avea o asemănare remarcabilă cu o blană de lutru, fiind ceva mai rară, însă.

Șorțul ei, să îl numim așa, pe care îl purta peste șolduri, era de blană galbenă, cu dungi negre; dar acum l-a scos și l-a pus alături de ea împreună cu pieptarul ce se compunea din două plăci rotunde de aur bătut.

În felul acesta se puteau observa bine liniile simetrice ale corpului ei gol, în toată frumusețea și armonia conturului, pentru că, deși această ființă era neagră ca tăciunele și acoperită peste tot cu păr, frumusețea ei nu putea fi tăgăduită de nimeni.

Deci, era frumoasă și în ochii lui Esat, fapt care se releva pe deplin după expresia de plăcere apărută pe figura lui teribilă, precum și după rapiditatea crescândă a răsuflării ei.

A pornit spre odaia ei cu pași repezi, unde a intrat fără cea mai mică ezitare; în momentul acela tânăra negresă a ridicat ochii și l-a văzut.

O groază nespusă s-a zugrăvit imediat în privirile ei și în aceeași clipă, și-a apucat șorțul cu care, prin două-trei mișcări îndemânatice și-a acoperit șoldurile; după aceea, a căutat să își pună și pieptarul, interval în care Esat a trecut repede pe după masă, apropiindu-se de ea.

- Ce vrei? a întrebat ea în șoaptă, cu toate că știa prea bine de ce a venit negrul.

- Panatleo, a zis el sentențios, șeful tău vine după tine.

- Așa? De aceea a trimis pe tata și pe frații mei să spioneze tribul Korulul? Nu te vreau! Pleacă din peștera strămoșilor mei!

Esat a zâmbit. Dar zâmbetul lui a fost al unui om puternic și răutăcios, care știe bine ce îi stă în putere să facă, un zâmbet care nu avea nimic plăcut.

- Bine, Panatleo, plec, a zis el, dar și tu vei merge odată cu mine. Vei merge în peștera lui Esat, șeful, pentru a deveni cea mai invidiată nevastă din Korulja. Haide!

- Niciodată! a strigat Panatlea. Te urăsc! Mai curând m-aș însoți cu un Hodon, decât cu tine, bătaș de femei și ucigaș de copii!

Un rânet îngrozitor a strâmbat trăsăturile fioroase ale șefului.

- Jato, (tigroaico)! a strigat el. Te dreserez eu pe tine! Te domesticesc eu! Nu știi tu, oare, că Esat, șeful, ia tot ce dorește el? Nu știi că acela care îndrăznește să îi dispute dreptul, sau să îl împiedice de la intențiile lui, fie ele cât de mici, va fi zdrobit în bucăți? Privește, a continuat el, așa îmi zdrobesc eu dușmanii, în bucăți.

Iar pentru a exemplifica cele spuse, a luat de pe masă o farfurie de piatră, pe care, după ce a rupt-o în două în puternicele sale mâini, a mai trântit-o și de podea, unde s-a sfărâmat în bucățele.

- Iar tu, a reluat el, cu furie crescândă, ai fi putut să fii cea mai favorizată dintre femeile din peștera strămoșilor lui Esat. Acum, însă, vei fi cea din urmă și după ce mă voi plictisi de tine, te voi trece și celorlalți războinici ai mei. Așa îi pedepsesc eu pe aceea care disprețuiesc dragostea lui Esat.

Și, sfârșind acestea, s-a repezit să o înhațe, dar când să pună mâna grosolană pe ea, fata l-a izbit cu putere în tâmplă cu pieptarul ei greu de aur.

Esat, șeful Wazdonilor, s-a prăbușit în nesimțire pe podeaua apartamentului, fără să scoată nici cel mai mic strigăt.

Panatlea s-a aplecat repede asupra lui, o clipă numai, gata să izbească din nou cu arma ei atât de ingenios improvizată, dacă Esat ar fi dat vreun semn de viață, dar, văzându-l în completă nesimțire, i-a luat numaidecât cuțitul cu teacă cu tot cu cureaua de care era atârnat de umăr.

Petrecând cureaua pe după propriul ei umăr, și-a aranjat pieptarul, care nu consta decât din două plăci concave de aur masiv, legate între ele prin lăntișoare tot de aur și suspendat de corp și umeri cu ajutorul altor lăntișoare, apoi a ieșit din odaie, privind o dată sau de două ori înapoi, la trupul întins pe podea.

Într-un raft care se afla în apartamentul dintre intrarea interioară și cea exterioară, era un teanc de țăruiși rotunzi, cam de un cot lungime.

Alegând cinci dintre aceștia, i-a făcut pachet, învăluind în jurul lor vârful cozii sale și ducându-i în felul acesta, a pornit către ieșirea care ducea în exterior, pe suprafața prăpăstioasă a stâncii.

Asigurându-se că nu ar putea fi nimeni care să o vadă sau să o împiedice, a pornit repede în sus, ajutându-se de țăruișii care se aflau mai înainte în găurile din stâncă, până a ajuns la ultimul șir de țăruiși, la câțiva metri mai jos de muchia culmii.

Odată ajunsă aici, și-a schimbat direcția, luând-o spre dreapta, mergând cam vreo sută de metri paralel cu muchia dealului, până a dat peste o altă serie de găuri fără țăruiși, care se continuau în sus.

Aici, sprijinindu-se numai pe vârful picioarelor, a luat

în fiecare mână câte un țăruș din legătura din coadă și înfigându-i în două găuri, se atârna cu mâinile de ei ca să poată apuca cu degetele de la picioare încă doi țăruși din cei pe care i-a adus, așa că al cincilea a rămas strâns ținut de vârful cozii sale elastice.

Înarmată în felul acesta cu mijloacele necesare continuării urcușului, a pornit cu rapiditatea unei maimuțe și în câteva clipe, a ajuns cu capul deasupra muchiei.

Aici. Chiar în margine de tot, se găsea un copac mare, ale cărui rădăcini puternice ieșeau din pământ, formând astfel ultima treaptă în urcușul vechii prăpastii, înainte ca cineva să fi putut pune piciorul pe teren solid.

Acest drum luat de Panatlea, era ultima cale de scăpare pentru membrii tribului când se întâmpla să fie încolțiți de dușmanii lor.

Mai existau încă două ieșiri ca acestea, ieșiri numai la mare nevoie de sat și oricine le-ar fi folosit în alt timp decât la nevoie era pedepsit cu moartea.

Panatlea, însă, deși știa exact aceasta, mai știa că o aștepta ceva mai rău decât moartea dacă rămânea acolo, unde Esat ar fi putut pune mâna pe ea.

După ce a ajuns sus pe culme, a pornit repede prin întuneric, în direcția prăpastiei vecine care tăia muntele la vreo doi kilometri dincolo de Korulja.

Aceasta se numea „prăpastia apei” sau „Korulul”, unde tatăl și frații ei au fost trimiși de către Esat, cu motivul de a spiona tribul vecin.

Ajutată de puțin noroc, ar fi putut să îi găsească aici pe toți trei, iar, dacă nu, trebuia să se ducă în trecătoarea Korulgrif, o prăpastie părăsită de lume. Acolo ar fi putut să se ascundă de oameni la infinit, dacă putea să scape nevăzută de monstrul acela îngrozitor de la care prăpastia își trăgea numele și a cărui prezentă acolo a făcut ca peșterile tribului ce locuia odată în aceste

stânci să fie părăsite de vreo două veacuri și mai mult.

Panatlea s-a furișat ușor pe lângă marginea de sus a trecătorii Korulul, căutând să găsească vreo urmă de-a tatălui și fraților ei, neștiind locul exact unde ar fi fost ascunși.

Spionii din tribul lor rămâneau uneori ascunși prin tufișurile de pe muchia prăpastiei, iar alteori pândeau de jos, de pe vale. Așa că Panatlea era cu totul nedumerită: ce să facă și în ce direcție să meargă? Simțindu-se acum foarte mică și neputincioasă, singură în întunericul nopții.

Zgomote dintre cele mai ciudate ajungeau până la urechile ei. Unele emanau de pe crestele munților înalți din jurul ei, altele veneau de jos, din valea îngropată în întuneric, sau de pe dealurile din apropiere.

La un moment dat, a auzit din depărtare ceva care i s-a părut că ar fi fost mugetul unui Grif.

Mugetul a venit din direcția trecătorii Korulgrif. Fata s-a cutremurat adânc.

După puțin timp a mai auzit un zgomot: de-a lungul marginii prăpastiei se apropia, pe furiș, ceva de ea. Venea de sus, din față.

S-a oprit și a ascultat. Poale că era tatăl ei sau vreunul din cei doi frați, dar nu putea să vadă nimic în întuneric.

Acum zgomotul a ajuns și mai aproape. Și-a încordat zadarnic privirile să vadă până acolo, rămânând nemișcată, aproape fără să răsuflă.

Și atunci, foarte aproape de ea, au strălucit în întunericul nopții, două globuri aprinse, galben-verzui.

Avea curaj, însă, ca toate ființele primitive, întunericul îi insufla și ei o groază nesfârșită.

Dar nu numai primejdiile cunoscute o îngrozeau, ci și altele mai îngrozitoare; frica de necunoscut a cuprins-o acum cu totul.

A trecut biata fată până acum prin destule emoții, iar

nervii îi erau încordați până la extrem, nervi gata să reacționeze exagerat la cea mai mică provocare.

Și mică era provocarea de acum?

Acolo unde sperai să îți vezi tatăl sau pe unul dintre frați, să te pomenești, deodată, cu moartea rânjindu-ți în față!

Da, Panatlea era curajoasă, dar nu era de fier.

Cu un țipăt, al cărui ecou s-a răsfrâns peste dealuri, din stâncă în stâncă, s-a întors și a fugit pe lângă malul prăpastiei, iar după ea a pornit, cu o viteză și mai mare, leul de munte al Paluldonului.

Panatlea se simțea pierdută. Moartea era inevitabilă, nu mai încăpea nici o îndoială. Și este îngrozitor să mori în acest fel, sub ghearele și colții ascuțiți ai unui carnivor.

Mai era însă o alternativă. Leul aproape că o ajunsese; o clipă și o va înhăța. Panatlea s-a ferit spre stânga, dar nu a făcut decât câțiva pași în această direcție nouă, când dispăru peste muchia trecătorii Korulul.

Leul amăgit în așteptările sale s-a înțepenit pe cele patru labe abia putându-se opri la marginea abisului. Privind în jos în întunericul de nepătruns, a scos un răcnet de furie.

Prin întunericul din fundul trecătorii Korulja, Omat îi conducea, mergând înaintea lor, pe Tadeu și Tarzan. După un timp s-au oprit lângă un copac mare care creștea aproape de stâncă.

- Mai întâi, le șopti Omat. Mă duc eu singur în peștera Panatleii. Pe urmă voi trece în peștera strămoșilor mei, unde va trebui să vorbesc cu neamurile mele. Nu voi pierde multă vreme. Așteptați-mă aici, mă întorc cât mai curând. După aceea voi merge împreună cu voi acasă la Tadeu.

A pornit și a ajuns fără zgomot la baza stâncii în susul cărei Tarzan l-a văzut urcându-se cu mare ușurință, lăsându-i impresia unei muște enorme umblând pe un

perete nemărginit de marc; aceasta. Pentru că Tarzan nu putea să observe, din cauza întunericului, țăruii înfiți în stâncă.

Omat înainta cu mare atenție. În vreuna dintre peșterile de jos trebuia să existe o santinelă.

Dar, după cum știa el, obiceiurile poporului său, era aproape sigur că santinela trebuia să doarmă liniștită în peșteră. Cu toate acestea, deși nu a greșit în presupunerea sa. A urcat mai departe cu mare grijă și prudență pe suprafața stâncii, apropiindu-se destul de repede de peștera Panatleii, în timp ce Tarzan și Tadeu îl priveau de jos.

- Cum poată să facă asta? s-a mirat Tarzan. Nu văd pe suprafața stâncii nici un loc unde ar putea să își pună piciorul și totuși, văd că urcă cu mare ușurință.

Tadeu i-a explicat scara improvizată de țărui.

- Și tu poți să urci ușor, cu toate că. Dacă ai avea coadă ar fi și mai ușor.

L-au privit pe Omat până ce acesta a fost aproape să intre în peștera Panatleii, fără să observe ceva care să indice că ar fi fost zărit de cineva când, în același timp, amândoi au observat apariția unui cap păros în deschizătura uneia din peșterile de mai jos.

Era clar că acela care a scos capul l-a descoperit pe Omat, pentru că imediat a pornit în sus, în urmărirea lui.

Fără o singură vorbă, ca și cum ar fi fost înțeleși dinainte, Tadeu și Tarzan s-au repezit către poalele stâncii.

Pithec-Antropul a fost primul care a ajuns acolo și Tarzan l-a văzut sărind în sus și prinzându-se de un țărui dintre cei care erau mai aproape de capul lui. Acum a mai văzut și alți țărui urmându-se paralel în zigzag, pe suprafața stâncii.

A sărit și el în sus și s-a agățat de unul dintre ei. Apoi s-a târât în sus până a ajuns cu o mână la cel de-al doilea

țăruș. După aceea s-a ridicat destul de sus ca să se folosească și de picioare, descoperind că putea să înainteze cu ușurință.

Tadeu însă i-a luat-o înainte, deoarece acest fel de scări nu erau ceva nou pentru el și avea și avantajul de a poseda o coadă.

Oricum, Tarzan și-a îndeplinit bine datoria, mai ales că era împins și de Wazdonul din fața lui Tadeu, care a reușit să privească în jos și să îi descopere pe urmăritorii săi tocmai în momentul când Hodonul era să îl ajungă.

Imediat, tăcerea nopții a fost întreruptă de un strigăt puternic, care a răsunat în valea prăpăstioasă a Wazdonilor; un strigăt la care au răspuns imediat sute de alte strigăte sălbatice, în timp ce războinic după războinic ieșea din deschizătura de la intrarea în peșterile lor.

Acela care a dat strigătul de alarmă a ajuns acum pe platforma intrării în peștera Panatleii, unde s-a oprit, cu intenția de a se lupta cu Tadeu.

Desfăcându-și buzduganul care îi atârna de o curca după umăr, a așteptat ca Tadeu să ajungă destul de aproape pentru a-i da o lovitură care l-ar fi rostogolit în prăpastie. Războinicii din Korulja veneau acum ca furnicile, apropiindu-se de cei doi străini.

Tarzan, care a ajuns la aceeași înălțime ca și Tadeu. Dar ceva mai în partea stângă, și-a dat imediat seama că nimic nu i-ar fi putut salva, decât o minune.

La stânga lui se afla intrarea într-o peșteră care ori era părăsită, ori aceia care locuiau în ea nu au fost încă treziți de strigătele celorlalți, deoarece intrarea din față nu era ocupată de nimeni.

Mintea ageră a lui Tarzan era dotată cu multe surse și tot așa de sprinteni erau și mușchii lui antrenați. În intervalul pe care oricare dintre noi l-ar fi întrebuințat în calcularea unei acțiuni, el o și îndeplinea, așa că, cu tot

timpul infinit de scurt pe care îl avea la dispoziție, a pășit în intrarea peșterii, și-a desfăcut funia și aplecându-se mult în afară, a șerpuit lațul prin aer, cu îndemânarea unei mari obișnuințe, repezindu-l spre acela care își învârtea amenințător buzduganul în mână deasupra capului lui Tadeu.

Nu a fost decât o pauză mică, momentană, a mâinii care ținea funia, în timp ce lațul se îndrepta spre ținta vizată, apoi o mișcare energică din încheietura mâinii drepte cu care lațul a fost strâns de gâtul victimei, chiar în clipa când s-a lăsat asupra lui. După aceea, prinzând funia în ambele mâini, Tarzan a tras brusc înapoi cu toată forța și greutatea corpului său cel mare.

Wazdonul, dând un strigăt de groază, a pornit cu capul în jos, prin aer. Tarzan s-a înțepenit pe picioare, pentru a rezista zguduirii care avea să se producă în momentul când corpul negrului păros ar fi căzut atât cât era funia de lungă, iar când căderea a fost întreruptă de lungimea funiei, s-a auzit, în tăcerea care a urmat, strigătului disperat al Wazdonului, trosnitura vertebrelor lui.

Neclintit din locul său nici de smucitura greutateii oprită deodată din cădere, Tarzan a început să tragă corpul spre el, pentru a scoate lațul de la gâtul mortului, nedorind să piardă o armă atât de prețioasă.

În timpul celor câteva secunde care au trecut din momentul când a aruncat funia, războinicii Wazdoni au rămas inerți ca paralizați de groază și uimire.

Acum însă, unul dintre ei și-a regăsit vocea și începând să arunce cuvinte rele asupra străinului, a pornit înainte spre el, strigând și celorlalți să îi urmeze exemplul.

Acest Wazdon a fost unul dintre cei mai apropiați de Tarzan. Dacă nu ar fi fost el acolo, Tarzan ar fi ajuns cu mare ușurință lângă Tadeu, care îl chema într-una să

meargă acolo.

Tarzan a ridicat atunci deasupra capului său corpul Wazdonului pe care l-a ucis, l-a ținut astfel un moment, scoțând răcnetul de sfidare și provocare al maimuțelor din tribul lui Ciuk, apoi a repezit cadavrul, cu toată forța mușchilor săi teribili, asupra războinicului care urca spre el.

Atât de mare a fost izbitura, încât Wazdonul nu numai că s-a desprins de țărșii de care se sprijinea, dar chiar și doi țărșii s-au rupt din rădăcină.

În timp ce ambele corpuri se rostogoleau în aer, jos, către baza stâncii, un strigăt puternic a izbucnit din pieptul tuturor Wazdonilor:

- Jad-guru-don! Jad-guru-don! Strigau ei, pentru a termina cu cuvintele: să-l ucidem! Să-l ucidem!

În acest timp, Tarzan a ajuns pe cealaltă terasă, alături de Tadeu.

- Auzi? A zis acesta, zâmbind; îți zic Jad-guru-don, omul teribil... Teribilul Tarzan! Poate că te vor omorî, dar nu te vor uita niciodată.

- Nu mă vor... Asta ce mai e?

Tarzan și-a întrerupt declarația sa despre ceea ce nu puteau să îi facă Wazdonii, pentru a scoate o exclamație de uimire când a văzut două ființe care au apărut pe terasa din intrarea interioară a peșterii; două ființe înlănțuite într-o luptă de viață și moarte.

Una dintre ele era Omat, iar cealaltă ființă era din același neam cu el, atât numai că părul de pe corp era mai aspru și stătea aproape drept, nesemnând deloc cu al lui Omat, care era lucios și moale.

După toate aparențele, se vedea că amândoi erau aproape egali în putere și că fiecare era hotărât să îl ucidă pe celălalt. Se băteau aproape în tăcere, scoțând câte un mârâit sau scrâșnet doar cel care primea câte o lovitură.

Tarzan, ascultând impulsul natural de a-și ajuta colegul, s-a repezit să se amestece și el în luptă, dar a fost oprit imediat de mormăiturile pe nerăsuflăte ale lui Omat.

- Înapoi! Lupta e a mea!

Tarzan a înțeles și s-a dat la o parte.

- Este un Gundbor, a explicat Tadeu. O luptă pentru șefie. Individul acesta trebuie să fie Esat. Dacă Omat îl ucide fără ajutorul altcuiva, poate deveni el șeful tribului.

Tarzan a zâmbit. Aceasta era legea și în jungla lui, legea tribului Ciuk, antropoidul, vechea lege a omului primitiv, căreia nu îi trebuie decât influența rafinată a civilizației ca să introducă pumnalul și otrava.

Deodată, atenția i-a fost atrasă de partea cealaltă a vestibulului, deasupra căruia a apărut capul păros al unui războinic al lui Esat.

Tarzan a făcut o săritură pentru a ieși în față. Dar Tadeu a ajuns înaintea lui.

- Înapoi! A strigat el, este un Gundbor.

Individul i-a privit o clipă pe cei doi combatanți, apoi s-a întors către restul colegilor săi, zicându-le:

- Înapoi! Este un Gundbor între Esat și Omat. După aceea i-a privit din nou pe Tarzan și pe Tadeu.

- Dar voi cine sunteți? a întrebat el.

- Suntem prietenii lui Omat, a răspuns Tadeu.

Individul a clătinat din cap.

- Vă purtăm noi de grijă, după luptă, a zis el, dispărând în josul muchiei terasei.

Bătălia între cei doi luptători se continua cu ferocitate neîntrecută. Tarzan și Tadeu abia se mai țineau pe alături, să nu dea luptătorii peste ei, atât de tare se izbeau și se sfâșiau unul pe altul cu mâinile, cu picioarele și cu cozile lor teribile.

Esat nu avea arme. Dar la șoldul lui Omat atârna un cuțit în teacă, pe care Omat nici nu se gândea să îl

folosească. Ar fi fost contrar codului lor primitiv și sălbatic, pentru că lupta pentru șefie trebuia dată numai cu armele cu care i-a înzestrat natura.

Uneori se despărțeau câte o clipă, dar numai pentru a se rezezi unul asupra celuilalt cu și mai multă ferocitate decât înainte.

După puțin, unul dintre ei a pus o piedică celuilalt, dar cum erau încleștați ca într-o menghină, nu se putea să cadă unul fără celălalt, astfel că Esat l-a tras după el pe Omat, abia la o palmă distanță de marginea abisului.

Până și Tarzan, cu tot sângele lui rece, a simțit cum i se taie respirația. Aici combatanții s-au zvârcolit primejdios un moment, apoi s-a întâmplat inevitabilul: în îmbrățișarea ucigașă în care se țineau amândoi, s-au rostogolit peste marginea terasei, dispărând din ochii celor doi spectatori.

Tarzan a scos un oftat amar. Pentru că a ținut foarte mult la Omat. După aceea s-a apropiat împreună cu Tadeu de marginea terasei și au privit în jos.

Departe de tot. În lumina slabă a revărsatului zorilor, trebuia să se vadă două trupuri îmbrățișate în moartea îngrozitoare pe care au găsit-o acolo. Dar, spre marea lor surprindere, nu aceasta a fost priveliștea care i-a întâmpinat privirile. A zărit, numai la vreo doi metri mai jos de el, pe amândoi combatanții, plini de viață și luptându-se cu aceeași furie.

Fiecare s-a agățat cu câte o mână și un picior de câte un țăruiș, lăsând impresia că și pe peretele perpendicular al trecătorii se simt tot atât de siguri ca și pe suprafața orizontală a terasei peșterii.

Atât numai că tactica luptei s-a schimbat într-un fel. Deoarece fiecare încerca să îl desprindă pe celălalt de țăruiși și să îl precipite, astfel, la o moarte sigură, jos, la poalele stâncilor. Se observa mai târziu că Omat, fiind mai tânăr și cu mai multă putere de rezistență decât

Esat, câștiga asupra adversarului său. Acum șeful tribului se afla mai mult în defensivă.

Ținându-l de cingătoare cu o mână puternică, Omat și-a forțat dușmanul să se îndepărteze de stâncă, iar cu cealaltă mână și cu un picior îl desprindea pe Esat de țăruiși când sus, când jos, alternându-și încercările sau, mai bine zis, punctându-le cu lovituri groaznice în stomacul adversarului.

Puterea lui Esat slăbea din ce în ce mai mult și când a realizat moartea inevitabilă care îl aștepta, s-a întâmplat și cu el cum s-a întâmplat cu toți lașii în asemenea circumstanțe: se sfărâma cu totul pojghița de îndrăzneală sub a cărei mască s-a arătat a fi curajos și în același timp, a dispărut din capul lui și orice urmă a codului său moral.

Nu mai era șeful Koruljanilor, ci un nemernic înfrânt, aproape mort. Agățându-se de Omat, agățându-se de țăruișii cei mai apropiați, căuta cu înfrigurare orice sprijin ce ar fi putut să îl salveze de iminenta cădere în abis, iar, în același timp, vârful cozii lui elastice s-a încolăcit de mânerul cuțitului de la șoldul lui Omat. Tarzan a văzut mișcarea și în momentul când Esat a tras cuțitul din teacă; a coborât repede ca o pisică lângă cei doi luptători.

Coadă lui Esat era acum dată înapoi peste umăr, pentru a repezi mișelește cuțitul în pieptul lui Omat. Mișcarea lui perfidă a fost văzută și de alții dintre proprii săi războinici și atunci s-a înălțat din piepturile lor un strigăt de dezgust, însă, pe când lama ascuțită străbătea aerul către ținta sa. Tarzan a apucat coada care o mânuia și în aceeași clipă, Omat, printr-o smucitură puternică, l-a aruncat departe de el pe Esat, care s-a prăbușit ca un meteor prin aer, la o moarte sigură.

CAPITOLUL IV - Lupta cu dușmanii.

În timp ce Tarzan și Omat urcau din nou în sala peșterii Panatleii pentru a se așeza lângă Tadeu, pregătit pentru orice ar urma morții lui Esat, razele soarelui care începea să răsară, atingând creasta munților de la răsărit, a mângâiat și fața unui om care dormea într-un băragan îndepărtat, pe care nu creșteau decât mărăcini. I-a mângâiat fața și l-au trezit din somn, pentru o altă zi de urmărire neobosită a unei urme slabe pe care cu mare greutate o mai putea distinge.

Multă vreme o tăcere adâncă a domnit în întreg Korulja. Răzbunicii tribului așteptau, privind în jos la regele ucis, când la unul. Când la altul, când la Omat și la cei doi care stăteau în dreapta și în stânga lui.

După un timp, Omat le-a vorbit:

- Eu sunt Omat! A strigat el. Cine spune că Omat nu este Gund în Korulja?

După aceste cuvinte, aștepta să vadă dacă răspunde cineva la provocarea lui. Unul-doi dintre semenii mai tineri și mai puternici s-au mișcat cu neastâmpăr în locurile lor, privind țintă la Omat, dar nici unul nu a răspuns nimic.

- Atunci Omat e Gund, a zis el cu ton hotărâtor. Acum spuneți-mi: unde este Panatlea cu tatăl și cu frații ei?

Un războinic bătrân a luat cuvântul:

- Panatlea trebuie să fie în peștera ei. Nimeni altul nu poate ști mai bine ca tine care ești acolo. Tatăl ei cu cei doi fii ai lui au fost trimiși să spioneze tribul Korulul. Dar sunt alte întrebări care ne ard mai mult decât acelea pe care le pui tu. Iată una: cum se poate ca Omat să fie șeful tribului Korulja și totuși, să stea împotriva poporului său, alături de un Hodon și de acel om teribil fără coadă? Predă străinii în mâinile poporului tău, pentru a fi uciși după obiceiul Wazdonilor și atunci Omat poate să fie gundul nostru.

Nici Tadeu și nici Tarzan nu au scos nici un sunet. Îl

priveau pe Omat în așteptarea deciziei. Un zâmbet ușor flutura pe buzele lui Tarzan. Tadeu, cel puțin, știa că bătrânul războinic a rostit numai adevărul, deoarece Wazdonii nu primesc străini, nici nu iau prizonieri din altă rasă.

Atunci Omat a vorbit ca un prinț:

- Totdeauna se fac schimbări în lume, a început el. Până și bătrânii munți ai Paluldonului nu se arată de două ori pe rând la fel: soarele cel strălucitor, un nor trecător, luna, ceața, schimbarea anotimpurilor, trecerea bruscă de la furtună la vremea bună, toate aduc asupra munților noștri câte o nouă schimbare. Da le naștere până la moarte, zi cu zi, se petrec schimbări în fiecare dintre noi. Schimbarea este deci, una dintre legile lui Jad-ben-Otho. Iar acum, eu sunt Omat, șeful, gundul vostru, a continuat el și voi aduce o schimbare. Străinii care sunt oameni bravi și prieteni buni să nu fie omorâți de acum încolo de Wazdonii din Korulja!

Mârâituri, murmure și o mișcare de neliniște s-a ivit deodată între războinici, privindu-se unul pe altul, să vadă care dintre ei ar îndrăzni să ia inițiativa contra lui Omat, păgânul.

- Ajunge cu murmurele! a strigat Omat. Eu sunt șeful vostru. Cuvântul meu este lege. Nu sunteți voi aceia care m-ați onorat cu denumirea de șef. Unii l-ați ajutat pe Esat să mă izgonească din peștera strămoșilor mei, iar restul dintre voi ați permis această nedreptate. Nu datorez nimic nimănui. Numai aceștia doi, pe care voi îmi cereți să îi ucid, mi-au fost credincioși. Eu sunt Gund, iar, dacă este vreunul printre voi care se mai îndoiește despre aceasta, să vorbească: are ocazia să moară fără să mai îmbătrânească.

Tarzan era încântat. Iată un om după placul inimii sale. Admira lipsa totală de teamă în provocarea lui Omat și era destul de bun cunoscător de oameni, ca să

știe că nu a ascultat simple cuvinte aruncate în vânt; Omat și-ar fi apărat ideile până la moarte, dacă era necesar, deși era absolut sigur că nu ar fi fost el acela care să moară. Era clar că și majoritatea Koruljanilor erau pătrunși de aceeași convingere.

- Voi fi un Gund bun pentru voi, a mai zis Omat, văzând că nici un Wazdon nu părea înclinat să îi conteste drepturile. Nevestele voastre, a continuat el, precum și fiicele voastre, vor trăi în siguranță, ceea ce nu exista în timpul șefiei lui Esat. Mergeți acum la casele voastre sau la vânătoare. Eu plec în căutarea Panatleii. În lipsa mea îl las Gund pe Alon, de care veți asculta iar la întoarcerea mea vă voi explica ceea ce am făcut. Să vă ajute Janben-Otho!

După aceasta s-a adresat lui Tarzan și Hodonului:

- Iar voi, prietenilor, aveți libertatea să mergeți împreună cu poporul meu. Peștera strămoșilor mei vă stă la dispoziție, faceți după placul vostru.

- Eu, a zis Tarzan, voi merge cu Omat în căutarea Panatleii.

- Și eu, s-a oferit și Tadeu.

Omat a zâmbit.

- Bun! a zis el. Iar după ce o vom găsi vom merge pentru afacerile lui Tadeu și ale lui Tarzan. Unde căutăm mai întâi?

Apoi, adresându-se războinicilor lui:

- Cine din voi știe unde poate să fie ea?

Nici unul nu știa altceva decât că Panatlea s-a retras în peștera ei, odată cu celelalte femei în ajun; nu exista nici un indiciu, nimic care să sugereze pe unde ar fi ea.

- Arătați-mi unde doarme ea, a propus Tarzan și vreun obiect, două care îi aparțin; fără nici o îndoială că pot să vă ajut.

În momentul acela doi războinici tineri au urcat pe țărâși, până au stat drept în fața lui Omat. Erau Insad și

Odan. Cel de-al doilea a deschis subiectul.

- Gund de Korulja, a zis el, am vrea să mergem și noi cu tine în căutarea Panatleii.

- Odan și Insad vor merge cu noi, a vestit Omat. Mai mulți nu ne trebuie, Tarzan. Vino acum cu mine să îți arăt unde dornica Panatlea, cu toate că nu pot să pricep de ce dorești asta, atâta timp cât ea nu mai este acolo. M-am uitat și eu peste tot.

Au intrat deci amândoi în peșteră, Omat conducându-l pe Tarzan în camera în care cu o noapte înainte Panatlea a fost surprinsă de Esat.

- Tot ce este aici îi aparține ei, a zis Omat, în afară de ghioaga de război care a fost a lui Esat.

Tarzan a pornit tăcut să facă ocolul camerei, pe care a traversat-o de mai multe ori, în timp ce nărilor lui sensibile tremurau aproape imperceptibil, iar prietenul său se mira care ar fi fost scopul acestui umblat fără rost. Omat a început să se enerveze față de întârzierea care o pricinuia Tarzan.

- Haide! a zis, după câteva clipe, Tarzan al maimuțelor, pornind înaintea celuiilalt, să iasă pe terasa exterioară.

Aici îi așteptau ceilalți trei camarazi.

Tarzan a trecut de partea stângă, unde a început să examineze țărșii care îi ieșeau în cale. Într-adevăr, îi privi, dar nu îi examina cu ochii, ci cu un alt simț cu mult mai ager, minunat de dezvoltat printr-un exercițiu neconținut, încă din cruda copilărie, sub tutela mamei adoptive, Kala. Examina țărșii cu ajutorul mirosului, pe care și l-a dezvoltat și mai mult după moartea Kalei, cu ajutorul acestui profesor neîntrecut: instinctul de conservare.

De la rafturile din stânga s-a întors spre rafturile din dreapta, în timp ce nerăbdarea lui Omat creștea, văzând cu ochii.

- Să plecăm mai repede! îl grăbi acesta. Orice moment este prețios, dacă dorim să o mai găsim vreodată.

- Unde vrei să căutăm? a întrebat Tarzan.

Omat s-a scărpinat în ceafă.

- Unde? în tot Paluldonul, dacă va fi nevoie.

- Cam mare întreprindere, obiectă Tarzan. În sfârșit, să mergem pe aici, pe unde a apucat și ea, a adăugat el, luând-o înaintea și urcându-se din țărșuș în țărșuș către culmea prăpastiei.

Pentru că nimeni nu a trecut pe acolo de la fuga fetei, cu câteva ore mai înainte și până acum, Tarzan a reușit să se țină cu ușurință după dâra de miros lăsată de ea. Cum a ajuns acolo unde Panatlea a terminat cu țărșușii ficși și a recurs la aceia pe care i-a adus ea, s-a oprit brusc.

- Pe aici s-a urcat pe muchie, i-a zis lui Omat, care era tocmai în spatele său, dar nu mai văd nici un țărșuș de aici.

- Eu nu înțeleg de unde știi tu că a trecut pe aici, s-a mirat Omat. Îți voi aduce câțiva țărșuși. Insad, du-te înapoi și adună țărșuși de urcat pentru cinci persoane.

În mai puțin de cinci minute, tânărul războinic s-a întors și a distribuit țărșuși la fiecare. Tarzan care a primit și el cinci țărșuși, îl asculta pe Omat cum explica modul în care se foloseau.

- Nu am nevoie decât de patru, a zis Tarzan. Înnapoindu-i unul.

Omat a început să zâmbească.

- Ce ființă minunată ai fi, dacă nu ai fi diform.

- Admit și eu, a zis Tarzan râzând, că sunt mărginit în unele privințe față de voi. Dar mai bine porniți înainte și lăsați țărșușii în găurile lor, pentru că altfel va trebui să pierd o vreme, neputând ține țărșușii cu degetele de la picioare, cum faceți voi.

- Foarte bine, a zis Omat. Voi porni eu cu Tadeu și Insad înainte, pe urmă vii tu, iar după aceea Odan va veni în urmă adunând țăruii... Nu îi putem lăsa aici pentru că se vor folosi de ei dușmanii noștri.

- Dar dușmanii nu pot aduce cu ei proprii lor țărui? A întrebat Tarzan.

- Ba da, dar greutatea la drum face să le fie mersul mai încet și pe lângă aceasta, ei nu știu care găuri sunt destul de adânci pentru țărui; multe dintre ele sunt făcute numai ca să îi încurce, fiind prea puțin scobite ca să stea țărui în ele.

Sus pe muchea malului înalt al trecătorii, lângă copacul cu rădăcinile ieșite prin mal. Tarzan a reluat urma Panatleii. Aici mirosul era tot atât de pronunțat ca și pe obiectele din odaia fetei așa că a înaintat cu iuțeală peste deal, în direcția trecătorii Korulul, după un timp s-a oprit, întorcându-se spre Omat:

- De aici încolo a fugit pentru că era urmărită de un leu.

- Și toate acestea le poți citi în iarbă? a întrebat Omat, când toți ceilalți s-au adunat în jurul lor.

Acesta a clătinat capul în sens afirmativ.

- Nu cred că a ajuns-o leul, a adăugat el.

- Atunci ea unde poate fi?

- Să ne ținem după urma ei, atâta timp cât este încă proaspătă, a răspuns Tarzan.

Au pornit înainte reluându-și urmărirea. Aceasta îi duse în josul dealului, iar la o cotitură a cărării și-a schimbat direcția, ducându-i drept la marginea prăpăstioasă a trecătorii Korulul.

Tarzan a examinat câteva momente terenul din dreapta și din stânga; apoi, stând drept în picioare, l-a privit pe Omat. Arătându-i cu degetul în josul trecătorii.

Wazdonul a privit și el în adâncul înverzit al prăpastiei, prin albia stâncoasă a căreia curgea un râu.

După aceea, a închis ochii ca și cum ar fi fost cuprins de un spasm dureros și a întors capul în altă parte.

- Cum adică? A sărit? a întrebat el.

- Pentru a scăpa de leu, a răspuns Tarzan. Era chiar la spatele ei, privește: se văd încă foarte bine urmele celor patru labe ale lui în pământul moale, când s-a oprit brusc pe marginea abisului.

- Și nu crezi că ar exista... a început Omat.

Dar a fost redus la tăcere de un gest brusc al lui Tarzan.

- La pământ! a șoptit el. Un grup mare de oameni se îndreaptă spre noi. Aleargă chiar... din josul dealului.

Zicând acestea s-a întins pe iarbă, iar ceilalți l-au imitat imediat.

Au așteptat în felul acesta câteva minute, după care au auzit și ceilalți zgomotul tăcut de oamenii care alergau și totodată, un strigăt răgușit, urmat de multe altele.

- Este strigătul de război din Korulul, a șoptit Omat... strigătul de vânătoare al oamenilor care vânează oameni. Îi vom vedea imediat. Dacă Jad-ben-Otho mai ține cu noi, să sperăm că numărul lor nu va fi prea mare.

- Sunt mulți, a zis Tarzan, vreo patruzeci-cincizeci, aș putea spune, dar câți anume sunt cei urmăriți și câți sunt urmăritori asta nu se poate ști; atâta doar că trebuie să ne închipuim că cei din urmă sunt un număr cu mult mai mare decât ceilalți, deoarece nu ar fugi atât de repede.

- Uite-i că vin! a exclamat Tadeu.

- Este Anun, tatăl Panatleii și cei doi fii ai lui! a strigat surprins Odan. Vor trece pe aici fără să ne vadă, dacă nu ne grăbim, a adăugat el privindu-l pe Omat pentru a primi vreun semnal oarecare.

- După mine! a strigat acesta, sărind, deodată. În picioare și alergând să iasă înaintea celor care fugeau.

Ceilalți l-au urmat.

- Cinci prieteni! a strigat Omat, îndată ce Anun și fii săi i-au văzut.

- Adenen Jo, au repetat Odan și Insad.

Fugarii nu s-au oprit, ci numai au încetinit pasul când noile forțe atât de neașteptate s-au unit cu ei; în același timp îi priveau nedumeriți pe Tadeu și Tarzan.

- Korululienii sunt mulți, au strigat ei. Totuși am putea să ne oprim și să îi înfruntăm, dar mai întâi trebuie să vestim asta lui Esat și tribului nostru.

- Da, a zis Omat, trebuie să anunțăm tribul.

- Esat e mort, a zis Insad.

- Cine este șef? a întrebat un fiu al lui Anun.

- Omat, a răspuns Odan.

- Îmi pare bine, a strigat Anun. Panatlea mi-a spus că aveai intenția să te înapoiezi ca să îl ucizi pe Esat.

Acum se putea vedea și inamicul ceva mai încolo în urma lor.

- Haide, a zis Tarzan. Să ne întoarcem și să îi atacăm, scoțând strigăte puternice și repetate. Ei au urmărit numai trei și când se vor vedea atacați de opt inși, vor socoti că au sosit mulți alții în ajutor pentru a se lupta cu ei. Vor crede că suntem cu mult mai mulți decât aceia pe care îi văd cu ochii, dar mai trebuie ca unul dintre noi care aleargă repede să dea o fugă până acasă și să înștiințeze poporul vostru.

- Bun plan, a aprobat Omat. Mergi tu, Idan căci alergi repede și anunță războinicii din Korulja că noi ne înfruntăm cu Korulul pe muchia dealului și Abon să trimită o sută de oameni.

Idan, fiul lui Anun, a pornit în goana mare către peșterile din stâncile trecătorii Korulja, în timp ce aceia care au rămas să atace Korulul... Strigătele de război ale ambelor triburi s-au înălțat și au coborât într-o armonie tristă.

Conducătorii trupei din Korulul s-au oprit când au

văzut forțele noi, părând că așteaptă să îi ajungă și pe tovarășii lor din urmă și în același timp, părând să aștepte să afle cât de mare era numărul dușmanilor pe care trebuia să îi înfrunte acum. Și cum acești conducători trebuie să fi fost mai buni decât ceilalți, erau cu mult mai înaintea decât cei din grupul lor, care încă nu au ieșit din desișul tufișurilor de pe mal.

De aceea, când Omat și camarazii lui s-au năpustit asupra lor cu acea ferocitate născută din marele impas în care se aflau, conducătorii s-au retras, astfel că, în momentul în care s-au apropiat și cei din oastea adversă, i-a văzut într-o stare care demonstra pe deplin că au fost alungați. Rezultatul firesc a fost că aceștia au întors spatele și au fugit. Înconjurat de primul său succes, Omat i-a urmărit până în tufișurile înalte de pe coastă, însoțit de curajoșii și bravii săi soldați, ale căror strigăte sălbatice de război erau din ce în ce mai cumplite, pe măsură ce se apropiau de inamicul care fugea.

Tufișul, deși nu a crescut prea des ca să le împiedice înaintarea, era însă atât de înalt, încât membrii mici trupe de voinici se pierdeau unul pe altul din vedere de îndată ce se despărțeau chiar numai prin câțiva metri.

Rezultatul a fost că Tarzan, în totdeauna mai energic și mai dornic de luptă, a ajuns în urmărirea inamicului cu mult mai înaintea celorlalți; o lipsă de prudență din partea sa, care avea să îi aducă acolo o mare năpastă.

Războinicii din Korulul, tot atât de bravi, fără îndoială, ca și dușmanii lor, s-au retras numai ca să ocupe o poziție mai strategică în tufiș, iar, pe de altă parte, nu le-a trebuit mult ca să se asigure că numărul aceluia de care erau urmăriți era cu mult mai mic decât al lor.

S-a oprit deci, formând un front de rezistență într-un loc unde tufișul era foarte des; un fel de ambuscadă. În care Tarzan a dat buzna orbește. Într-adevăr, i-a reușit inducerea în eroare. Dar, oricât de trist ar fi de povestit

faptul, Korululienii au fost mai isteți decât Tarzan.

Însă, trebuie considerat faptul că ei se luptau pe propriul teren, unde cunoșteau fiecare metru pătrat al lui, așa cum și noi ne-am cunoaște camera de dormit. Pe lângă aceasta, trebuie avut în vedere că aveau propria lor tactică de război, despre care Tarzan nu știa absolut nimic.

Înainte de a apăruț un singur războinic negru, întocmai ca și cum ar fi rămas în urma inamicului care se retrăgea. În felul acesta, retrăgându-se și el, l-a atras pe Tarzan pe urma sa. În cele din urmă, s-a oprit și l-a înfruntat pe Tarzan cu buzduganul ridicat și cuțitul scos din teacă.

Tarzan s-a repezit la atac, dar, în clipa aceea, a fost înconjurat de douăzeci de Wazdoni care au sărit asupra lui din tufișul alăturat. Marele Tarmangani a realizat imediat pericolul în care se afla, dar a fost o clipă mai târziu decât trebuia. În momentul acela i-a trecut prin fața ochilor imaginea soției sale pierdute și a simțit trecându-i prin tot corpul o slăbiciune, pricinuită de amețea la produsă de regretul imens de care a fost cuprins la gândul că, dacă ea mai trăia încă, nu mai putea să aibă nici o speranță că, deși nu ar fi avut de unde să afle vreodată de moartea soțului ei, totuși, prin aceasta, devenea inevitabilă și pieirea ei.

Odată cu acest gând, a fost cuprins de o furie crâncenă și de o ură nesfârșită împotriva acestor ființe care îndrăzneau să îi contrarieze scopurile, amenințând fericirea soției sale.

Cu un răcnet puternic și sălbatic, s-a năpustit asupra războinicului din fața lui, i-a răsucit mâna, smucindu-i ghioaga, iar cu pumnul stâng, ajutat de toată puterea și greutatea corpului său enorm, i-a repezit o lovitură atât de puternică în obraz încât i-a zdrobit oasele craniului și individul a căzut mort la pământ. După aceea s-a repezit

cu ghioaga asupra celorlalți, izbind năprasnic în stânga și în dreapta, lovituri fără milă; a azvârlit din mâini propriile lor arme, până când și aceea pe care o mânia Tarzan s-a crăpat, pleznind în toate direcțiile.

Dușmanii cădeau și în dreapta și în stânga în fața ghioagei sale; atât de repede împărțea loviturile, atât de ager para cele îndreptate spre el, încât, în primele momente, părea invulnerabil.

Aceasta însă nu putea dura multă vreme. Ei erau douăzeci, el numai unul singur, iar căderea lui a provenit dintr-o aruncătură de buzdugan, care l-a izbit exact în moalele capului. A rămas un moment în picioare, clătinându-se, apoi, ca un brad mare sub loviturile toporului, s-a prăbușit la pământ. Ceilalți, restul trupei Korululieni, au alergat să lupte cu mica oaste a lui Omat. Puteau fi auziți chiar cum se băteau, de la o distanță mică și era clar că Korululienii pierdeau teren, latent, dar se auzea vocea lui Omat chemându-l pe acela care le lipsea:

- Tarzan teribilul! Tarzan teribilul!

- Jad-guru, chiar așa, a repetat unul din Korulul care s-a ridicat de unde a căzut sub lovitura lui Tarzan. Hm! A mormăit el, Tarzan Jad-guru! Este mai rău decât atât!

CAPITOLUL V - În căutarea Panatleii.

În timp ce Tarzan se prăbușea la pământ în mijlocul dușmanilor săi, departe, la zeci de kilometri de marginea exterioară a mlaștinilor care încercuiau Paluldonul, s-a oprit pe loc un bărbat fără îmbrăcăminte pe el; avea doar o vestă care îi acoperea șoldurile până aproape de genunchi.

Pe lângă aceasta era încins cu trei cartușiere, una peste mijloc iar din celelalte două câte una peste fiecare umăr, încrucișându-se pe piept și la spate cu cartușe de

jur-împrejur. Atârnată la spate de cureaua de piele, avea o armă Enfield, la șold un cuțit, iar pe umăr un arc și o tolă cu săgeți.

Călătorea de mult și venea de departe, trecând prin ținuturi sălbatice și necunoscute, pe unde a fost amenințat de fiare îngrozitoare și de oameni și mai îngrozitori; cu toate acestea, munițiile care le ducea cu el erau intacte până la cel din urmă cartuș cu care a umplut fiecare loc liber din cartușierele sale din ziua când a pornit la drum.

A ajuns până aici cu ajutorul cuțitului, arcului și săgeților, viu și nevătămat. Cu toate acestea, a fost de nenumărate ori față în față cu mari primejdii, pe care le putea micșora cu câteva împușcături ale armei ce o avea și o întreținea cu atâta grijă.

Ce scop urmărea acest om ca să își păstreze chiar atât de bine prețioasa lui muniție? Ca să își riște chiar viața numai să ducă cu el până la ținta lui necunoscută toate cartușele unul câte unul?

Pentru ce, pentru cine erau destinate aceste bucăți de metal aducător de moarte? În lumea întreagă, însă, nu mai era nimeni altul care să fi știut decât numai el.

Când Panatlea a pășit peste muchia malului prăpăstios al trecătorii Korulul s-a așteptat să găsească o moarte pe care și-a ales-o singură, preferând-o în locul morții din ghearele ascuțite ale lui Ja.

În loc de aceasta însă, soarta a hotărât ca săritura ei să fie făcută într-un loc unde râul torențial din vale să treacă pe alături de malul stâncos, care parcă atârână să cadă și să curgă lin câteva zecimi de metri, într-un loc adânc pe care l-a săpat singur de veacuri întregi, ca apoi să pornească din nou. Fierbând în spume, rostogolindu-se în vale, peste stânci și pietroaie.

Și tocmai în acest lac a căzut fata. Scufundându-se în jos. Tot mai adânc, aproape sufocată, dar totuși

luptându-se cu curaj și reușind, în cele din urmă, să iasă la suprafață.

Înotând cu putere, a ajuns până la țărmul opus și ieșind pe uscat, a rămas întinsă acolo, istovită și suflând din greu. Până când a văzut că se apropie dimineața. Și-a amintit că se află într-o țară străină și dușmană poporului său și s-a gândit să caute un loc unde s-ar putea ascunde.

Sculându-se, a pornit mai întâi în ascunzătoarea temporară oferită de tufișurile care creșteau pe văile trecătorilor din munții Paluldonului.

Ascunsă, deci, nu mai putea să o vadă nimeni dintre aceia care ar fi trecut pe drumul bătorit care mergea pe lângă râu. S-a odihnit, apoi și-a căutat mâncare. A găsit-o sub formă de fructe și rădăcini suculente, pe care le dezgropa cu cuțitul mortului Esat.

Ah! Măcar dacă ar fi știut că este mort! De câte necazuri și de câte primejdii și grozăvii ar fi fost ea cruțată; dar ea îl credea viu încă, așa că nu îndrăznea să se întoarcă la Korulja. Cel puțin atâta timp, cât furia lui era în grad excesiv întărită și nu se va întoarce cu nici un preț.

Mai târziu, însă, poate o va face, atunci când tatăl și frații ei se vor întoarce la peștera strămoșească.

În prezent, nici unde se afla acum nu era în prea mare siguranță și nu putea să stea multă vreme, fiind foarte aproape de dușmanii ei Korululienii. Trebuia negreșit să își găsească, înainte de a se înnopta, un loc unde fiarele să nu dea peste ea.

Și acum, ședea pe trunchiul unui copac căzut, încercând să găsească o soluție pentru existența ci. Deodată, a auzit din depărtare, din partea de sus a trecătorii, voci de oameni care strigau. Strigăte pe care le-a recunoscut imediat.

Era strigătul de război din Korulul.

Zgomotul se apropia din ce în ce mai mult de locul unde se afla ea.

Atunci, prin frunzișul des al plantelor din împrejurimi, a zărit trei oameni, care parcă zburau și nu fugeau, în lungul drumului, urmăriți de o oaste mare de negri păroși, ale căror strigăte se auzeau tot mai tare și mai tare, cu cât se apropiau de ea.

L-a mai zărit încă o dată pe fugari, în momentul când traversau râul ceva mai sus de cataractă, dar i-a pierdut din nou din ochi.

I-a văzut acum și pe urmăritori: erau vreo patruzeci, poale și mai mult, de războinici din Korulul, strigând neîncetat, cât îi țineau plămânii, strigătul lor de război.

Aștepta acum să fie văzută și a rămas un moment cu respirația suspendată, dar ei nu au cotit drumul spre ea, ci și-au urmat cursul lor, fără să știe că o dușmancă era ascunsă în apropierea lor.

Acum putea să îi vadă mai bine pe cei care fugeau: trei războinici Wazdoni, cățărându-se de fața stâncii în sus, într-un loc pe unde au căzut bucăți desprinse din muchea de sus a malului, făcând posibilă o urcare mai precipitată a acestora.

Pantlea i-a recunoscut pe fugari. Ei să fi fost?

- O, Jad-ben-Otho! Dumnezeuule! a exclamat ea.

Dacă ar fi putut să observe asta înainte ca ei să treacă pe lângă ea, ar fi putut să fugă și ea cu ei, acești războinici nefiind alții decât tatăl și frații ei.

Acum însă, era prea târziu. A stat încremenită, privind aproape fără să răsuflă, întrecerea între Korulja și Korulul.

Vor ajunge ei sus pe culme?

Nu îi vor prinde oare cei din Korulul?

Urcau bine, dar atât de încet. Uite! Unuia i-a scăpat piciorul și a alunecat înapoi!

Acum urcau și cei din Korulul și unul arunca cu

ghioaga după cel mai aproape fugar.

Bunul Dumnezeu ținea însă ca fratele Panatleii să trăiască, deoarece buzduganul a căzut dincolo de țintă, învârtindu-se prin aer și sărind din colț în colț în stâncă, exact în pieptul posesorului său, pe care l-a împins de sus, în fundul stâncos al abisului.

Panatlea și-a prins fata în mâini, privind cu ochi mari această întrecere de care atârna viața familiei sale. Fratele ei mai mare a ajuns acum sus pe muchea dealului și agățându-se de ceva ce ca nu putea să vadă, și-a lăsat corpul în jos, întinzându-i coada tatălui său. Acesta s-a agățat de ea și a aruncat jos coada spre celălalt fiu al lui și astfel, pe această scară vie improvizată, au urcat toți trei sus pe culmea dealului, unde au dispărut din ochii Panatleii, înainte ca cei din Korulul să îi fi ajuns din urmă.

Aceștia însă nu au renunțat la fugă. Au urcat și ei malul și au dispărut din imagine, nemaiauzindu-li-se decât strigătele, din ce în ce mai slabe, cu cât se îndepărtau de urmărirea fugarilor.

Fata știa foarte bine că acum trebuia să pornească la drum și ea. În fiecare moment se putea ivi vreun grup de vânători care să cutureze desișurile văii după un vânat mai mic, dintre acelea cu care se hrăneau și își aveau locurile prin acele zone.

În urma ei era Esat, așa credea ea, precum și oastea care îi urmărea pe frații și pe tatăl ei și probabil, că în curând se vor întoarce în Korulul. Înaintea ei, dincolo de creasta opusă, era trecătoare Korulgrif, sălașul acelor monștri îngrozitori, care tăceau să înghețe de frică pe orice locuitor al Paluldonului. Mai jos de ea, în vale, era țara Hodonilor, unde nu se putea aștepta la altceva decât la sclavie sau la moarte: iar aici unde se afla, în Korulul, locuia tribul dușman de moarte al neamului ei; și peste tot, în toate părțile, erau fiare care mâncau carne

de om.

Dar ea nu a stat la îndoială decât un singur moment; apoi, întorcându-se cu fața spre Sud-Est, a pornit să traverseze trecătoarea apei spre Korulgrif. Acolo, cel puțin, nu erau oameni.

Mergând cu multă atenție, a ajuns până la baza malului stâncos, de partea cealaltă a Korulului, iar pe la prânz, după o oarecare căutare, a găsit un loc unde a putut să urce mai ușor. După aceea a traversat dealul și a ajuns la marginea prăpăstioasă a trecătorii Korulgrif: locul de groază a întregii populații de aceeași rasă cu ea.

Umedă și misterioasă era creșterea vegetației de jos; copaci uriași își clătinau vârfurile lor aproape până sus, la nivelul muchiei malului; peste tot domnea o tăcere sinistă.

Panatie, întinsă la pământ și-a aplecat capul în afară și a privit pe marginea stâncii, în jos, pe suprafața ei netedă.

A văzut intrările în mai multe peșteri, precum și o mulțime de țărâși de piatră pe care locuitorii din trecut ai acestei trecători ajungeau să le dea forma convenită după o muncă grea cu mâna. A auzit și ea despre astfel de lucruri în poveștile de la gura sobei, din copilărie. De asemenea, a auzit cum s-a ajuns la pătrunderea Grifilor până acolo din mlaștinile de dincolo de munți și cum a ajuns poporul să fugă de acolo, după ce mulți au fost prinși și devorați de aceste creaturi îngrozitoare, lăsându-și peșterile goale, de atâta timp, încât nici unul dintre cei mari care mai trăiau nu își mai aminteau cât a trecut de atunci. Unii spuneau că pe atunci Jad-ben-Otho, care trăiește de când e lumea, era încă tânăr.

Pantie s-a cutremurat din cap până în picioare în fața acestor amintiri, dar ce era să facă? Numai în peșterile de acolo ar putea fi în siguranță, ferită chiar de vreun Grif.

A găsit un loc pe unde țăruii de piatră ajungeau până sus de tot, lângă muchea malului, lăsați acolo, desigur, în timpul ultimei emigrări a tribului, când nu mai era necesară paza de vreo invazie inamică a peșterilor dezertate.

Pantlea a coborât încet, din țăruiș în țăruiș, până la intrarea în prima peșteră. Aici a găsit terasa exterioară aproape identică cu acelea ale propriului trib. Podeaua, însă. Era acoperită peste tot cu un strat gros de crengulițe, de cuiburi vechi de păsări și mizeriile lor.

Fata a trecut atunci la o altă peșteră și după aceea la alta, dar toate erau la fel, în ceea ce privește cantitatea de gunoi acumulată acolo de vremuri.

Evident că nu a fost nevoie să caute mai departe. Peștera din urmă părea destul de încăpătoare.

A început apoi, cu ajutorul cuțitului smuls de la Esat, să curețe locul de mizerie, aruncând pur și simplu afară, peste margine, timp în care își întorcea privirile spre trecătoarea unde pândeau înfiorătoarele ființe din Paluldon.

În afară de ochii ei, mai erau acolo altă pereche de ochi pe care nu i-a văzut, dar care au zărit-o și care îi urmărea fiecare mișcare: ochi teribili, lacomi, isteți și cruzi. Da, o pândeau, în timp ce o limbă groasă își lungea cu anticipație buzele enorme și cărnoase. O pândeau în timp ce un creier semiomenesc începea să formeze un plan dintre cele mai bestiale.

Și aici ca și în peșterile din Korulja, izvoarele naturale din stâncă au fost căutate și pornite de către primii pitecantropi. Care au construit peșterile astfel că se afla și acolo apă rece și proaspătă, prelingându-se în jos de veacuri întregi, aproape de tot de intrarea celor mai multe peșteri.

În felul acesta Panatlea ar fi putut locui aici la infinit.

Acum se simțea, într-un fel, în siguranță; o siguranță

pe care i-a dat-o probabil poziția înaltă a adăpostului pe care și l-a găsit și pe care nu îl știa niciuna dintre fiarele primejdioase, nici oamenii care nu mai veneau de multă vreme în Korulgrif.

S-a hotărât să examineze și interiorul noii sale locuințe. Soarele, spre apus, își trimitea razele sale luminând interiorul primului apartament. Acesta semăna cu cele pe care le cunoștea ea: în perete erau săpate aceleași desene primitive de animale și oameni... Clar era că rasa Wazdonilor a progresat foarte încet și foarte puțin în timpul generațiilor care au venit și au plecat de când Korulgrif a fost abandonat de oameni.

Desigur că Panatlea nu medita la aceste lucruri, deoarece pentru ea și rasa ei nu exista nici evoluție, nici progres. Toate erau așa cum a fost întotdeauna, după cum erau acum.

Nu mai era nici o îndoială că aceste ființe ciudate au existat în felul acesta. În timpul unor veacuri care nu se puteau număra, atât de vizibile erau dovezile despre antichitatea lor ce se puteau observa peste tot unde locuiau.

Stânca vie a muntelui în care și-au săpat peșterile era tocită în brazde adânci de mersul picioarelor lor goale, pe podeaua terasei și a camerelor interioare. Canatul de piatră al ușii era tocit adânc, acolo unde milioane de brațe s-au sprijinit în decursul vremurilor; nesfârșitele desene tăiate în piatră, care uneori acopereau de sus până jos pereții și chiar tavanul; fiecare era făcut de altă mână și reprezenta emblema aceluia care a făcut-o. Toate arătau cât de departe se pierdea în negura vremurilor începutul acestor locuințe.

În sfârșit. Panatlea s-a instalat în această peșteră ca la ea acasă. În apartamentul din interior era mai puțin gunoi decât pe terasa exterioară (și ceea ce era se compunea din praful care s-a acumulat acolo).

Lângă ușa era raftul pe care se păstrau lemnele, dar toate s-au transformat acum în praf. Totuși, ea a păstrat o grămadă de crenguțe uscate pe care le-a ales din gunoiul pe care l-a măturat afară. După un timp, a aprins focul și pentru a putea explora în lumină și celelalte încăperi, a înmănuncheat câteva crengi pe care le-a aprins la un capăt ca pe o lumânare.

Nici încăperile celelalte nu i se păreau străine, dar în niciuna nu a găsit ceea ce căuta... în afară de câteva cioburi de vase de piatră, nu se afla nimic.

A crezut că va găsi ceva mai moale pe care să poată dormi, dar toate așteptările i-au fost înșelate; probabil că foștii ocupanți ai peșterii au avut timp să strângă tot ce le aparținea când au plecat.

Jos, în trecătoare, erau frunze în iarbă și plante care miroseau plăcut, dar numai la aceasta nu se gândea acum Panatlea. Nu o ispitea deloc să coboare în acel abis îngrozitor, numai pentru a își satisface dorința de a dormi comod, împinsă de cea mai mare nevoie, de hrană, ar fi îndrăznit să intre acolo.

Așa că, încet, soarele a dispărut la orizont și se apropia noaptea. Panatlea și-a așternut un loc ceva mai moale decât piatra podelei din peșteră: un așternut care să îi dea trupului ei un simulacru de confort.

A strâns din toate părțile praful depus de vremuri și a format o grămadă pe care a întins-o uniform, lăsând impresia unei saltele care să o ferească, pe cât posibil, de duritatea pietrei de pe podea: tot era mai bine decât nimic.

Era foarte obosită. Noaptea trecută nu a reușit să doarmă deloc, timp în care a trecut prin multe primejdii și greutăți. Astfel nu trebuie să ne mirăm când, în aceste condiții, a adormit odată cu apusul soarelui.

Luna a răsărit, aruncându-și razele argintii pe suprafața albă a stâncii și micșorând cu mult întunericul

adânc al pădurii din acel abis fioros.

Un leu a răcnit puternic în depărtare. Apoi a urmat o tăcere lungă. Pe urmă s-a auzit din nou un muget adânc, care venea din partea de sus a trecătorii. Jos, printre copacii de la baza stâncii, s-a simțit o mișcare. Din nou s-a auzit mugetul acela surd. Dar atât de sinistru. La acest muget a răspuns un altul din partea de jos. Din satul părăsit.

Din frunzișul unui copac, care se afla în dreptul peșterii în care se afla Panatlea, a coborât ceva sau cineva la pământ, în întunericul mormântal de acolo. Acest ceva înainta ca o închipuire a unui vis urât..., încet și stângaci. Ar fi putut fi unul dintre acei „leneși”..., unul enorm de mare sau putea fi chiar un om...; cine ar putea spune, când penelul lunii, maestrul cubist al omenirii, este atât de grotesc!

Ființa înainta încet în sus, pe suprafața netedă și aproape perpendiculară a stâncii, dar acum l-a atins din nou penelul lunii și iată-l cu mâini și cu picioare, ridicându-se încet, cu multă greutate, spre peștera în care dormea Panatlea.

De jos, de după cotitura văii, s-a auzit din nou mugetul prelung care a primit răspuns de dincolo de sat.

Tarzan a deschis ochii. Simțea o durere acută în moalele capului: aceasta a fost prima sa impresie. Mai târziu i s-a părut că îi trec prin fața ochilor umbre ciudate, ridicându-se și coborând în aer.

Și-a dat seama atunci că se află într-o peșteră, iar în jurul lui erau vreo zece războinici Wazdoni. Dintr-o cupă mică de piatră, tăiată direct în stâncă și care conținea ulei, se ridica o flacăra care făcea ca umbrele războinicilor să joace fantastic pe pereții peșterii, în spatele lor.

- Ți l-am adus viu, Gund, s-a auzit vocea unuia dintre ei, pentru că nu am mai văzut până acum un Hodon ca

el. Coadă nu are din naștere, deoarece nu se vede nici o urmă cum că i-ar fi fost tăiată cumva. Degetele mari de la mâini și de la picioare nu seamănă deloc cu ale oamenilor din rasele Paluldonului. Este mai puternic decât zece inși și atacă cu același curaj și furie ca și Ja. L-am adus aici, viu, pentru ca să îl vezi și tu înainte să îl ucidem.

Șeful s-a ridicat și s-a apropiat de Tarzan care a închis ochii, prefăcându-se că este tot în nesimțire.

A simțit că este pipăit pe toată lungimea corpului de mâini păroase și întors, destul de aspru, cu spatele în sus.

Gundul l-a examinat din cap până în picioare, după care a început să comenteze aspectul degetelor mari de la mâinile și picioarele lui Tarzan.

- Cu așa mâini și fără coadă nu s-ar putea urca pe țărugi.

- Nicidecum, a aprobat un războinic. Desigur că ar cădea de la prima încercare.

- Nu am mai văzut niciodată așa ceva, a reluat șeful. Nu este nici Wazdon și nici Hodon. Mă mir de unde poate veni și cum se numește rasa lui de oameni.

- Am auzit oamenii din Korulja strigând "Tarzan Jad-guru" și am crezut că poate îl chemau pe acesta, a explicat un alt războinic. Să îl ucidem acum?

- Nu, a răspuns șeful. Vreau să aștept până își revine ca să pot să îi pun câteva întrebări. Când vei observa că poate să vorbească și să audă să mă chemi.

Zicând acestea, a ieșit din peșteră, urmat de toți ceilalți, în afară de Intan.

În timp ce războinicii treceau pe lângă el, Tarzan a prins crâmpoșele din discuțiile lor din care a înțeles că ajutoarele din Korulja au sosit la timp, gonindu-i cu succes pe războinicii din Korulul. Evident că iuțeala lui Idan a salvat tribul lui Omat.

Tarzan a început să zâmbească și a întredeschis un ochi, privindu-l pe Intan. Acesta stătea în picioare la intrarea în peșteră, privind afară; era întors cu spatele către prizonier.

Tarzan a încercat rezistența legăturilor sale de la mâini. Nu păreau prea tari și pe lângă aceasta, nu i-au legat mâinile din față. O nouă dovadă că Wazdonii luau foarte puțini prizonieri, dacă luau vreodată.

Și-a ridicat mâinile cu mare atenție până aproape de față ca să examineze legăturile mai bine.

Un zâmbet ciudat i s-a împrăștiat pe figură și imediat a început să roadă legăturile cu dinții lui puternici, fiind totuși atent la războinicul care trebuia să îl păzească.

Ultimul nod a fost dezlegat și mâinile îi erau libere, când Intan a întors capul privindu-l cercetător pe prizonierul său.

A observat imediat poziția schimbată a acestuia: nu mai era întins pe spate, cum l-a lăsat el, era acum pe o parte, iar mâinile și le-a ridicat până lângă față.

S-a apropiat și s-a aplecat asupra lui. Legăturile de la mâinile prizonierului păreau că sunt prea lejere. A întins o mână ca să le pipăie, dar în aceeași clipă mâinile prizonierului s-au eliberat de legăturile în care au fost strânse: una ca să îl prindă pe Wazdon de mână, iar cealaltă ca să îl prindă de gât.

Atât de repede și de neașteptat a fost atacul, încât Intan nu a mai avut timp nici măcar să strige, deoarece a fost imediat redus la tăcere de un mănunchi de degete ca oțelul.

Prizonierul l-a smucit deodată înainte, așa încât Wazdonul și-a pierdut echilibrul, rostogolindu-se peste Tarzan până de partea cealaltă a acestuia pomenindu-se cu prizonierul peste el.

S-a zbătut ca să scape, a făcut eforturi ca să își scoată cuțitul din teacă, dar Tarzan l-a strâns înainte să

facă acest gest.

Atunci Wazdonul s-a folosit de coadă, pornind-o spre gâtul lui Tarzan pentru a încerca să îl sugrume: dar propriul său cuțit a fost arma cu care adversarul i-a tăiat din rădăcină „arma” ucigașă a trupului său.

Eforturile Wazdonului slăbeau din ce în ce mai mult, iar peste imaginea ochilor i se depunea un păienjeniș. Știa că moare și părerea lui era întemeiată. După câteva clipe. Însă, era chiar un corp inert.

Tarzan s-a ridicat în picioare și punând un picior pe cadavrul dușmanului său, și-a ridicat fața lui nobilă către cer.

Ah, cum ar mai fi dorit să dea drumul răcnetului de victorie al tribului său!

Dar nu a îndrăznit. Judecata lui sănătoasă l-a oprit de la o asemenea imprudență fatală.

A observat acum că Wazdonii nu i-au luat de pe umăr funia lui prețioasă și că, de asemenea, i-au pus din nou cuțitul în teacă. A mai văzut în fața lui, rezemate de perete, arcul cu tolba de săgeți.

A pășit până la intrarea în peșteră și privi în exteriorul ei. Se făcuse noapte. Din peșterile mai apropiate se auzeau voci omenești, iar nările i-au fost asaltate de miros de mâncare gătită.

A privit în jos spre baza stâncii și a avut o senzație de mare ușurare. Peștera în care a fost ținut prizonier era din rândurile cele mai de jos, abia le vreo zece metri înălțime de la bază.

Era pregătit să pornească să coboare, când i-a trecut prin minte un gând la care buzele sale s-au strâmbat într-un rânjet: un gând care a luat naștere din numele pe care l-a primit de la Wazdoni: Tarzan Jad-guru - Tarzan teribilul - care i-a adus amintiri din zilele când petrecea înfricoșându-i pe negri din jungla lui îndepărtată.

S-a înapoiat în peștera unde zăcea corpul lui Intan. A

scos cuțitul din teacă, a tăiat capul mortului și mergând până la marginea terasei, l-a aruncat la pământ. Apoi a coborât și el repede și fără zgomot din țaruș în țaruș până jos, în așa fel încât Wazdonii din Korulul ar fi fost foarte surprinși, ei care au crezut că nu este în stare să urce sau să coboare țărășii.

După ce a coborât, a luat capul lui Intan, dispărând în umbra copacilor, ducând cu el trofeul sângeros pe care îl ținea de părul capului.

Îngrozitor, nu-i așa?

Desigur, dacă judecați un sălbatic ca el după criteriile civilizației.

Un dresor poate să învețe un leu o mulțime de trucuri, însă leul tot leu rămâne.

De aceea și Tarzan arăta splendid într-un smoching sau în frac, dar tot un Tarmangani era și sub cămașa scrobită de olandă, bătea o inimă sălbatică și feroce.

Undeva, mai în partea de jos a satului, s-a apropiat din nou de stâncă, pentru a-și găsi un loc pe unde să poată urca pe deal, pentru a se înapoia în satul lui Omat, la Korulja.

După un timp, a ajuns într-un loc unde râul curge atât de aproape de baza stâncii, încât s-a gândit că trebuie să înoate un timp până va găsi o cărare pe care să poată urca malul.

Aici nările sale au descoperit însă urmele unui miros foarte cunoscut: urmele Panatleii care au emanat puternic în momentul când ea a ieșit din apă și a stat o clipă întinsă pe malul râului, înainte de a se ascunde în tufișuri.

Odată cu această descoperire, i s-au schimbat imediat și planurile.

Panatlea trăia încă, sau cel puțin a rămas în viață după săritura năprasnică pe care a făcut-o de sus de pe muchia stâncii.

El a pornit în căutarea ci, împreună cu Omat, prietenul său și deci, tot pentru Omat va continua acum să meargă după urma pe care a găsit-o atât de providențial.

Urma lăsată de ea l-a dus întâi în desișul tufișurilor, după care a trebuit să traverseze în lat trecătoarea și a ajuns acolo unde Panatlea a început să urce stâncă, într-o direcție opusă trecătorii Korulja.

Aici s-a despărțit de capul lui Intan, știind că îl va împiedica în urcarea stâncii aproape perpendiculare, dar mai întâi l-a legat în plină vedere, de creanga de jos a unui copac uriaș.

A pornit să urce ca și maimuțele, urmând în același timp cu destulă ușurință mirosul Panatleii, până sus pe culme și a traversat dealul, până la marginea unei alte prăpăstii, citind, ca într-o carte deschisă toate urmele.

El nu știa nimic despre Korulgrif.

A văzut vag, în umbrele nopții, forme ciudate și monstruoase, iar Tadeu și Omat i-au spus că există creaturi de care le este frică tuturor oamenilor; dar nu existau oare destule primejdii totdeauna și peste tot locul, atât ziua cât și noaptea?

Moartea cruntă și teribilă l-a pândit aproape tot timpul, încă din copilărie. El nici nu cunoștea, decât foarte puțin, existența fără primejdii. A se măsura cu primejdiile, iată viața lui, pe care o trăia tot atât de simplu și de natural, după cum o trăim și noi pe a noastră, în primejdiile străzilor aglomerate din orașe.

Negrul care pornește noaptea prin codru, bine-înțeles că este cuprins de frică, deoarece și-a petrecut viața, din copilărie, înconjurat de un număr destul de mare de semeni de-ai lui, fiind în același timp, păzit, mai ales noaptea, prin orice mijloc, oricât de primitiv ar fi el, mijloc pe care îl au la dispoziție.

Tarzan a trăit însă și a crescut la fel cu leul, cu

pantera, elefantul și maimuța, era o adevărată ființă de junglă, care depindea numai de îndemânarea și istețimea ei proprie, singur ca și fiarele, împotriva legii întregii creațiuni.

Prin urmare, nimic nu îl putea surprinde și nimic nu putea să îl înspăimânte, așa că a mers în întunericul nopții tot atât de indiferent și neîmpiedicat ca orice gospodar de la țară. Când iese din casă cu o oră înainte de zorii zilei și trece, prin întuneric, până la grajdul vitelor sale.

Urma lăsată de Panatlea se termina la marginea unei alte prăpăstii, dar de data aceasta nu se vedea nici un indiciu cum că ea ar fi sărit jos de pe mal, așa că, după câteva momente de cercetare, Tarzan a descoperit și țărșii de piatră cu ajutorul cărora fata a coborât.

Cum stătea el întins la pământ, aplecat deasupra muchiei dealului, atenția i-a fost atrasă, deodată, de ceva ciudat de la baza stâncii.

De acolo nu putea să distingă identitatea aceluia, dar l-a văzut mișcându-se și după puțin timp, a început să urce încet, după toate aparențele, tot cu ajutorul țărșilor.

A observat cu multă atenție cum acesta urca tot mai sus, până când a reușit să distingă mai bine formele, convingându-se că seamănă mai mult la exterior cu o maimuță mare, decât cu vreun alt animal de ordin inferior. Avea și coadă, dar. În multe alte amănunte, nu părea a fi chiar o maimuță adevărată.

Animalul acesta ciudat a ajuns, după un timp, în fața unei peșteri, în interiorul căreia a dispărut. Tarzan a pornit atunci din nou pe urma Panatleii, în jos, pe țărșii de piatră, până la peștera cea mai apropiată, iar de aici mai departe, spre alte peșteri.

S-a oprit deodată, ridicând mirat din sprâncene, când a văzut direcția în care era condus, apoi și-a grăbit pasul

și aproape că a ajuns lângă a treia peșteră, când trecătoarea Korulgrif a răsunat, de la un cap la altul, de un țipăt sfâșietor.

CAPITOLUL VI - Monstrul.

Panatlea dormea. Era cufundată în somnul turburat al epuizării nervoase și fizice, somn dominat de vise diverse.

A visat că a adormit sub un copac uriaș, dintre cei care creșteau în fundul Korulgrifului și că o bestie îngrozitoare se furișa asupra ei, dar că ea nu putea nici să deschidă ochii și nici să se miște.

A încercat să țipe, dar nici un sunet nu îi ieșea de pe buze. Simțea bestia atingând-o pe gât, pe piept și pe braț și încercând să o tragă spre ea.

A făcut atunci un efort supraomenesc și a deschis ochii, dăduși imediat seama că nu este doar un vis care va dispărea curând, cum i s-a mai întâmplat de atâtea ori.

Vedenia persista.

În lumina slabă pe care razele lunii le răsfrângea în camera ei, a văzut lângă ea o matahală enormă și a simțit brațele păroase care o țineau pe pieptul păros lângă care a fost atrasă.

Jad-ben-Otho! Acesta nu mai era un vis!

A scos un țipăt pătrunzător și a început să se zbată pentru a se elibera, dar la țipătul ei a răspuns un mârâit surd, în timp ce o altă mână păroasă îi prinse părul de pe cap.

Fiara s-a ridicat acum în picioarele din spate și a tras-o afară din peșteră pe terasa luminată de lună, clipă în care Panatlea a mai văzut o altă figură, pe care o considera a unui Hodon, ridicându-se deasupra marginii din afară a terasei.

Fiara care o ținea strâns l-a văzut și ea pe noul sosit

și a început să mârâie sinistru, fără însă, să îi dea drumul.

Acum s-a aplecat, punându-se într-o poziție de apărare și în așteptarea atacului, a mărit volumul și frecvența mârâiturilor atât de mult, încât aceste sunete îngrozitoare își împrăstiau ecoul prin toată prăpastia, înecând chiar mugetele fiarelor de jos, care au început din nou, odată cu comoția neașteptată din peștera de sus.

Fiara care o ținea sta aplecată de atac, iar ființa care o înfrunta s-a aplecat într-o poziție identică și mârâia tot atât de straniu ca și cealaltă.

Panatlea a început să tremure de frică.

Nu, nu era un Hodon! Și cu toată spaima care o avea de Hodoni. Era acum stăpânită de o și mai mare teamă de această ființă necunoscută și de mârâiturile ei.

Era pierdută. Știa asta destul de bine.

Desigur, cele două fiare se vor lupta pentru ea. Dar oricare dintre ele va învinge, ea tot pierdută era. Se putea întâmpla, totuși, în timpul luptei, să găsească ocazia să se arunce în prăpastie, dacă nu îi va fi cu putință să scape fugind de acolo.

A recunoscut în cele din urmă că cel care o ținea de păr și de braț era un Torodon, dar despre celălalt nu putea ști nimic, cu toate că, în lumina lunii, îl vedea foarte distinct.

Uite, nu avea coadă, iar formația mâinilor și a picioarelor nu semănau deloc cu a raselor de oameni din Paludon.

Îl vedea apropiindu-se încet de Torodon, ținând în mână un cuțit cu lama lungă, strălucitoare. Fiara i s-a adresat ei, făcând ca la groaza mare care o simțea să i se adauge o cantitate egală de consternare.

- Când îți va da drumul, a zis el, după cum va proceda în curând ca să se apere, treci repede la spatele

meu, Panatleo! Pe urmă mergi în peștera de alături. Privește de acolo. Dacă sunt învins, ai tot timpul să scapi, deoarece urci mai repede decât el. Dacă înving eu, te voi ajunge din urmă. Eu sunt prietenul lui Omat, deci sunt și prietenul tău.

Ultimele cuvinte au avut efectul de a potoli groaza imensă a Panatleii; totuși, ea nu înțelegea aproape nimic.

De unde știa ființa aceasta ciudată numele ei? De unde a știut că a coborât pe țărugi, oprindu-se întâi la o altă peșteră? Desigur că ar fi fost acolo când ea a sosit. Era foarte nedumerită.

- Cine ești tu. A întrebat ea și de unde vii?

- Eu sunt Tarzan, a răspuns el. Vin de la Omat, gund de Korulja, ca să te caut.

- Omat, gund de Korulja? Ce vorbe fără sens mai sunt și acestea?

L-ar fi întrebat mai departe, dar el s-a apropiat foarte mult de Torodon. Care scotea răcnite și mârâituri atât de puternice încât vocea nu i s-ar mai fi auzit.

Apoi, Torodonul a făcut întocmai cum a prevăzut străinul că va face: îi eliberă părul și brațul și s-a pregătit de atac.

A atacat în cele din urmă și cum în strâmtoarea terasei nu era loc de figuri de luptă, amândouă fiarele s-au înlănțuit într-o îmbrățișare mortală, fiecare căutând să ajungă la gâtul celuilalt.

Panatlea privea și aștepta, pentru că în micul ei creier s-a format decizia de a avea încredere în acest străin care i-a deschis inima doar cu patru cuvinte: „Sunt prietenul lui Omat”.

A așteptat, deci și ea cu cuțitul în mână, să prindă ocazia de a participa cu succes la înfrângerea Torodonului. Știa prea bine că ar fi fost mai presus de orice posibilitate ca străinul să poată ucide singur și nesprijinit de nimeni o astfel de fiară, ale cărei puteri

erau nesfârșite.

Din fericire, în Paluldon nu erau mulți Torodoni, dar și puținii care existau erau groaza nemărginită a femeilor Wazdone și Hodone. Pentru că Torodonii cutreierau munții și văile mai ales în sezonul încrucișărilor și era îngrozitor pentru femeile care se întâmplau să le iasă în cale. Torodonul a încercat să îl prindă pe Tarzan de picior cu coada și reușind, l-a trântit la pământ. Amândoi au căzut bufnind, dar atât de agil era Tarzan și atât de energici erau mușchii lui. Încât chiar în timpul căderii, a sucit fiara sub el, căzând astfel deasupra ei, iar coada care l-a împiedicat se ridică acum, căutându-i gâtul, așa cum a făcut și coada lui Intan în peștera Korulul.

În efortul care l-a făcut în timpul căderii, sucind corpul adversarului său, Tarzan s-a văzut nevoit să renunțe la cuțit, că să poată prinde cu amândouă mâinile corpul păros al aceluia; iar acum singura armă zăcea departe de el, aproape de marginea din exterior a terasei.

Pentru un moment, însă, ambele mâini îi erau ocupate pentru a se apăra de ghearele puternice ale fiarei, care căutau cu înfrigurare să îl prindă de gât, când, iată!, că și coada încerca să se înfășoare mortal de gâtul lui.

Panatlea se învârtea în jurul lor, cu pumnalul ei pregătit să fie împlântat adânc, dar nu găsea prilejul de a da vreo lovitură, fără să nu primejduiască și viața lui Tarzan, atât de repede își schimbau combatanții pozițiile în fiecare clipă.

Tarzan simțea coada petrecându-i-se încet, dar sigur, în jurul gâtului, cu toate că și-a tras capul în jos, între mușchii umerilor. Într-un ultim efort de a-și apăra partea vulnerabilă.

Sortii luptei păreau că se întorc acum împotriva lui, pentru că fiara uriașă cu care lupta putea prea bine să fie

egală în putere și greutate chiar cu Bolgani, gorila.

Știind aceasta, a întrebuințat deodată un truc: printr-un efort supraomenesc, a dat într-o parte și în alta brațele uriașe ale fiarei și simultan, cu iuțeala cu care mușcă o năpârcă, și-a înfipt colții adânc în beregata Torodonului.

Tot în același moment însă, coada elastică și lungă a bestiei s-a încolăcit pe după gâtul lui Tarzan și atunci a început o luptă regală, a două corpuri care se răsuceau și se rostogoleau, fiecare căutând să se desprindă din strânsoarea fatală a celuilalt. Însă mișcările lui Tarzan erau conduse de un creier de om, așa că trupurile, în rostogolirea lor, au luat direcția dorită de Tarzan: către marginea din exterior a terasei.

Coada care îl sufoca i-a oprit aerul în plămâni; știa că buzele îi sunt deschise și că limba i-a ieșit din gură. Acum simțea cum ametește și că o pânză i se așterne în fata ochilor, dar nu mai înainte de a-și ajunge ținta, căci, întinzând o mână, a smuls cuțitul în momentul când ambele corpuri erau numai la o palmă de marginea prăpastiei și cu toată forța care i-a mai rămas, a înfipt lama în pieptul fiarei... o dată, de două ori, după care a simțit că i se întunecă privirea și s-a simțit, încă în ghearele adversarului, prăbușit în abis.

Fericit a fost faptul că Panatlea nu i-a ascultat sfatul să fugă în timp ce el era încăierat cu Tordonul, căci numai acestui fapt își datora salvarea vieții sale.

Aproape de trupurile celor doi antagoniști, în scurtele clipe ale momentului culminant, ea a realizat fiecare amănunt al primejdiei în care se găsea Tarzan și ceea ce avea să se întâmple. Astfel, cum i-a văzut pe amândoi prăbușindu-se pe marginea terasei, l-a prins pe salvatorul ei de gleznă, cu ambele mâini, azvârlindu-se jos și proptindu-se cum a putut mai bine, de podeaua de piatră a terasei.

Mușchii Torodonului fiind relaxați în clipa morții, odată cu ultima împlântare a cuțitului, Tarzan s-a eliberat din strânsoarea mortală în care l-a ținut și cadavrul fiarei a pornit ca dintr-un tun, în jos, să se sfarme în bucăți de stâncile de pe fundul prăpastiei.

Biata Panatlea! Cu o greutate excesivă, abia a reușit să își mențină mâinile de glezna lui Tarzan, pentru a nu se prăbuși odată cu el în abis. Dar a reușit să o facă, încercând după aceea, uzând de toate forțele sale, să îl tragă înapoi, sus pe terasă.

Totuși, era peste puterile ei, neputând să facă altceva decât să țină de gleznelor lui Tarzan cât putea mai strâns, sperând că îi va trece prin minte un plan oarecare de salvare, mai înainte ca puterea ei de rezistență să se fi sleit. Se întreba dacă nu cumva, după toate cele întâmplate, protectorul ei era mort, dar nu îi venea să creadă. Dacă, însă, nu era mort, cât va mai sta oare în nesimțire?

De nu își revenea în curând, atunci nu își va mai reveni niciodată: ea știa bine aceasta, după amoșirea degetelor de încordarea la care erau supuse și care alunecau încet-încet de acolo de unde erau încleștate.

În momentul acela Tarzan începea să își revină.

Nu avea cum să știe ce putere l-a ținut suspendat deasupra abisului care se deschidea înspăimântător în fața lui, dar orice ar fi fost, și-a dat imediat seama că scapă și strânsoarea de la glezne slăbește.

A văzut atunci, la o distanță ușor de ajuns cu mâinile doi țărui de piatră de care s-a prins imediat cu putere tocmai în momentul când și degetele Panatleii alunecau din locul de unde l-a susținut până atunci.

Dar și așa, cu toate că s-a agățat cu fiecare mână de câte un țărui, nu a lipsit mult să nu fie precipitat în prăpastie... Numai forța lui supraomenească l-a salvat să nu își dea drumul cu totul.

Acum era în picioare, găsim și pentru aceasta sprijinul a doi țărui de mai jos, iar primul său gând a fost soarta adversarului său.

Unde era?

Îl aștepta oare acolo sus, pentru a termina opera de distrugere?

A privit în sus, tocmai în clipa în care fața speriată a Panatlei a apărut peste pragul terasei peșterii.

- Trăiești? a strigat ea.

- Se vede, i-a răspuns Tarzan zâmbind. Dar părosul acela unde este acum?

Panatea i-a indicat fundul prăpastiei.

- Acolo, a zis ea, mort.

- Bun! a exclamat Tarzan.

Și se urcă numaidecât la ea.

- Văd că ești neatinsă, a remarcat el.

- Ai sosit la timp, a răspuns Panatea. Dar spune-mi, a continuat ea repede, cine ești tu? De unde ai știut că sunt aici? Cum de îl cunoști pe Omat? Și de ce îi zici lui Omat gund?

- Hoo, stai puțin, a strigat Tarzan, ridicând mâna. M-ai amețit! Dar toate sunteți la fel? Și în tribul lui Ciuk și cucoanele din Londra și surorile lor din Paluldon? Ai puțină răbdare și îți voi răspunde la toate întrebările, rând pe rând. Despre tot ce vrei să știi. Acum întreabă-mă. A încheiat Tarzan. Zâmbind satisfăcut, zâmbet care a molipsit-o și pe Panatea.

- Ascultă, a început Tarzan povestea, am plecat împreună cu Omat și alți trei din Korulja ca să te căutăm. Pe drum am fost atacați de oameni din Korulul, care ne-au despărțit. Eu am fost luat prizonier, dar am scăpat. După aceea am găsit, din întâmplare, urma ta și m-am ținut după ea. Ajungând la marginea muchiei acesteia, tocmai când fiara urca și ea spre peștera ta. Eu am pornit să te caut prin peșteri, când te-am auzit țipând.

Restul îl știi.

- Dar i-ai zis lui Omat, gund de Korulja. A insistat ea. Eu știu că Esat este gund acolo.

- Esat este mort. O lămuri Tarzan. Omat l-a ucis și acum el este gund. Omat a venit să te vadă și găsindu-l pe Esat în peștera ta, l-a ucis.

- Da, a zis fata. Esat a intrat în peștera mea, iar eu l-am lovit cu pieptarul, trântindu-l la pământ și am fugit.

- Da, a reînceput Tarzan. Te-a urmărit un leu și apoi ai sărit de pe culme jos în Korulul, dar nu pot să înțeleg cum ai scăpat cu viață dintr-o astfel de săritură.

- Bine că este și ceva care nu poți pricepe! a exclamat Panatlea. De unde ști că m-a urmărit un leu și că am sărit de sus de pe muchie și nu știi că am căzut în lac și am scăpat cu viață?

- Aș fi știut-o și pe aceasta, dacă nu se întâmpla ca tocmai atunci să vină și oamenii din Korulul, încurcându-mi astfel cercetările. Dar acum vreau să îți pun și cu o întrebare. Ce nume i-ai dat voi fiarei cu care m-am luptat adineauri?

- A fost un Torodon, a răspuns ea. Am mai văzut unul o dată. Sunt niște ființe îngrozitoare, cu istețimea unui om și de o ferocitate bestială. Într-adevăr, mare și puternic trebuie să fie războinicul care poate să ucidă singur unul dintre aceștia!

Fata l-a privit cu un sentiment de admirație.

- Acum, a mai zis el. Trebuie să dormim puțin, pentru că mâine dimineață pornim înapoi la Korulja, la Omat și mă tem că nu prea te-ai odihnit în zilele acestea din urmă.

Panatlea, simțindu-se acum în siguranță, a adormit liniștită până dimineața, iar Tarzan s-a întins și el să adoarmă pe podeaua vârtoasă a peșterii, afară, lângă ușa care ducea în camera interioară a Panatleii.

Soarele s-a ridicat sus de tot pe cer când Tarzan s-a

trezit, dar nu numai pe el îl privea soarele, ci și altă figură eroică, la mulți kilometri de Paluldon: figura unui om cu înfățișare de zeu, care se lupta cu mari greutate pentru a străbate mlaștinile ce se înșirau ca niște șanțuri adânci, murdare și noroioase, apărând Paluldonul de ființele din lumea din afară.

Din când în când era ori cufundat până la mijloc în noroiul care îl absorbea de jos, sau amenințat de vreo reptilă dezgustătoare..., totuși acest om înainta numai datorită unor eforturi herculane. Câștigând teren palmă cu palmă. În lungul drumului întortocheat pe care era nevoit să îl facă, alegând locurile pe unde piciorul nu i se scufunda atât de ușor ca prin alte părți ale mlaștinilor.

Aproape de centrul acestora, era o întindere mai mare de apă, unsuroasă parcă, verzuie la culoare, la care a ajuns el, după două ore de trudă, care pe alt om l-ar fi lăsat întins mort, poate în mijlocul nămolului; totuși, nu a ajuns decât pe la jumătatea mlaștinii.

Pielea lui brună și netedă s-a murdărit de noroi și de pojghița verde a apei îmbăcsite și puturoase și același lucru s-a petrecut și cu prețioasa lui armă Enfield, care a strălucit atât de frumos în dimineața aceea la primele raze ale soarelui.

S-a oprit un moment pe marginea întinderii de apă din fața lui, dar după o clipă a sărit în apă, înotând cu putere spre malul opus. A înotat cu mișcări largi, ușoare, despicând apa puternic, nu atât pentru viteză, cât pentru rezistență, dincolo de apă așteptându-l alte două ore de eforturi mari până să poată ajunge din nou pe teren solid.

A ajuns acum, poate pe la jumătatea traseului și se felicita de facilitatea cu care a îndeplinit această parte a sarcinii sale, când s-a ridicat, deodată, exact în drumul său, o reptilă urâtă ce, cu fălcile deschise să înghită un vițel, s-a năpustit asupra lui, scoțând o șuierătură

puternică, lungă și ascuțită.

Tarzan s-a ridicat și s-a întins, umflându-și marele și puternicul său piept de aerul proaspăt și înviorător al dimineții. După aceea, a privit încântat minunăția priveliștii care se desfășura în fața sa.

Înainte, în jos de trecătoarea Korulgrif era o verdeață sobră, deasă, de vârfuri de copaci clătinându-se ușor. Dar pentru Tarzan nu era de nepătruns, ci era o junglă: o junglă plină de viață și atâta tot.

Privea din nou în jos, în Korulgrif.

- Lată jungla, și-a zis în gând.

Exista oare vreo pădure în care el să nu găsească hrană? A zâmbit și a pornit să coboare în prăpastie.

Ajuns la baza stâncilor, a mai făcut câțiva pași în junglă și s-a oprit atent, cu privirile încordate, cu urechile ciulite și cu nările lui sensibile cercetând până și cea mai mică adiere, ca să poată să găsească urma vânatului.

A pornit apoi, din nou, înainte cu arcul și săgețile pregătite și pășind atât de ușor, încât nu se auzea nici un zgomot în urma picioarelor lui. O adiere călduță a vântului de dimineață, bătând din partea de sus a trecătorii, îi atinse ușor obrații, ceea ce l-a determinat să își îndrepte pașii în direcția aceea.

Nu a trecut mult și nările lui s-au umplut subit de mirosul dulce de Bara, cerbul. Dacă stomacul ar fi fost înzestrat cu voce, atunci acela a lui Tarzan ar fi scos un strigăt de bucurie, căci, dintre toate, carnea lui Bara îi plăcea cel mai mult.

A pornit repede, dar și cu multă atenție pe urma vânatului și cum acesta nu era prea departe, s-a hotărât să îl urmărească de sus, din copaci.

Înaintând astfel, fără cel mai mic zgomot, a dat cu ochii de Bara, care tocmai se adăpa într-un loc format de pârâul ce uda valea Korulgrif într-un loc pe unde trecea printr-o poieniță din junglă.

Cerbul era prea departe de copacii din marginea poieniței, pentru ca Tarzan să îl fi putut prinde și ucide ca de obicei. S-a văzut, nevoit să se încredințeze doar exactității și forței primei sale săgeți. În urma căreia cerbul trebuia să cadă imediat, altfel și vânatul și prețioasa lui săgeată ar fi fost pierdute.

Mâna dreaptă a tras departe în spatele corpului său, iar arcul, pe care oricare din noi abia l-ar fi putut mișca, s-a îndoit cu ușurință sub mușchii puternici ai lui Tarzan.

S-a auzit un zbârnâit sonor și Bara, după ce a făcut mai întâi o săritură în aer, s-a prăbușit la pământ, cu o săgeată exact în spate.

Tarzan a coborât imediat din copac, alergând la vânatul său, ca nu cumva să se întâmple ca animalul să se ridice și să scape: Bara era însă mort.

În timp ce Tarzan se apleca să îl ridice pe umerii săi, a auzit, deodată, un muget răsunător, care părea că pornește chiar de lângă cotul lui cel drept și privind spre locul de unde s-a auzit sunetul, a văzut o creatură dintre acelea pe care numai paleontologii au visat că ar fi putut exista vreodată în erele pierdute în vremurile copilăriei pământului: o creatură uriașă, vibrând de o furie nebună, care venea mugind asupra lui.

Trezindu-se din somn. Primul lucru pe care l-a făcut Panatlea a fost să scoată capul pe ușa camerei sale și să îl caute din priviri pe Tarzan.

El nu mai era acolo.

A sărit în picioare și a alergat afară pe terasă, până la pragul ei, unde a privit în jos în Korulgrif, ghicind că în direcția aceea s-a dus. Desigur, după vânat. Într-adevăr, după câteva clipe, l-a văzut intrând în desișul pădurii.

A rămas ca paralizată de spaimă.

Era străin de Paluldon, așa că nu avea de unde să știe și să poată bănuși măcar primejdiile peste care ar fi putut să dea în acea trecătoare îngrozitoare.

Dar, atunci, de ce nu îl striga să se întoarcă?

Aceasta ar fi putut să o facă vreunul dintre noi, nu un locuitor al Paluldonului, care cunoștea obiceiurile Grifului..., locuitor ce știa vederea slabă a fiarei și auzul ei extraordinar. Ar fi venit imediat la răsunetul vocii omenеști.

Dacă ar fi strigat după Tarzan, nu ar fi avut alt rezultat decât să aducă un dezastru pe capul lui: așa că a renunțat. În schimb a coborât repede în prăpastie, cu scopul de a-l ajunge pe Tarzan și pentru a-l preveni despre primejdia în care plutea. Era cu adevărat un act de curaj, deoarece l-a făcut cu toată frica moștenită, de ființele îngrozitoare, cu care s-ar fi putut întâlni și ea, din clipă în clipă. Mulți bărbați au fost decorați pentru gesturi mai mici decât acesta.

Panatiea, care provenea dintr-o lungă linie de strămoși războinici și vânători, și-a închipuit imediat că Tarzan trebuie să fi pornit în partea de sus a vânatului, așa că l-a urmărit în direcția aceea, observând ușor urmele lăsate de el, pe care nici el nu le-a ascuns.

A ajuns, după un timp, în locul unde el a pornit înainte, pe sus, prin copaci. Desigur că și fata a știut ce s-a întâmplat, pentru că strămoșii ei erau semiarboreali, dar nu putea să îl urmărească prin copaci, neavând simțul mirosului atât de dezvoltat ca el.

Tot ce putea să sper acum era să îl găsească mai încolo, tot în direcția aceea, așa că a pornit înainte, cu inima zvâcnind să îi spargă pieptul, aruncând priviri speriate când într-o parte, când în alta.

Tocmai a ajuns la marginea luminișului, când două lucruri s-au întâmplat simultan: mai întâi l-a văzut pe Tarzan aplecat asupra unui cerb mort și în aceeași clipă, a auzit și un muget asurzitor aproape, chiar lângă ea..

Animalul a îngrozit-o mai presus de orice descriere, dar nu a adus cu ea și paralizia obișnuită a fricii.

Dimpotrivă, a întărit-o, făcând-o să ia o decizie instantanee: a pornit să urce copacul cel mai apropiat de ea, până ce a ajuns atât de sus, încât crengile abia îi mai suportau greutatea. După aceea a privit în jos.

Ceea ce Tarzan a văzut că se năpustește asupra lui. Când mugetul prevenitor i-a atras privirile, s-a ridicat în proporții grozave și monstruoase, în fata lui, dar pe el nu l-a îngrozit deloc, ci, dimpotrivă, pentru că a văzut că era peste puterile sale să se lupte cu un asemenea animal. Poate că ar fi însemnat chiar pierderea vânatului, fapt care nu îi surâdea deloc, fiind foarte flămând.

Nu era decât o singură soluție: alta decât aceea de a rămâne ca să fie nimicit, iar această soluție era fuga, o fugă rapidă și imediată.

Tarzan a fugit, dar a luat cu el și corpul cerbului ucis. Nu îl despărteau decât vreo zece metri de fiară, dar avea și mai puțin de tăcut până la copacul cel mai apropiat.

Primejdia cea mai mare a constat în marea înălțime a fiarei de care era urmărit, deoarece, chiar în cazul când ar fi ajuns la timp la copac, trebuia să urce în cel mai scurt timp, pentru că, numai dacă aparențele nu îl înșelau, această creatură putea să întindă gâtul și să îl smulgă de acolo de sus, de pe oricare creangă până la zece metri înălțime, de cumva acesta s-ar fi ridicat pe picioarele din spate.

Tarzan nu a rămas inactiv. Astfel, cu toate că și Griful era rapid față de enorma lui mărime, totuși nu putea să se măsoare cu Tarzan; iar când este vorba de urcat în copaci, până și maimuțele cele mici priveau, adeseori, cu invidie îndemânarea lui Tarzan. De aceea, a ajuns sus de tot, unde nu mai putea să fie ajuns, deși monstru, așa cum a prevăzut Tarzan, s-a ridicai pe picioarele din spate.

În sfârșii, când a ajuns la adăpost și s-a oprit, îl aștepta o altă surpriză, pentru că, pe o creangă la vreo

jumătate de metri mai sus de el, a văzut-o pe Panatlea, privindu-l și tremurând de frică.

- Cum ai ajuns aici? a întrebat el.

Panatlea i-a povestit toată întâmplarea.

- Și ai venit special să mă anunți? Un gest demn de toată lauda și absolut dezinteresat din partea ta, Panatlea! De un singur lucru îmi pare rău: că am fost prins în felul acesta. Animalul a fost mai sus de vânatul meu și totuși nu i-am simțit prezenta până când nu m-a atacat. Nu pot să înțeleg de ce.

- Nu este nimic ciudat în acest fapt, a explicat Panatlea. Nu este decât una dintre curiozitățile Grifului. Se spune că omul nu știe niciodată de apropierea lui, decât după ce este atacat..., atât de tăcut umblă, cu toată imensitatea corpului său.

- Dar trebuia să îl fi mirosit, a strigat Tarzan degustat.

- Să îl fi mirosit! a exclamat Panatlea. Să îl fi mirosit, zici?

- Desigur. Prin ce mijloc crezi tu că am găsit cu așa repede urma cerbului?

Tarzan s-a întrerupt, deodată și privindu-l pe monstrul care mugea, a început să adulmece în dreapta și în stânga, ca și cum ar fi căutat un miros.

- Ah! a exclamat el. Am găsit!

- Ce? a întrebat Panatlea.

- Am fost înșelat de faptul că această creatură nu emană nici un miros, i-a explicat Tarzan.

- Panatlea, a reluat el după o clipă de gândire, ai auzit tu vreodată de triceratops? Nu? Află atunci că un triceratops este ceea ce tu numești Grif și speța lui este stinsă de câteva sute de mii de ani. I-am văzut scheletul în muzeul din Londra, iar unul era restaurat. Totdeauna am considerat că oamenii de știință, care se îndeletnicesc cu asemenea lucrări, depind mai mult de

imaginația lor exagerată, dar văd că m-am înșelat.

Specimenul viu din fața noastră nu este o imagine exactă a ceea ce am văzut eu, dar seamănă atât de mult, încât poate fi recunoscut numaidecât și pe lângă aceasta, trebuie să avem în vedere că, în cursul vremurilor care au trecut pe când trăia specimenul paleontologului, s-au petrecut destule schimbări în descendenții speciei care văd că mai persistă încă în Paluldon.

- Triceratops... Londra... Paleo... nu știu despre ce tot vorbești! a strigat Panatlea.

Tarzan a zâmbit și a aruncat o bucată de creangă uscată în fața rânjită de jos. Instantaneu, șiragul osos de pe creasta gâtului monstrului s-a ridicat odată cu un muget furios, care i-a cutremurat întregul corp uriaș.

Monstrul era înalt de aproape șapte metri până la umăr de o culoare vânătă murdară, în afară de fața lui galbenă, cu cearcăne albastre în jurul ochilor și de coama osoasă, roșie, cu galben dedesubt. Cele trei rânduri de ieșituri osoase, pornind de la gât în jos pe spinare, dădeau monstrului un colorit și mai pronunțat, șirul din mijloc de pe spinare fiind roșu, iar cele de pe alături, galbene. Copitele spintecate în cinci sau trei, ale vechilor dinozauri cu coarne, au devenit la acest Grif gheare adevărate, dar cele trei coarne, două mai deasupra ochilor, iar cel din mijloc pe nas, au persistat în decursul vremurilor.

Oricât de fioros ar fi fost aspectul acestui monstru, Tarzan nu putea să nu îl admire, lungimea lui de aproape douăzeci și cinci de metri fiind dovada clară a două însușiri pe care Tarzan le admira în junglă mai mult ca orice: curaj și putere. Numai în coada lui masivă, monstrul poseda, desigur, întreaga putere a unui elefant.

Și cum monstrul privea în sus, spre el, cu ochii mici, răutăcioși, a rânjit o dată, arătându-și colții puternici.

- Ierbivor! a murmurat Tarzan. Poate că strămoșii tăi să fi fost așa ceva, tu însă nu mai ești.

Apoi, s-a adresat Panatleii.

- Vino, să mergem acum! Avem carne proaspătă de cerb și vom mânca în peșteră. După aceea... înapoi la Korulja!

- Înapoi? a întrebat ea, cutremurându-se. Niciodată nu vom mai scăpa de aici!

- De ce?

În locul oricărui răspuns, fata îl indică pe Grif.

- Absurditate! a exclamat Tarzan. Ei nu se pot urca în copaci. Plecăm repede și până să observe el acest lucru, noi am și ajuns deja la peșteră.

- Nu cunoști Griful, a oftat Panatlea. Ne va urmări peste tot și oricând vom încerca să coborâm el se va afla la rădăcina copacului. Nu ne va părăsi niciodată.

- Ei și? Vom sta și noi mai multă vreme în copaci și odată și-odată tot va pleca, fie pentru câteva momente măcar.

Fata a dat cu tristețe din cap.

- Niciodată nu va face asta, a zis ea. Trebuie să ne mai gândim și la Torodoni. Nu va trece mult până când vor veni și ei, atunci ne vor ucide; iar după ce vor mânca puțin din carnea noastră va da restul Grifilor. Torodonul și Griful sunt prieteni, pentru că Torodonul își împarte hrana cu el.

- Se poate să ai dreptate, întări Tarzan. Dar, chiar de ar fi așa, nu am intenția să aștept aici să vină cineva să mănânce o parte din mine, iar restul să îl dea monstrului de acolo. Dacă nu voi ieși întreg din locurile acestea, nu va fi vina mea. Haide, cel puțin să facem o încercare.

Și zicând acestea, a pornit înainte prin vârful copacilor, cu Panatlea alături.

Jos, la rădăcina copacilor, pe pământ, mergea dinozaurul, iar cum au ajuns la marginea pădurii, unde

era de traversat vreo cincizeci de metri de câmp deschis până la baza stâncii, se afla și el acolo, așteptând la rădăcina copacului în care se aflau.

CAPITOLUL VII - Prinderea Panatleii.

Tarzan a privit descurajat în jos.

După câteva clipe s-a întors către Panatlea și îi spuse:

- Ai putea să străbați trecătoarea, mergând repede prin copaci?

- Singură?

- Nu.

- Pot să te urmez oriunde mă vei conduce, a zis ea.

- În cruciș și înapoi din nou?

- Da.

- Atunci, vino și la întocmai cum îți spun.

Cu acestea. Tarzan a pornit înapoi cu viteză, prin copaci, ascunzându-se ca o maimuță din creangă în creangă, urmând încă un drum în zigzag, drum pe care l-a ales având în vedere greutatea pe care le-ar fi avut de întâmpinat pe jos următorii, cum ar fi fost locuri pe unde tufișurile erau foarte dese, unde trunchiuri enorme căzute împiedicau mersul, etc.

Totul, însă, a fost în zadar. Cum au ajuns de partea cealaltă a pădurii Griful era deja cu ei.

- Înapoi! a hotărât Tarzan.

Au pornit din nou, pe drumul pe care l-au făcut, prin vârful copacilor pădurii antice din Korulgrif. Rezultatul a fost același, sau poate chiar mai rău, pentru că încă un Grif a venit în ajutorul primului și acum erau doi care așteptau la rădăcina copacului în vârful căruia s-au oprit fugarii.

Deasupra ochilor lor se ridica năprasnică stâncă, malul de răsărit al Korulgrifului, a cărui suprafață era presărată cu nenumărate intrări de peșteră, care parcă

le făceau cu ochiul invitându-i acolo.

Erau atât de aproape și totuși, îi despărțea de ele o eternitate!

Cadavrul Torodonului zăcea jos la poalele dealului, acolo unde a căzut. Era o imagine clară a celor doi din copac. Un Grif s-a dus acolo, l-a mirosit, dar nu a făcut nici o mișcare în sensul că ar fi dorit să îl mănânce.

Tarzan l-a examinat și el în treacăt când a coborât în dimineața aceea. Și-a închipuit că reprezenta ori un ordin mai înalt de antropoizi, ori vreun ordin inferior de rasă omenească, poate ceva înrudit cu „omul de Java”: un exemplu și mai autentic de Pithec-Antrop, decât Hodonii și Wazdonii; poate chiar premergătorul amândurora.

În timp ce privirile lui rătăceau alene asupra scenei de jos, creierul lui activ alcătuia amănuntele unui plan cu ajutorul căruia cel puțin Panatlea să fie salvată. Gândurile i-au fost întrerupte de un strigăt ciudat care venea din partea de sus a trecătorii...

- Uiii-hoo! Uiii-hoo! Se auzea tot mai aproape.

Grifii și-au ridicat privirile spre direcția de unde a venit țipătul.

Unul a scos un sunet, mormăitor care nu era muget și nici nu indica mânie.

Alt țipăt de acel gen a răspuns imediat.

Grifii au repetat și ei mormăitura, iar la intervale se repetau și țipetele, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Tarzan a privit-o pe Panatlea.

- Ce să fie asta? A întrebat el.

- Nu știu, a răspuns ea. Poate vreo pasăre străină, sau vreo altă fiară îngrozitoare dintre cele care trăiesc prin aceste locuri teribile.

- Iată-l, a exclamat Tarzan. Privește!

Panatlea a scos un strigăt ușor de disperare.

- Un Torodon!

Noul sosit, mergând drept și purtând în mână un băț

lung și gros, înainta, într-un mers legănat. Venea spre Grifi; aceștia s-au apropiat unul de altul, pentru a-i lăsa drumul liber, ca și cum s-ar fi temut de el.

Tarzan urmărea scena cu multă atenție.

Torodonul a ajuns acum foarte aproape de un triceratops.

Acesta a izbit cu capul și a mușcat furios aerul spre Tarzan. Imediat Torodonul s-a apropiat de monstru și a început să îl lovească peste față cu bățul pe care îl avea în mână.

Spre uimirea lui Tarzan, Griful, care ar fi putut să îl nimicească pe acesta într-o clipă, a scâncit și s-a ferit ghemuindu-se ca un câine bătut.

- Uiii-hoo! Uiii-hoo! a strigat Torodonul.

Griful s-a apropiat încet de el. Un ciomag bun peste cornul din mijloc l-a determinat să se oprească.

Apoi Torodonul a pășit pe după coada monstrului și a început să urce pe ea până s-a așezat călare pe spinarea enormă a Grifului.

- Uiii-hoo! a strigat din nou Torodonul, înțepând fiara cu vârful ascuțit al bățului.

Griful a pornit la drum, încălecat de Torodon.

Atât de uimit era Tarzan de ceea ce se petrecea la rădăcina copacilor, încât orice gând de salvare a dispărut din mintea lui. Realizând că în clipele acelea, pentru el și Panatlea, timpul a fugit înapoi veacuri nenumărate, pentru a se desfășura în fața ochilor lor o pagină din trecutul vag și îndepărtat.

Amândoi au avut un prilej de necrezut ca să privească în realitate primul om și animalele lui primitive de muncă.

Acum, însă, Griful care era călărit s-a oprit și a privit în sus spre ei, mugind. Atât a fost suficient. Monstrul și-a înștiințat stăpânul despre prezența lor acolo.

Imediat, Torodonul a îndrumat monstrul spre copacul

în care ei se aflau, sărind în același timp în picioare pe spatele noduros al acestuia.

Tarzan a văzut figura bestială a Torodonului, colții lui cei mari și mușchii puternici. Din coapsele unuia ca acesta ar fi putut foarte bine să izvorască rasa omenească și numai dintr-unul ca acesta, pentru că doar o astfel de specie a putut să supraviețuiască primejdiilor grozave din vremea aceea.

Torodonul a început să se lovească în piept și să mârâie oribil, grosolan, bestial.

Tarzan s-a ridicat în toată înălțimea lui pe creanga care se legăna în aer, lăsând impresia unui semizeu neatins de pata civilizației: un specimen perfect de ceea ce ar fi fost rasa omenească, dacă legile omului nu s-ar fi amestecat cu legile naturii.

„Prezentul” a așezat o săgeată în arcul său întinzându-i coarda cu putere.

„Trecutul”, având încredere numai în forța sa brută, a încercat să îl târască pe celălalt la pământ, dar săgeata trimisă a pătruns adânc în pieptul barbar al „Trecutului”, iar acesta s-a cufundat înapoi în uitarea în care se găseau semenii săi.

- Tarzan, Jad-guru! a murmurat Panatlea, dându-i, fără să știe, același titlu al unei admirații complete, titlu pe care și războinicii din propriul ei trib i l-au oferit.

Tarzan s-a întors spre ea.

- Panatlea, a spus el, acești monștri sunt capabili să ne țină în această poziție, în acest loc, la infinit. Nu cred că ne putem salva împreună, dar m-am gândit la ceva. Rămâi tu aici și te ascunzi în frunziș, iar cu pornesc să trec de partea cealaltă prin copaci în așa fel încât să atrag atenția monștrilor. Evident că mă vor urmări, numai dacă au mai multă minte decât bănuiesc eu. Îndată ce se vor îndepărta de aici, fugi la stâncă și ascunde-te într-o peșteră unde să mă aștepți pe mine,

dar nu mai mult decât până deseară. Dacă vezi că nu vin până în zorii zilei, mergi singură înapoi la Korulja. Uite, îți dau și o bucată de carne.

Zicând acestea, Tarzan a tăiat imediat unul din picioarele din spate ale cerbului și îl dădu fetei.

- Nu pot să te părăsesc, a spus ea simplu. Poporul nostru nu obișnuiește să își părăsească prietenii și aliații. Omat nu mi-ar ierta-o niciodată.

- Spune-i lui Omat că eu am hotărât să plec, a răspuns Tarzan.

- Trebuie neapărat?

- Da! La revedere, Panatlea! Grăbește-te să ajungi la Omat. Ești cu adevărat o soție potrivită pentru șeful din Korulja. A sfârșit el. Pornind printre copaci.

- La revedere, Tarzan Jad-guru! a strigat ea. Fericit este Omat cu Panatlea să aibă un astfel de prieten.

Tarzan, strigând tare. Și-a continuat drumul, iar monștrii, atrași de vocea sa, l-au urmărit pe jos, pe sub copaci.

Gândul lui s-a îndeplinit și se bucura de aceasta; îndrepta astfel fiarele care mugeau cât mai departe de Panatlea.

Totuși, în timp ce traversau trecătoarea, a încercat de câteva ori să le înșele vigilența, dar totul a fost în zadar, Grifii nu îl pierdeau din priviri.

A mai căutat să găsească pe marginea cealaltă a pădurii un loc pe unde, din întâmplare, să existe un copac cât mai aproape de stâncă; dar, cu toate cercetările sale, nu a găsit nici un mod de ieșire din acest impas.

A început, în cele din urmă, să fie pătruns de ideea situației sale disperate și să înțeleagă de ce trecătoarea Korulgrif a fost pentru totdeauna părăsită de rasele din Paluldon.

A început să se înnopteze; cu toate că a trecut atât

de mult timp de când el încerca din răspuțeri să iasă din această încurcătură, acum nu era cu nimic mai aproape de libertate decât a fost în primul moment când s-a ciocnit de ea.

Odată cu lăsarea nopții, Tarzan a început să spere din nou. Deoarece ca și pisicile mari era și el, mai mult sau mai puțin, tot o fiară nocturnă.

Dar și aici s-a simții înșelat de o mare slăbiciune a sa: nu cunoștea suficient Griful, așa că, înainte de a se sfârși noaptea, a început să se întrebe dacă acești monștri dorm vreodată. Ori în care direcție ar fi mers el, mergeau și ei; întotdeauna îi găsea în fața sa, oprindu-l din drum.

În sfârșit, cu puțin timp înainte de nașterea zilei, a renunțat la orice încercare, cel puțin pentru un moment, încercând să se odihnească, așezându-se comod pe furca înaltă a unui copac.

Soarele se înălța din nou pe cer și Tarzan s-a trezit tot în Korulgrif, dar odihnit și vioi. Mai mult decât conștient de nevoile momentului, nu a mai cercetat să vadă unde sunt paznicii săi, ca nu cumva prin aceasta să le atragă atenția asupra mișcărilor sale.

A încercat să se strecoare încet și fără zgomot prin frunzișul copacilor. Totuși, prima mișcare care a făcut-o a fost anunțată omenirii printr-un muget profund de la rădăcina copacului.

Printre numeroasele rafinamente ale civilizației pe care Tarzan nu și le-a însușit era obiceiul de a înjura, fapt pe care și unii oameni delicați îl regretă, deoarece sunt împrejurări în viață în care acest obicei te eliberează din aglomerarea de emoții, este un fel de supapă de siguranță.

Poate că și Tarzan ar fi recurs la această metodă, dacă cumva ar fi existat și expresii fizice ca și cele vocale; imediat însă ce mugetul de jos l-a înștiințat de spulberarea speranțelor sale, a luat un fruct mare de pe

o creangă din apropiere și l-a aruncat cu putere în botul cornut al monstrului. L-a izbit exact în ochi iar mișcarea a avut un efect surprinzător pentru Tarzan. În loc să fie întărită furia monstrului în fața unei demonstrații de ură și răzbunare, acesta mușcă în aer după fruct când a sărit de pe capul lui pe pământ, iar după aceea s-a întors tăcut la o parte, îndepărtându-se câțiva pași de copac.

Era ceva în mișcarea și atitudinea fiarei care i-a amintit imediat lui Tarzan o acțiune identică văzută de el în ajun. Când Torodonul a izbit una dintre aceste creaturi peste față cu ciomagul. Imediat s-a luminat în creierul său isteț și i-a venit o idee de evadare din această situație nenorocită: o idee care l-ar fi făcut să îngălbenească și pe cel mai curajos dintre oameni.

Totuși, în timp ce se pregătea pentru cel mai mare joc pe care îl poate face un om în partida vieții, zâmbea,... zâmbea, fără să dea nici cel mai mic indiciu de grabă, neliniște și nervozitate, în toată atitudinea sa.

Mai întâi și-a ales o creangă lungă și dreaptă, cam de patru-cinci centimetri în diametru la bază. A tăiat-o din copac cu cuțitul și curățind-o de crengi mai mici și rămurele, o transformă într-o prăjină cam de trei metri lungime. După aceea a ascuțit-o la un capăt.

După ce a realizat acest baston, s-a oprit un moment și i-a privit pe triceratopși.

- Uiii-hoo! A strigat el de sus.

Monștrii au ridicat imediat privirile spre el. Din gâtul unuia dintre ei a ieșit un sunet huruitor, abia perceptibil.

- Uiii-hoo! a repetat Tarzan, aruncându-le restul cerbului pe care l-a vânat în ajun.

Ca și cum ar fi fost scuturăți de un curent electric, amândoi monștrii s-au repezit la bucata de carne. Apucând fiecare o parte din ea aproape simultan, au tras de ea până când au rupt-o în două și au început să o savureze cu lăcomie.

O singură dată l-au mai privit pe Tarzan și atunci au observat că acesta coboară din copac. Unul din ei a pornit spre el. Tarzan a repetat din nou strigătul ciudat al Torodonului.

Griful s-a oprit pe loc, în aparență nedumerit, în timp ce Tarzan a sărit ușor la pământ, înaintând spre cel mai aproape monstru, ținându-și ciomagul ridicat amenințător, iar pe buzele sale era să izbucnească strigătul primului om.

Dar monstrul va răspunde, oare, la acest strigăt cu mormăitura pașnică a unui animal de muncă sau cu mugetul oribil al unui carnivor? De răspunsul la această întrebare atârna acum soarta lui Tarzan.

Panatlea asculta atentă zgomotul Grifilor care se îndepărtau de ea ca efect al ideii supreme a lui Tarzan. Cum s-a convins că aceștia sunt suficient de departe pentru ca ea să poată să fugă în siguranță, a coborât repede din copac și a pornit ca o căprioară speriată, străbătând spațiul deschis până la baza stâncii, pășind peste cadavrul Torodonului care a atacat-o cu o seară înainte și a început să urce repede pe țărâșii de piatră.

Când a ajuns la intrarea unei peșteri aproape de aceea pe care a ocupat-o mai înainte, a aprins un foc și a început să gătească bucata de carne pe care i-a dat-o Tarzan, iar de la una dintre firișoarele de apă care se prelingeau de pe stâncă a obținut sursă suficientă pentru a-și astâmpăra setea.

A așteptat acolo toată ziua, auzind din depărtare, de multe ori și de foarte aproape, mugetele monștrilor care urmăreau ființa aceea ciudată ce a intrat atât de misterios în viața ei.

Astfel, ea a așteptat toată ziua și a mai așteptat o noapte întreagă ca să se întoarcă și să meargă împreună cu el înapoi la Omat. Experiența a învățat-o că, în fața primejdiei, doi oameni au mai multe șanse de

supraviețuire decât unul singur. Dar Tarzan Jad-guru nu s-a mai întors, astfel, imediat cu primii zori ai zilei, Panatlea a pornit tristă la drum, spre Korulja.

A ajuns la Korulja fără nici un incident. A coborât și malul prăpăstios dinspre apus fără să zărească măcar pe unul dintre dușmanii neamului ei. Astfel, în aceste condiții, a crezut că va reuși să sfârșească cu succes drumul pe care a pornit, ajungând întreagă și în siguranță printre membrii familiei sale, unde iubitul o aștepta, după care nu l-a mai văzut de atâtea luni amare.

Totuși, cu toată încrederea pe care o avea în rezultatul final al călătoriei sale, nu a micșorat cu nimic prudența și starea de vigilență extremă cu care străbătea drumul. La popoarele primitive atenția la drum este ceva instinctiv, ceva care nu poate fi uitat nici măcar o clipă de cel care vrea să ajungă anii bătrâneții.

A trecut și de partea cealaltă a văii, ajungând la drumul ce mergea pe lângă râul șerpuitor care udă Korulul și trece pe lângă malul de răsărit al trecătorii care iese din câmpia fertilă din valea lui Jad-ben-Otho.

În clipa când ea a pășit pe drum, s-a ridicat din ambele părți, ca și cum ar fi răsărit din senin, un grup de vreo douăzeci de războinici albi, înalți și puternici. Erau Hodonii.

Panatlea a aruncat o singură privire asupra celor care îi amenințau libertatea în ultimele momente; apoi a sărit repede spre tufișuri cu speranța că se va putea ascunde undeva și să scape de acolo.

Zadarnică speranță, deoarece războinicii au fost prea aproape de ea și au înconjurat-o din toate părțile.

Atunci, încolțită, s-a transformat, la flăcările fricii și a urii. Dintr-o căprioară speriată într-o tigroaică furioasă. A tras cuțitul din teacă și a început să se apere singură împotriva unui dușman atât de numeros.

Ei însă nu doreau să o ucidă, ci numai să o prindă vie, astfel mulți au simțit lama ascuțită a armei sale cu care tăia în carnea lor; în cele din urmă a fost învinsă de forța numărului lor.

Ea continua să se lupte, zgâriind și mușcând, chiar după ce i s-a luat cuțitul, așa că Hodonii au fost nevoiți să îi lege mâinile și să îi pună un căluș în gură.

La început nu a vrut să meargă de bună voie, dar. După ce doi Hodoni au prins-o de păr și au târât-o așa câțiva pași, a văzut că ideea ei era greșită, pornind docilă, deși, atât cât îi permiteau călușul și mâinile legate la spate, era destul de îndrăzneță față de ei.

După un timp, Hodonii s-au unit cu o trupă mai mare și Panatlea a aflat din convorbirea lor că ultima destinație a călătoriei era Alur, cetatea luminii.

În timpul acesta, în peștera strămoșilor săi, Omat, Gund de Korulja, jelea atât pierderea prietenului său, cât și a ființei care ar fi trebuit să îi fie soție.

CAPITOLUL VIII - În căutarea Janei.

În timp ce reptila șuierătoare venea în viteză asupra străinului care încerca să treacă lacul din centrul mlaștinii de la hotarele Paluldonului înot, acesta a avut impresia sfârșitului călătoriei sale atât de obositoare și pline de primejdii.

Șansa lui de a supraviețui părea atât de mică și speranța atât de slabă; nu se gândea deloc să se lase nimicit fără nici o împotrivire.

A scos deci, cuțitul din teacă, așteptând plin de curaj apropierea reptilei. Monstrul era de o conformație pe care el nu a mai văzut-o până atunci la nici o vietate, semănând din unele puncte de vedere mai mult cu un crocodil enorm, decât cu orice alt animal sau reptilă pe care ar fi putut să le cunoască el.

Astfel, în momentul când acest supraviețuitor înfiorător al vreunei clase reptiliene stinse demult l-a ajuns cu fălcile gata deschise să îl înghită, străinul a devenit conștient, într-o clipă, de zădărnicia unei încercări de a opri atacul nebun al reptilei, sau de a îi putea străpunge pielea cu solzii ca oțelul numai cu cuțitul pe care îl avea în mână.

Părea că nu i-a mai rămas decât o singură soluție, dincolo de o moarte subită: a folosit-o chiar în clipa în care monstrul l-a ajuns.

Cu viteza unei foci maritime s-a scufundat în apă, cu capul înainte, pe sub corpul uriaș ce venea spre el și răsucindu-se în același timp cu fața în sus, a înfipt adânc cuțitul în pielea moale, rece și alunecoasă de pe pieptul reptilei.

În virtutea inerției, viteza enormă a acestei reptile a făcut-o să treacă peste omul scufundat în apă care a simțit lama tăioasă a cuțitului spintecând reptila de la un capăt la altul.

Atunci a mai înotat sub apă; a înotat puternic și repede vreo zece metri, după care a ieșit la suprafață. O privire în spatele lui a fost suficientă să îi arate că monstrul rănit bătea apa zadarnic, încercând să se mențină la suprafață.

Cum că se zbătea în agoniile morții era demonstrat de faptul că acum nu mai încerca să îl urmărească, așa că, însoțit de șuierăturile stridente ale monstrului muribund, albul a ajuns la celălalt capăt al lacului, pentru a-și relua foiele sale supraomenești de a străbate și ultima fâșie de mlaștină care îl mai separa de terenul solid al Paluldonului.

S-au scurs două ore lungi și obositoare până a reușit să treacă prin noroiul alunecos, lipicios și urât mirositor; dar, în cele din urmă, istovit și plin de noroi, s-a târât încet pe iarba verde și moale.

La vreo sută de metri mai încolo se vedea un râuleț care, izvorând în munții din depărtare, șerpuia la vale, pentru a se vărsa în întinsul mlaștinilor.

După o scurtă odihnă, el s-a dus și a căutat un loc potrivit pentru a-și spăla atât corpul cât și armele și curelele de murdăria acumulată.

A trecut mai mult de un ceas de când, sub razele de soare, a început să se curețe de toată mizeria și să își ungă Enfield-ul. cu toate că nu avea alte mijloace de uscare decât niște ierburi.

A sosit astfel miezul zilei, înainte ca el să se fi declarat mulțumit că prețioasa lui armă este ferită de stricăciunile murdăriei sau ale umezelii. După aceea s-a ridicat și a pornit la drum în căutarea urmei care l-a călăuzit cu atâta precizie până acolo, dincolo de marginea cealaltă a mlaștinii.

Va mai regăsi el, oare, urma care l-a adus până la marginea mlaștinilor, acolo unde a pierdut-o și el în ciuda simțurilor lui atât de acute?

Dacă nu o mai găsea și dincolo de partea opusă a barierei aproape imposibil de trecut, putea foarte bine să își închipuie că a făcut în zadar această călătorie.

A căutat deci, în sus și în jos, pe marginea acestor ape stătătoare, semnele unor urme vechi, care altor ochi le-ar fi fost invizibile cu totul, chiar dacă ar fi mers imediat și exact după pașii aceluia care a brăzdat urmele.

În timp ce Tarzan înainta cu bățul asupra Grifilor, imita pe cât își putea aminti mai bine, apucăturile Torodonului, dar, chiar până în clipa când a ajuns să se oprească alături de unul dintre acești monștri enormi, și-a dat foarte bine seama că soarta lui atârna de un fir de păr, deoarece nici unul dintre ei nu a arătat un semn de supunere ori amenințare.

Monstrul nu făcea decât să stea nemișcat, privindu-l

cu ochii reci de reptilă... și atunci, a ridicat bățul și cu un sunet amenințător i-a dat o lovitură puternică peste față.

Creatura a mușcat aerul gol în direcția lui..., o mușcătură ce nu a ajuns până la Tarzan, după care fiara s-a întors în tăcere, făcând doi pași înainte, întocmai după cum a făcut când l-a asuprit Torodonul.

Mergând prin spatele ei, după cum l-a văzut că a procedat părosul dinaintea sa, Tarzan s-a urcat pe coada reptilei până a ajuns lângă ceafa acesteia unde s-a așezat călare.

După aceea, imitându-l pe Torodon, l-a înțepat cu capătul ascuțit al bățului și îndrumându-l în felul acesta cu lovituri când în dreapta, când în stânga, a pornit în lungul trecătorii, în direcția văii.

La început nu s-a întrebat decât dacă își va putea impune cu succes autoritatea asupra acestor monștri enormi, știind bine că în această direcție se află singura lui șansă de a scăpa de urmăritori.

Așezat pe spinarea monstrului a avut senzația din copilărie, când s-a urcat pentru prima dată pe ceafa lată a lui Tantor, elefantul. Aceasta, împreună cu simțul că este stăpân pe situație, fapt întotdeauna de mare importanță pentru Tarzan, l-a hotărât să își aplice și noua forță ce a primit-o în scopuri cu mult mai folositoare.

Despre Panatlea își făcea impresia că a scăpat și a ajuns la tribul ei. Unde se afla acum la adăpost sau, probabil, și-a găsit moartea înainte de a fi ajuns acasă.

În orice caz. El nu mai putea să îi fie acum de nici un folos, cât în acea vale verde și fertilă se afla Alur, cetatea luminii care, de când a privit-o prima dată de sus de pe creasta munților Pastorul Ved, a fost tot timpul atracția țintei sale.

Era adevărat că nu avea de unde să știe dacă între zidurile ei strălucitoare era închisă sau nu taina partenerei lui de viață. Totuși, dacă mai trăia cumva în

ținutul Paluldonului, nu putea fi decât printre Hodoni, deoarece negrii păroși ai acestei lumi uitate nu luau și nu păstrau prizonieri.

Va merge, deci, la Alur! Și cum putea oare să o facă cu mai mult succes decât călare pe acest monstru îngrozitor, pe care toate rasele din Paluldon îl înfricoșau și îl dominau?

Ținutul prin care trecea acum era scăldat într-o splendoare de verdeață tropicală. Iarbă deasă, moale și răcoroasă creștea înaltă până la brâu și de o parte și de alta a drumului care. Din când în când. Era întrerupt de mici întinderi unde copacii erau rari ca într-o grădină, iar altele de pădure deasă, cu crengile atât de încolăcite una în alta deasupra capului, încât ti se părea că treci printr-un tunel.

Uneori întâmpina mari greutateți ca să fie ascultat de monstrul acela nedomesticit, dar totdeauna rezultatul era același: teama care o avea de stăpânul său, infinit de mic pe lângă el, îl făcea să asculte.

Târziu, după-amiază, ajungând la confluența râului pe lângă care mergeau cu un altul care părea că vine dinspre Korulja și tocmai pe când ieșea dintr-un petic de pădure, Tarzan a fost față în față cu o oaste mare de Hodoni, de partea cealaltă a râului.

Simultan, privirile lor s-au încrucișat, precum și cu cele ale fioroasei creaturi pe care el era călare. Când l-au văzut. Hodonii au rămas o clipă împietriți de uimire: apoi urmând comanda aspră a șefului lor, s-au răsucit pe călcâie și s-au refugiat într-o pădurice din apropiere.

Tarzan nu a avut timp să îi privească prea intens, dar i-a fost suficient să vadă că erau printre ei și Wazdoni. Prizonieri fără îndoială, luați din vizitele făcute asupra satelor Wazdonilor, după cum i-a povești odată Tadeu și Omat.

La sunetul vocilor Hodonilor, Griful a început să

mugească îngrozitor și a pornit în urmărirea lor, cu tot râul care îi despărțea. Abia după multe lovituri pe care le-a primit de la Tarzan și după nenumărate împunsături, s-a mai liniștit și a pornit din nou pe cărare, dar mult timp după aceea era mohorât și mult mai anevoios de dominat.

Când soarele era aproape de asfințit și a atins culmea munților înalți de la apus. Tarzan a ajuns la concluzia că ideea de a intra în cetatea Alur, călare pe Grif, nu se putea realiza. Încăpățânarea monstrului crescând neconținut, datorită faptului, probabil, că enormul lui stomac striga după mâncare.

Tarzan se întreba nedumerit dacă Torodonii aveau vreun mijloc de a își priponi animalele peste noapte; dar cum nu știa acest lucru și nu îi trecea prin minte nici o idee acceptabilă. S-a hotărât să lase în voia întâmplării dacă îl va mai găsi sau nu a doua zi dimineața.

Acum, însă, se ridica o altă întrebare: care vor fi relațiile dintre ei, după ce Tarzan va descăleca?

Nu se vor întoarce oare lucrurile în starea lor anterioară: vânatul și fiara vânătoare?

Ori poate frica de împunsăturile bățului va continua să țină din frâu monstrul mâncător de carne?

Tarzan nu putea să fie sigur nici de una, nici de alta, dar cum nu putea să rămână călare pe Grif toată viața, a preferat să descălece și să pună întreaga situație la o ultimă încercare, cât timp mai era încă lumină.

S-a hotărât să o facă imediat.

Nu știa însă nici prin ce mijloc va opri monstrul, singura lui dorință fund până atunci să îl îndrume tot înainte.

Încercând, însă, în mai multe moduri cu bățul a descoperit că putea să îl oprească numai când se apleca înainte și îl lovea puternic peste bot.

În apropiere de locul unde se aflau acum se înălțau

mai mulți copaci, printre crengile cărora putea foarte bine să își găsească un adăpost convenabil..., dar i-a trecut prin minte că, dacă s-ar fi refugiat printre crengile lor, Griful ar fi înțeles imediat că ființa de care a ascultat până atunci avea sentimente de teamă față de el, cu rezultatul că Tarzan ar fi ajuns din nou prizonierul triceratopsului.

Astfel, când s-a oprit Griful, Tarzan a coborât la pământ și i-a aplicat o lovitură blândă pe coaste, ca și cum i-ar fi dat drumul, apoi a pornit indiferent înainte. Din gâtul monstrului a ieșit un sunet puternic, răgușit și prelung, după care, fără să îl privească măcar o dată pe Tarzan, a pornit și a intrat în râu, unde s-a oprit să bea apă mult timp.

Convins că Griful nu mai constituia o primejdie pentru el și cum era flămând, Tarzan a luat arcul de pe spate, a ales câteva săgeți și a pornit după hrană; a simțit mirosul acesteia după prima adiere de vânt dinspre râu.

Zece minute mai târziu, avea vânatul pregătit. Era unul din specia de antilope din Paluldon, pe care a identificat-o în copilărie cu Bara, cerbul; aceasta pentru că, în cartea de citire pentru începători, care a fost baza educației sale, poza unui cerb a fost aceea care semăna cel mai mult cu antilopele, de la elanul cel mare, până la cel mai mic tip de căprioare care se găseau în ținuturile pe care le-au cutureierat în copilărie.

Tăind o bucată din pulpa din față, a ascuns-o într-un copac din apropiere, apoi a aruncat pe umeri restul aproape întreg al cărnii și s-a întors din nou acolo unde l-a lăsat pe Grif.

Monstrul tocmai ieșea din apă, când Tarzan. Văzându-l, a scos strigătul ciudat al Torodonului.

Fiara a privit în direcția sunetului, scoțând în același timp un muget ușor, cu care a răspuns la chemarea stăpânului. Tarzan a trebuit să repete strigătul de două

ori până ce fiara a pornit încet spre el, iar când a ajuns la câțiva pași distanță i-a aruncat carnea de cerb. Asupra căruia monstrul s-a repezit cu lăcomie.

- Dacă o să te țină ceva în apropiere, își șopti Tarzan, înapoindu-se la copacul unde a ascuns porția de carne, nu va fi altceva decât siguranța că te voi hrăni.

După ce a terminat de mâncat, s-a așezat comod printre crengile copacilor înalte ca să se poată odihni, fiind aproape sigur că a doua zi, nu va intra în Alur călare pe preistoricul său armăsar, ci va trebui să străbată pe jos distanța până acolo.

Când s-a trezit a doua zi de dimineață, a sărit ușor din copac și a pornit spre râu. Unde s-a dezbrăcat de tunică lui de peste șolduri, a scos ambele de pe umeri și punându-le pe iarba verde de pe mal, a intrat în apă, să înoate puțin.

A ieșit de acolo după o baie înviorătoare, s-a îmbrăcat și apoi a mâncat ceea ce a mai rămas din carnea antilopei, completându-și masa cu fructele care creșteau prin toate părțile.

După ce a mâncat, a coborât din copac și ridicând vocea, a scos strigătul fantastic al Torodonului, chemând Griful. Cu toate acestea, deși a strigat de mai multe ori și a așteptat câțva timp. Nu a primit nici un răspuns, în cele din urmă ajungând la concluzia că de acum înainte nu își va mai vedea calul său atât de neobișnuit.

S-a îndreptat, deci, spre Alur. Punându-și toată nădejdea în cunoștințele de limbă hodonă, în puterea lui cea mare și în istețimea cu care era înzestrat.

În felul acesta, a intrat în orașul hdonez Alur cu aceeași siguranță cu care tu cititorule, te-ai aventura pe strada principală a vreunui oraș vecin cu al tău.

Prima persoană care i-a descoperit defectul a fost un copil care se juca în poarta unei clădiri.

- Fără coadă! Fără coadă! a început el să strige,

aruncând cu o piatră în Tarzan.

Apoi, a amuțit pentru câteva momente și a rămas cu ochii ieșiți din orbite, la constatarea că această ființă era cu totul altceva decât un simplu războinic Hodon care și-a pierdut coada. Speriat a fugit, țipând în curtea locuinței sale.

Tarzan și-a continuat drumul, dându-și seama însă că era iminent momentul când va lua o decizie.

Nici nu a avut mult de așteptat, deoarece la prima cotitură a străzii, se afla față în față cu un războinic Hodon. În ochii căruia a văzut surpriza subită care i-a provocat-o. Urmată imediat de o bănuială, dar Tarzan i s-a adresat mai înainte ca acela să îi fi putut vorbi.

- Sunt străin din altă țară, a zis el și aș vrea să vorbesc cu Kotan, regele vostru.

Individul a făcut un pas înapoi și a pus mâna semnificativ pe mânerul cuțitului său.

- La porțile Alurului nu ajung străinii, a zis el, decât ca dușmani sau sclavi.

- Nu vin nici ca sclav, nici ca dușman, a răspuns Tarzan. Vin direct de la Jad-ben-Otho. Privește!

Și spunând acestea. Îi arată Hodonului mâinile sale ca să poată vedea cât de mult se deosebesc de ale lui. Apoi s-a întors cu spatele ca să îl convingă că nu avea nici coadă.

De fapt. În această idee și-a pus tot destinul, datorită amintirilor care l-au legat de Tadeu și Omat; și-a amintit că aceștia doi s-au certat odată iar Wazdonul a pretins că Jad-ben-Otho are o coadă lungă, iar Hodonul era în controverse cu celălalt pentru credința care o avea că Dumnezeuul lor este fără coadă.

Ochii războinicului s-au dilatat, zugrăvind-se în ci o expresie de mare respect, nuanțată lotuși și de puțină bănuială.

- Jad-ben-Otho! a murmurat el.

Apoi. Tare:

- Văd bine că nu ești nici Hodon, nici Wazdon. Precum este tot atât de adevărat că Jad-ben-Otho nu are coadă. Vino, să te conduc la Kotan, fiind un fapt în care nu trebuie să se amestece un războinic. Urmează-mă!

Zicând acestea, a pornit înainte, conducându-l pe Tarzan prin Alur. Dar tot nu își luase mâna de pe mânerul cuțitului și tot îl privea pe noul venit cu un sentiment de bănuială.

Orașul cuprindea o mare întindere de teren. Uneori se găsea câte un spațiu considerabil între diverse grupuri de clădiri, alteori clădirile erau dese.

În drumul lor, Tarzan și Hodonul s-au întâlnit cu mai mulți războinici și chiar cu femei, care au manifestat o mare curiozitate la imaginea străinului, dar îndată ce aflau că este condus la palatul regelui, nici unul dintre ei nu avea vreun gând rău pentru el.

Au ajuns, în sfârșit, la o grămadă înaltă de clădiri care se întindea peste o suprafață mare, mărginită în partea de apus de un lac albastru și se vedea destul de bine că a fost cioplită direct din ceea ce a fost odată o stâncă naturală.

Acest grup de clădiri era înconjurat de un zid cu mult mai înalt decât toate pe care le-a văzut Tarzan până acum. Conducătorul lui l-a dus până la o poartă unde stăteau vreo doisprezece războinici, care s-au ridicat în picioare, formând o barieră vie în fața intrării, de îndată ce Tarzan și însoțitorul său au apărui după colțul zidului palatului. Aceasta, din cauză că mulțimea curioasă care era în urma lor a ajuns atât de numeroasă, încât paznicii de la poartă nu știau ce să creadă.

După ce conducătorul și-a terminat expunerea, Tarzan a fost condus în interiorul curții, unde a fost reținut, în timp ce un războinic a intrat în palat, cu intenția clară de a îl anunța pe Kotan.

După vreo cincisprezece minute, a apărut un războinic mare și puternic, urmat de mai mulți alții care au început să îl examineze pe Tarzan, cu cei mai mare interes.

Conducătorul acestei oști de războinici s-a oprit deodată, în fața lui Tarzan, întrebându-l brusc:

- Cine ești tu? Ce treabă ai cu Kotan?

- Sunt un prieten, a răspuns Tarzan. Vin din țara lui Jad-ben-Otho ca să îl vizitez pe Kotan, regele Paluldonului.

- Dar cum ai ajuns până aici? Și pentru ce să te duc la Kotan? A întrebat celălalt.

Atunci Tarzan s-a ridicat în toată înălțimea lui.

- Destul! a strigat el. Oare trimisul lui Jad-ben-Otho trebuie tratat la fel ca oricare Wazdon? Du-mă la rege, numaidecât, ori furia lui Jad-ben-Otho va cădea asupra capului tău!

În atitudinea aceasta provocatoare, era și o întrebare care și-o punea și anume: cât de departe putea el să meargă cu trufia cu care dorea să își impună autoritatea? Dar nu a avut mult de așteptat, pentru că aproape imediat s-a schimbat și comportamentul interlocutorului său.

S-a îngălbenit, a aruncat o privire speriată spre răsărit, apoi a întins palma dreaptă spre Tarzan, aplicând mâna stângă pe pieptul său: acesta era semnul de amicitie, după cum era obiceiul între popoarele din Paluldon.

Tarzan a sărit repede la o parte, ferindu-se ca de ceva profanator; de asemenea, o expresie de groază și de dezgust i s-a răspândit pe figură.

- Stai! a strigat el. Cine ești tu că îndrăznești să te atingi de persoana sacră a trimisului lui Jad-ben-Otho? Numai Kotan poate să primească o asemenea onoare de la mine și aceasta ca o favoare specială de la Jad-ben-

Otho. Grăbește-te! Am pierdut și așa destul timp! Uite ce fel de primire se acordă de către Hodonii din Alur fiului tatălui meu!

La început, s-a gândit că ar fi bine să adopte rolul însuși al lui Jad-ben-Otho, dar a considerat că, pe de o parte, ar putea să întâmpine vreo încurcătură, pe de altă parte, era plictisitor să îl întrupezi neconținut pe un Dumnezeu.

Când a realizat că sistemul lui funcționa perfect, i-a trecut prin minte că, trecând în rolul fiului lui Jad-ben-Otho, ar avea o autoritate cu mult mai mare decât aceea a unui simplu sol: pe lângă aceasta, ca fiu al lui Jad-ben-Otho ar fi avut o libertate mai mare în ceea ce privește purtarea sa și faptele sale. După calculul său, unui Dumnezeu mai tânăr nu i s-ar fi cerut lămuriri stricte în materie de demnitate și alte amănunte, după cum i s-ar fi pretins în mod firesc unui Dumnezeu mai bătrân și mai mare.

De data aceasta, efectul cuvintelor sale s-a manifestat imediat și cu putere la toți cei din jurul lor. Dintr-o singură mișcare, s-au înlăturat cu toții, șeful lor aproape leșinând de groază.

Scuzele sale, când a putut să le ceară după ce i-a trecut paralizia produsă de spaima prin care a trecut, erau într-un fel înjositoare pentru un războinic.

- Ai milă, Dorul-Otho! a strigat el. Ai milă de sărmanul Dak-lot! Treci înaintea mea și îți voi arăta unde te așteaptă, tremurând, Kotan, regele nostru.

- Feriți-vă, viperelor, a strigat apoi războinicilor săi și împingându-i în dreapta și în stânga, cu scopul de organiza un drum larg pentru Tarzan.

- Haide! a strigat acesta autoritar. Treci tu înainte și arată drumul, iar oamenii tăi ne vor urma.

Și bietul Dak-lot, speriat până în măduva oaselor, a făcut cum i s-a indicat, conducându-l pe Tarzan în palatul

lui Kotan. Regele Paluldonului.

CAPITOLUL IX - Grădina interzisă.

Intrarea prin care Tarzan a putut să vadă în treacăt interiorul palatului, era sculptată foarte frumos, cu desene geometrice; iar zidurile interioare erau decorate identic, deși, cu cât înainta dintr-un apartament în altul, a întâlnit și figuri de animale, păsări și chiar oameni, ocupând loc printre desenele artistului care a decorat zidurile.

Se vedeau pretutindeni vase de piatră de toate mărimile; de asemenea, erau în evidență ornamente de aur, precum și piei de tot felul de animale, dar nicăieri nu a văzut nici cel mai mic indiciu despre materie țesută, ceea ce arăta că Hodonii erau încă foarte jos pe scara evoluției. Totuși proporția și simetria coridoarelor și apartamentelor denotau un grad oarecare de civilizație.

A trecut astfel, prin mai multe coridoare lungi, a urcat trei rânduri de scări de piatră și în cele din urmă a ajuns la o verandă în partea de apus a clădirii în fața lacului albastru.

Călăuza l-a condus în lungul acestei terase sau mai bine zis arcadă, vreo sută de metri și apoi s-a oprit în fața unei intrări largi la un lat apartament ala paliului.

Aici l-a văzut adunați. Într-un apartament imens, un mare număr de războinici. Tavanul era în formă de boltă și avea peste cincisprezece metri înălțime.

În mijlocul camerei, fără să rămână mult loc pe lângă perete, se înălța o piramidă în trepte, multe și late. Care ajungea până aproape de tavan, unde erau practicate mai multe deschizături ovale, pentru a lăsa lumina să intre.

Treptele piramidei erau ocupate de războinici până sus de tot. Iar în vârf ședea un om înalt, impunător, ale

căruia curele și cingători de aur străluceau în razele soarelui ce pătrundeau pe unele din acele mici deschizături.

- Kotan! a strigat Dak-lot adresându-i-se persoanei strălucitoare din vârful piramidei. Kotan și voi războinici din Paluldon! Priviți onoarea pe care o aveți de la Jad-ben-Otho, trimițându-vă ca sol pe propriul său fiu.

Și, sfârșind, a pășit într-o parte, indicându-l pe Tarzan cu un gest dramatic.

Kotan s-a ridicat în picioare, iar toți războinicii care erau prezenți și-au întins gâtul, să vadă mai bine ființa care stătea semeață în fata lor. Aceia, care erau de partea cealaltă a piramidei, s-au îngrămădit în față imediat ce au auzit cuvintele bătrânului războinic.

Pe fețele unora dintre ei s-a zugrăvit o expresie de circumspecție. Nu le păsa de care parte cade norocul, însă doreau să fie în orice moment de partea cea mai avantajoasă.

În primul moment, toate privirile s-au ațintit asupra lui Tarzan, pentru ca apoi să treacă. Încet-încet spre Kotan. Pentru că după atitudinea lui aveau să își hotărască și ei convingerile.

Kotan, însă, se vedea bine că era în aceeași încurcătură ca și ei...; chiar atitudinea corpului său indica acest fapt. Fiind o atitudine de șovăire și îndoială.

Tarzan stătea într-o poziție dreaptă, cu brațele încrucișate pe piept și cu o expresie de dispreț măreț pe frumoasa lui față, dar lui Dak-lot i se părea că vede și un început de furie.

Situația devenea încordată.

Dak-lot, neliniștit, arunca priviri îngrijorate spre Tarzan și priviri rugătoare spre Kotan. În camera mare a tronului din Paluldon, domnea o tăcere mormântală.

În cele din urmă, Kotan a vorbit:

- Cine spune că el este Dorul-Otho?

Și aruncă priviri înfricoșătoare spre Dak-lot.

- El spune! a strigat îngrozitul nobil.

- Și trebuie să fie adevărat? a întrebat Kotan.

Nu cumva era o urmă de ironie în tonul regelui? Ferească Otho!

Dak-lot a aruncat o privire piezișă lui Tarzan: o privire care urmărea intenția de a-i dovedi propria lui credință; dar care nu a reușit decât să îl încredințeze pe Tarzan de spaima jalnică a acestuia.

- O, Kotan! se rugă Dak-lot. Proprii tăi ochi ar trebui să le convingă că este fiul lui Otho. Privește făptura lui dumnezeiască, la mâinile și la picioarele lui care nu sunt ca ale noastre. Nu vezi că și el este fără coadă, după cum este și puternicul său tată?

După toate aparențele, Kotan abia acum vedea toate aceste lucruri pentru prima dată: neîncrederea lui se clătina.

În acel moment, un războinic tânăr, care își făcuse în tot acest timp drum din partea cealaltă a piramidei, a ajuns în față, unde putea să îl vadă mai bine pe Tarzan și a început imediat să spună:

- Kotan, așa trebuie să fie. După cum spune Dak-lot. Eu sunt sigur că l-am mai văzut o dată pe Dorul-Otho. Ieri.

Când ne întorceam cu prizonierii din Korulul, l-am văzut călare pe spatele unui Grif mare. Noi ne-am ascuns în pădure înainte de a se apropia el; dar am văzut destul ca să pot spune că cel care călărea acel monstru nu era altul decât cel din fața ta.

Această dovadă părea să fi fost suficientă ca să convingă majoritatea războinicilor că, într-adevăr, se aflau în fața unei divinități și atunci o modestie neașteptată i-a determinat să facă un pas înapoi din fața lui, pe după vecini.

Cum și vecinii lor au încercat să facă același lucru,

rezultatul a fost că aceia care au fost mai aproape de Tarzan s-au topit cu totul, până când treptele piramidei din fața lui s-a eliberat până sus, lângă Kotan.

Acesta, probabil influențat tot atât de mult de atitudinea înspăimântată a oamenilor săi, ca și dovezile aduse, și-a schimbat și tonul și purtarea, în așa fel încât să se potrivească cerințelor, dacă străinul era într-adevăr Dorul-Otho, lăsând însă o supapă de scăpare pentru demnitatea sa, în cazul în care se va dovedi că a avut de-a face cu un impostor.

- Dacă ești într-adevăr Dorul-Otho. A zise el, adresându-i-se lui Tarzan, vei ști că îndoielile noastre nu au fost decât foarte explicabile, deoarece noi nu am primit nici un semn de la Jad-ben-Otho că are intenția să ne onoreze chiar atât de mult și pe lângă aceasta, de unde era să știm noi că Dumnezeu are un fiu? Dacă tu ești acela, întreg Paluldonul va fi bucuros să te onoreze. Dar, dacă nu ești... îngrozitoare va fi pedeapsa îndrăzelii tale. Eu, Kotan, regele Paluldonului. Am vorbit!

- Ai vorbit bine. Așa cum se cuvine să vorbească un rege care se teme și îl onorează pe Dumnezeul poporului său! a început Tarzan, rupând tăcerea îndelungată care s-a păstrat până atunci. Foarte bine faci, a continuat el, că vrei să te convingi dacă sunt cu adevărat Dorul-Otho, înainte să îmi acorzi omagiile care mi se cuvin. Jad-ben-Otho mi-a dat însărcinarea specială să mă asigur dacă meriți să domnești peste poporul acesta. Prima experiență pe care am avut-o aici mi-a arătat că Jad-ben-Otho a ales bine când a insuflat spiritul regesc în copilul de la sânul mamei tale. Bine faci, a reluat Tarzan, dacă vrei dovedi că nu sunt un impostor. Vino mai aproape, să te convingi că nu sunt ca toți oamenii. Mai mult încă, nu se cuvine să stai mai sus decât fiul Domnului.

Imediat au început să coboare repede treptele

piramidei toți războinicii. În frunte cu Kotan, care totuși, a reușit să își mențină o oarecare demnitate în ținuta sa. În timp ce cobora scările largi pe care nenumărate picioare goale le-a dat în cursul anilor o netezime strălucitoare.

- Și acum, a zis Tarzan când regele stătea în fața sa. Cred că nu mai ai nici o îndoială că nu sunt de aceeași rasă cu tine. Preoții voștri v-au spus că Jad-ben-Otho este fără coadă. Prin urmare. Tot fără coadă trebuie să fie și fiul lui și rasa de zei izvorâtă din el. Dar ajunge cu astfel de dovezi! Știți cu toții, a continuat Tarzan plin de convingere, care este puterea lui Jad-ben-Otho: fulgerul din cer și trăsnetul care dă moarte, ploile care cad după voia lui; iarba, fructele și florile care cresc sub divina lui îndrumare, ați asistat la nașteri și la morți și aceia care îl onorează o fac pentru că toate aceste forțe sunt sub controlul lui Jad-ben-Otho.

Tarzan a făcut o pauză, privind din ansamblu expresia de pe chipul lui Kotan și a celorlalți prezenți, apoi a continuat:

- Și atunci, vă întreb eu: care ar fi situația unui impostor care afirmă că este fiul unui Dumnezeu atât de puternic? Nu mai ai deci, nevoie de alte dovezi, Kotan. Pentru că. După cum el te-ar trăsni, dacă mă renegi, tot așa s-ar întâmpla și cu mine, dacă aș minți când pretind că el este tatăl meu.

În fața unei explicații cu o bază atât de logică Hodonii au fost nevoiți să considere că sunt convinși de adevărul care îl expunea Tarzan. Cine se mai putea îndoii de declarațiile sale? Numai acela care nu dorea să admită că îi lipsește credința în atotputernicia lui Jad-ben-Otho.

Kotan era mulțumit, acum că a primit vizita unei divinități, dar tot era nedumerit de felul în care trebuia să îl trateze.

Concepția lui despre Dumnezeu a fost până acum

vagă și nehotărâtă, deși la fel cu toate popoarele primitive, Dumnezeul lui era ceva personal, după cum erau și demonii și spiritele sale.

Prin urmare, și-a închipuit că lui Jad-ben-Otho i-ar face plăcere aceleași excese la care se deda el singur, fără ca el să aibă vreo reacție neplăcută.

A considerat că și Dorul-Otho v a fi încântat dacă i se v a da mâncare: cantități mari din mâncărurile favorite ale lui Kotan. Însă pe care le considera întotdeauna vătămătoare.

Mai era, de asemenea, o băutură pe care femeile din Hodon o preparau lăsând porumbul să se înmoaie în zeamă de fructe zemoase, la care mai adăugau și alte ingrediente cunoscute numai de ele.

Un Dumnezeu, raționa Kotan poate să guste din toate plăcerile acestea, fără a avea vreo durere de cap, dar în momentul de față trebuia să se gândească la demnitatea și onorurile care i se impunea să le acorde oaspetelui său nemuritor.

Sus, pe vârful piramidei din odaia tronului din Alur. Nu mai călcase piciorul nimănui, decât ce-l al regelui: fapt care se respecta de veacuri întregi, de când domnea cel dintâi rege al Paluldonului.

Deci, ce onoare mai mare i-ar li putut oferi Kotan lui Dorul-Otho decât să îi acorde un loc sus lângă el? L-a invitat pe Tarzan să urce pe piramidă și să se așeze pe banca de piatră din vârf.

Cu o treaptă mai jos de platforma sacră din vârf, Kotan și-a continuat drumul, ca și cum ar fi dorit să urce pe tronul său: dar Tarzan l-a oprit apucându-l de braț și rostind:

- Nimeni nu poate să stea la același nivel cu Dumnezeu. Pășind singur cu încredere și așezându-se pe tron.

Umilii în acest fel, Kotan și-a arătat numaidecât

încruntarea, dar nu a îndrăznit să obiecteze nimic, ca nu cumva să atragă mânia celui de sus.

- Totuși, a adăugat numaidecât Tarzan. Dumnezeu îl poate onora pe credinciosul său supus, invitându-l lângă el. Vino, Kotan, iată cum te onorez eu, în numele lui Jad-ben-Otho!

Diplomația lui Tarzan avea la bază un plan: acela de a mări respectul și teama lui Kotan. Dar fără să stârnească vreo dușmănie în pieptul lui: pentru aceasta a fost îndrumat de nesiguranța în care plutea, relativ la măsura în care Hodonii erau stăpâniți de sentimentul religios.

De atunci, de când i-a oprit pe Tadeu și Omat să mai discute despre subiecte religioase, nu a mai avut prilejul să afle nimic în acest sens.

A observat deci, supărarea clară, dar nerostită a lui Kotan, la propunerea de a acorda tronul oaspetelui său.

Pe de altă parte, efectul a fost în general satisfăcător, fapt care putea să îl vadă din reînnoitul respect care s-a zugrăvit pe chipurile tuturor vânătorilor.

În urma sfatului lui Tarzan afacerile curții au fost reluate de acolo de unde au fost întrerupte la sosirea sa. Ele constau mai ales în rezolvarea discuțiilor dintre războinici.

Printre aceștia se afla unul care stătea numai cu o treaptă mai jos de tron: treapta despre care Tarzan a aflat mai târziu că este rezervată șefilor celor mai înalți din triburile aliate care formau regatul Paluldonului.

Acest războinic care a atras atenția lui Tarzan, era un om înalt, puternic, cu înfățișarea unui leu. El pleda față de Kotan o idee veche, de când lumea și care va dura cât va dura omenirea. Era vorba despre o neînțelegere cu unul dintre triburile vecine.

Afacerea în sine nu îl interesa pe Tarzan. Dar a fost impresionat de înfățișarea vorbitorului, iar când l-a auzit

pe Kotan că îl numește Jadon. Interesul lui Tarzan a luat altă formă, pentru că acesta era tatăl lui Tadeu.

Acest amănunt l-a aflat din întâmplare; știa că nu îi va putea fi de vreun folos în momentul de față. Deoarece, dacă ar fi îndrăznit să îi dezvăluie cumva relațiile de prietenie cu fiul acestuia, ar fi trebuit să admită și faptul că pretențiile sale la dumnezeire sunt false.

La închiderea ședinței cu afacerile de stat din ziua aceea, Kotan a emis ideea că fiul lui Jad-ben-Otho, dacă binevoiește, poate să viziteze templul unde se celebrau ceremoniile religioase pentru adorarea marelui Dumnezeu al Hodonilor.

Astfel, Tarzan a fost condus de rege, urmat de războinicii curții sale regale, prin coridoarele palatului spre partea de Nord a aceluia grup de clădiri.

Templul în sine nu era decât o parte a palatului și de o arhitectură identică. Erau acolo mai multe locuri, de diferite mărimi, destinate ceremoniilor, dar despre al cărui scop Tarzan nu își putea face decât o idee dintre cele mai neclare.

Fiecare avea un altar în partea de apus și un altul în partea de răsărit, de o formă ovală, diametral cel mai lung al lor mergând dinspre apus spre răsărit.

Toate erau săpate în vârful unei stânci joase și fără acoperiș. Altarele dinspre apus erau invariabil făcute dintr-un singur bloc de piatră, a cărui suprafață era scobită într-un bazin lunguieț.

Cele de la răsărit erau fără scobitura menționată, dar toate, fără excepție, erau pătate sau vopsite cu o materie roșie-brună, pe care Tarzan nu avea nevoie să o privească de aproape pentru a ști, cu ajutorul nărilor sale sensibile, că petele brune erau de sânge uscat sau sânge omenesc care s-a uscat acolo.

Sub aceste curți temple erau alte coridoare și

apartamente care ajungeau până departe, în adâncul stâncii, locuri întunecoase și triste, care lăsau impresia unor închisori, dacă impresia trecătoare a lui Tarzan era adevărată.

Kotan a trimis înainte un om ca să anunțe vizita fiului lui Jad-ben-Otho. Au fost întovărășiți prin templu de un grup mare de preoți.

Marca distinctivă a profesiei acestora consta într-o mască ce le acoperă capul, reprezentând figuri care de care mai urâte.

Marele preot nu purta așa ceva. Era un bătrân cu ochi șireți, în fundul capului, cu buze subțiri și crude.

În momentul în care l-a văzut, Tarzan a înțeles că aici era cea mai mare primejdie a șarlataniei sale, văzând, dintr-o singură privire, că omul acesta era contrariat de prezența și de pretențiile sale.

A observat de asemenea că, dintre toți locuitorii Paluldonului, numai marele preot era singurul în stare să aibă o apreciere exactă asupra lui Jad-ben-Otho, așa că va fi dominat de bănuiele față de acela care se pretindea a fi fiul unui Dumnezeu fabulos.

Totuși, indiferent de bănuielile care ar fi fost ascunse în creierul său isteț, Ludon, marele preot din Alur nu a contestat dreptul lui Tarzan la titlul de Dorul-Otho și probabil că a fost reținut de la asta de aceleași îndoieli care l-au reținut la început pe Kotan și pe războinicii acestuia: îndoieli ce existau în adâncul sufletelor tuturor blestemaților și care au la temelie teama ca nu cumva, la urma urmei, să existe Dumnezeu.

Astfel, pentru un moment, Ludon s-a menținut într-o atitudine rezervată; totuși, Tarzan știa, tot atât de bine ca și cum acest om și-ar fi exprimat cu voce tare gândurile sale intime, că marele preot nu aștepta decât momentul potrivit să smulgă voalul care acoperea taina vicleșugului lui Tarzan.

La intrarea în templu, Kotan a predat conducerea oaspetelui în mâinile lui Ludon, ce îl conducea pe Tarzan prin acele părți ale templului pe care numai el dorea să fie văzute.

I-a arătat camera mare unde păstrau darurile credincioșilor, de la șefii barbari ai Paluldonului și oamenii acestora. Aceste lucruri aveau valori deosebite, de la fructe uscate până la vase de aur masiv, așa că în această cameră, cât și în cele alăturate și prin coridoare, era o aglomerație de bogății, care a uimit până și ochiul aceluia care poseda secretul avuțiilor magaziiilor din Opar.

Umblând dintr-o parte în alta prin templu, se vedeau o mulțime de robi Wazdoni. Fructul invaziilor Hodonilor asupra satelor vecinilor mai puțin civilizați decât ei.

Trecând prin fața unui coridor a cănii intrare era barată cu gratii de fier. Tarzan a văzut înăuntru un număr mare de Pithec-Antropi de toate vârstele, de ambele sexe. Atât Hodoni cât și Wazdoni.

Dintre aceștia, majoritatea stăteau pe podeaua de piatră, într-o atitudine dintre cele mai abătute, în timp ce alții pășeau dintr-o parte în alta și pe a căror figură era zugrăvită o expresie de disperare și de cea mai neagră deznădejde.

- Cine sunt aceștia? I-a întrebat Tarzan pe Ludon.

Era prima întrebare pe care de când a intrat în templu, o punea marelui preot: dar imediat a regretat această imprudență, pentru că Ludon s-a întors spre el cu o bănuială în ochi pe care nu a încercat cu nici cel mai mic efort să o ascundă.

- Cine poate să știe mai bine decât fiul lui Jad-ben-Otho? a răspuns Ludon.

- La întrebările lui Dorul-Otho nu se răspunde, fără pedeapsă, cu alte întrebări, a replicat liniștit Tarzan. Și dacă Ludon. Marele preot, vrea să știe, pot să îi spun că

sângele unui preot fals, pe altarul stăpânului său, nu ar displace ochilor lui Jad-ben-Otho.

Ludon s-a îngălbenit și a răspuns la întrebarea lui Tarzan:

- Acestea sunt jertfele al căror sânge va împ prospăta altarele de răsărit, când soarele se întoarce la Tatăl tău la sfârșitul zilei.

- Și cine ți-a spus că lui Jad-ben-Otho îi face plăcere ca poporul său să fie ucis pe altarele sale? a întrebat Tarzan. Ce ai zice dacă această credință a ta este greșită?

- Atunci, mii au murit în zadar, a răspuns Ludon.

Kotan și războinicii săi ascultau cu mare atenție acest dialog.

De asemenea. Mulți dintre sărmanii care erau dincolo de poarta aceea cu gratii, au auzit această discuție și ridicându-se de unde erau, s-au apropiat de ușa prin care în fiecare scară, cu puțin înainte de apusul soarelui, unul din ci era scos de acolo fără să se mai întoarcă vreodată.

- Eliberează-i! a strigat Tarzan. Făcând un gest larg cu mâna spre victimele superstiției. Pot să vă spun, în numele lui Jad-ben-Otho. Că toate aceste sacrificii sunt o mare greșală.

Ludon s-a făcut alb ca varul.

- Acesta este un sacrilegiu! a strigat el. De veacuri nenumărate preoții au oferit în fiecare seară o viață pentru spiritul lui Jad-ben-Otho. În momentul când se întoarce la stăpânul său. Dar până acum marele nostru Dumnezeu nu a dat nici un semn de supărare.

- Oprește-te! a strigat autoritar Tarzan. Oarbă într-adevăr a fost preoțimea care nu a putut să citească în semnele trimise de Dumnezeu lor.

Războinicii voștri mor sub cuțitele și buzduganele Wazdonilor: vânătorii voștri cad sub ghearele lui Ja sau ale lui Jata: nu trece o singură zi să nu moară câțiva în

satele Hodonilor. Și o moarte pe zi a acelor care mor este taxa impusă de Jad-ben-Otho pentru viețile pe care le iei pe altarele răsăritene. Ce semn mai mare de neplăcere vrei să ai tu, oh, preot stupid!

Ludon nu a răspuns nimic.

În pieptul său s-a dezlănțuit o luptă grozavă între teama că acest om ar putea să fie fiul lui Dumnezeu cu adevărat. Și speranța lui că nu era așa, dar, în cele din urmă. Teamă a învins și și-a înclinat capul.

- Fiul lui Jad-ben-Otho a vorbit, a zis el.

Apoi, adresându-i-se unui preot din categoria celor mici.

Zise:

- Ridică zăvoarele, deschide ușa. Eliberează-i pe aceștia și trimite-i la casele lor!

Ordinul a fost ascultat și executat, iar prizonierii, conștienți de miracolul care i-a salvat, s-au îngrămădit în jurul lui Tarzan, căzându-i în genunchi și slăvind-l.

Kotan era tot atât de zguduit ca și marele preot de această răsturnare fără milă a unui obicei religios atât de vechi.

- Dar ce trebuie să facem ca să fim plăcuți în ochii lui Jad-ben-Otho? a strigat el, privindu-l pe Tarzan cu o expresie de nedumerire.

- Dacă doriți să împăcați voia lui Dumnezeu, a răspuns Tarzan, depuneți pe altaruri daruri de hrană, unelte și îmbrăcăminte, care sunt destul de frecvente în orașul acesta.

Obiectele vor fi binecuvântate de Jad-ben-Otho și după aceea să le împărțiți acelor care au mai multă nevoie de ele. Am văzut magaziile pline de aceste lucruri, cu propriii mei ochi am văzut-o și pot să vă mai spun că, dacă preoții învață poporul să intre astfel în grația lui Dumnezeu, apoi poporul va aduce și mai multe daruri pentru a fi întrebuințate pentru ușurarea nevoilor

altora.

Zicând acestea, a făcut un semn că dorește să iasă din templu.

În timp ce ieșeau din locurile consacrate cultului religios din Alur, Tarzan a observat o clădire mică, dar destul de ornamentată, care se înălța izolată, cu totul detașată de celelalte, ca și cum ar fi fost tăiată dintr-o stâncă care nu a avut nici o legătură cu cele din jur.

Tot examinând această clădire cu priviri de viu interes, a observat că, atât ușile, cât și ferestrele sunt întărite cu gratii.

- Căruia scop este destinată această clădire? l-a întrebat pe Ludon. Cine este închis acolo?

- Nu este nimic, a răspuns repede și nervos marele preot. Nu este nimeni acolo, clădirea este goală. A fost odată întrebuințată, dar de câțiva ani nu mai este.

Și cu aceste cuvinte să grăbi să ajungă la poarta prin care se intra înapoi în palatul regal.

Acolo s-a oprit împreună cu preoții săi, în timp ce Tarzan, Kotan și războinicii Hodoni au ieșit din locurile consacrate templului.

Era o întrebare pe care Tarzan ar fi dorit să o pună de mult, dar se temea ca nu cumva cu aceasta să întărească și mai mult bănuielile din sufletul multora în privința adevărului spuselor sale.

S-a hotărât ca, înainte de a se culca, să pună această întrebare lui Kotan, fie direct, fie indirect: dacă a fost vreodată cumva, de curând, în interiorul orașului Alur o femeie de aceeași rasă cu Tarzan.

În timp ce le era servită cina în sala de banchete din palatul lui Kotan, de către o parte din armata de robi negri pe al căror umăr a căzut sarcina tuturor treburilor mai grele și a serviciului domestic din orașul Alur, Tarzan a observat că în privirile unui rob a apărut o expresie de surpriză de recunoaștere, imediat ce privirile lor s-au

încrucișat prima dată aici, în sala de banchete.

Mai târziu, l-a văzut șoptind cu un alt rob și a indicat cu capul în direcția lui Tarzan.

Acesta nu își amintea însă să îl mai fi văzut vreodată pe acest Wazdon și nu își putea explica deloc interesul care îl manifesta individul acela. Din cauza aceasta, nici nu s-a mai gândit la acest incident.

Kotan era foarte surprins și în sinea sa cu totul dezgustat că musafirul său dumnezeiesc nu are poftă să savureze din plin mâncărurile bogate servite la masă și că nici nu vrea măcar să guste băutura înșelătoare a Hodonilor.

Pentru Tarzan, banchetul era o formă obositoare și fără rost, lăcomia mesenilor în a se îndopa cu hrană și băutură fiind atât de mare, încât nu mai aveau timp de vorbă.

Singurele sunete vocale la care se mărgineau era o plescăitură continuă care, împreună cu apucăturile lor, îi aminteau de o vizită pe care a făcut-o odată la moșiile ducelui de Westminster la Woodhouse, unde a văzut renumiții porci de Berkshire.

Unul câte unul, oaspeții au sucombat sub efectele amețitoare ale rachiului: rezultatul era zgomotul sforăiturilor lor, așa că. După puțin timp. Nu au rămas decât Tarzan și sclavii, singurele persoane conștiente din sala de banchete.

Ridicându-se în picioare, el s-a adresat unui negru înalt care stătea la spatele lui.

- Vreau să dorm, a zis el. Condu-mă la apartamentul care mi-a fost rezervat.

În timp ce acesta îl conducea afară din sala de oaspeți, sclavul ce mai devreme a afișat o expresie de surpriză când l-a văzut pe Tarzan. S-a apropiat din nou de camaradul său, căruia i-a vorbit mai mult timp. Celălalt arunca priviri speriate în direcția pe unde s-a

îndepărtat Tarzan.

- Dacă ai dreptate, a zis el, trebuie să ne răsplătească cu libertatea noastră. Dar, dacă ai greșit cumva. Oh. Dumnezeu, care va fi soarta noastră?

- Dar nu greșesc deloc! a strigat celălalt.

- Numai unei singure persoane poți să îi comunicai aceasta, despre care am auzit că s-a purtat foarte acru când acest Dorul-Otho a fost adus la templu și că tot timpul i-a dat suficiente motive ca să îl urască. Este vorba de Ludon, marele preot.

- Îl cunoști? a întrebat al doilea rob.

- Am lucrat în templu, a răspuns colegul său.

- Atunci du-te imediat și spune-i totul și nu uita să primești făgăduiala libertății noastre în schimbul dovezilor care i le aducem.

Iată cum un Wazdon negru a mers până la poarta templului, unde a solicitat să îl vadă pe Ludon, marele preot, într-o problemă de mare importanță; cu toate că era o oră târzie, Ludon l-a primit, iar, după ce a ascultat relatarea, i-a promis nu numai libertatea prietenului său, ci și o mulțime de daruri, dacă vor putea dovedi exactitatea celor susținute.

Iar în timp ce sclavul acesta vorbea cu marele preot din Alur. Un om aproape gol, neavând doar decât o centură care îi atârna peste șolduri. Tocmai trecea pe după umărul înalt al muntelui Pastorul Ved.

Lumina lunii se reflecta atât pe țeava lucioasă a unei Enfield atârnată de o curea de spate, cât și de pe cartușele de alamă din cele două cartușiere în banduliera de peste umerii lui largi și bruni și o a treia cu care era încins mijlocul lui subțire.

Călăuza lui Tarzan l-a condus într-o cameră ale cărei ferestre erau spre lacul Albastru și unde a găsit un pat la fel cu acelea pe care le-a văzut în satul Wazdonilor: o simplă platformă de piatră, puțin mai ridicată decât

podeaua și peste care erau așternute un număr de blănuri tăbăcite.

A adormit fără să aibă ocazia să îi pună întrebarea care îl ardea la suflet și fără să aibă vreun răspuns la ea.

S-a trezit o dată cu revărsatul zorilor, când a început să se plimbe prin interiorul și exteriorul palatului. Înainte de a se vedea vreunul dintre ceilalți locuitori din palat.

Nemaiîntâlnind pe nimeni care să îl oprească sau să îi ceară lămuriri de ceea ce făcea, a ajuns după un timp la un loc închis, împrejmuț cu un zid înalt, care se afla în centrul terenului palatului și care îi stârnea în mare măsură curiozitatea, fiind ferm hotărât să cerceteze cât va putea mai bine fiecare părticică a palatului și a împrejurimilor sale.

Acest loc părea că nu are nici uși, nici ferestre, dar probabil că era. Cel puțin în parte, tară acoperiș, fapt pe care îl dovedeau niște crengi care s-au întins pe deasupra zidului din apropierea copacului.

Nu a găsit nici un mijloc de a intra. Atunci și-a desfăcut funia și aruncând-o peste creanga care ieșea în afara zidului a ajuns după câteva clipe, sus pe creasta zidului.

Fără să mai aștepte să se asigure dacă în grădină se află vreun Wazdon sau Hodon sau vreo fiară sălbatică, a sărit ușor pe pământul moale din interior și fără să mai piardă vremea, a început o cercetare sistematică a acestui loc închis.

Curiozitatea lui a mai fost stârnită și de faptul că locul nu era pentru folosința generală, nici chiar a acelor care aveau intrarea liberă în alte părți ale palatului.

Astfel, la frumusețea naturală a grădinii, s-a adăugat și absența oricărui muritor, ceea ce îi ușura lui Tarzan explorarea grădinii, arătându-i-o tot mai atrăgătoare, însuflându-i speranța că într-un loc ca acesta o va găsi pe cea care l-a împins la căutări grele și lungi.

În grădină erau mici pâraiașe artificiale și lacuri în miniatură, mărginite de tufișuri, parcă alcătuite de mâna îndemnatică a vreunui grădinar perfect, atât de bine scoteau în relief frumusețea și contururile naturii.

Suprafața interioară a zidurilor era modelată astfel ca să reprezinte stâncile albe ale Paluldonului, întrerupte în unele locuri de imitații în miniatură ale trecătorilor pline de verdeață ale originalului.

Cuprins de admirație și gustând în întregul ei fiecare surpriză nouă pe care i-o oferea priveliștea, Tarzan înainta încet în jurul grădinii și ca întotdeauna, înainta fără cel mai mic zgomot.

Trecând printr-o pădure în miniatură, a dat peste o mică suprafață cu brazde pline de flori și în același timp, a observat prima femeie Hodonă pe care avea prilejul să o vadă de când a intrat în palat.

În centrul micului spațiu deschis stătea o femeie tânără și frumoasă, mângâind capul unei păsări pe care o ținea cu cealaltă mână lângă pieptul ei.

Tarzan nu putea să îi vadă fața decât din profil, dar, judecând după criteriul de frumusețe din oricare țară civilizată, nu putea fi considerată mai puțin drăguță.

Jos, pe iarbă, la picioarele ei și așezată cu spatele spre el stătea o sclavă Wazdonă.

Văzând că aceea pe care o căuta nu este acolo și fiindu-i teamă să nu se dea vreo alarmă, dacă va fi descoperit de cele două femei, Tarzan a încercat să evite acest incident posibil căutând un loc unde să se ascundă în tufișuri.

Mai înainte însă să poată să o facă, fata Hodonă s-a întors spre el, ca și cum vreun simț necunoscut ar fi avertizat-o de prezența lui; de altfel, o simplă manifestare, care ne este mai mult sau mai puțin cunoscută tuturor.

Când l-a văzut, privirile fetei nu au arătat decât

surprindere; nu s-a reflectat în ochii ei mici nici cea mai mică urmă de frică, nici nu a țipat, nici nu a ridicat tonul vocii sale armonios modelate când i s-a adresat.

- Cine ești tu, a întrebat ea, care intri cu o astfel de îndrăzneală în „Grădina interzisă”?

La sunetul vocii stăpânei sale, sclava a sărit imediat în picioare, întorcându-se cu fața spre el.

- Tarzan Jad-guru! A exclamat fata cu un amestec de mirare și ușurare.

- Îl cunoști? a strigat stăpâna sa, întorcându-se spre ea și dându-i astfel ocazia lui Tarzan să ridice repede un deget la buzele sale, ca nu cumva fata să îl trădeze și mai mult; cea care îl privea uimită era Panatlea: un izvor tot atât de mare de surprindere pentru el ca și prezența lui pentru ea.

Repezită de stăpâna sa și cu semnul tăcerii făcut simultan de Tarzan, Panatlea a rămas un timp fără grai, apoi a îngânat ceva în căutarea unui mijloc de ieșire din impasul în care se afla:

- Am crezut... Dar nu... am greșit... Am crezut că era unul pe care l-am mai văzut o dată lângă Korulgrif.

Hodona i-a privit alternativ pe cei doi cu o expresie întrebătoare și de îndoială. După câteva clipe i s-a adresat lui Tarzan:

- Dar tu nu mi-ai răspuns încă, străine, cine ești?

- Nu ai auzit, deci, despre musafirul care a sosit ieri la curtea regelui tău?

- Vrei să spui că tu ești Dorul-Otho?! a exclamat ea.

Și neîncrederea din ochii ei făcu loc onoarei și respectului.

- Eu sunt, a răspuns Tarzan. Dar tu?

- Eu sunt Ghizi, fiica lui Kotan, Regele Paluldonului. A răspuns ea.

Așadar, ca era Ghizi, pentru dragostea căruia Tadeu a preferat exilul în loc de slujba de preot în Alur.

Tarzan s-a apropiat de această prințesă atât de drăguță și de o rasă atât de barbară.

- Fiica lui Kotan. A început el, Jad-ben-Otho este satisfăcut de tine și ca un semn al favoarei tale. L-a ferit pe acela pe care îl iubești de la multe primejdii mari.

- Nu înțeleg, a răspuns fata.

Dar roșcata care îi acoperă fata îi dezmințea vorbele.

- Bulet, a continuat ea. Este oaspete în palatul tatălui meu. Nu am auzit să fie în vreo primejdie. Eu sunt logodită cu Bulet.

- Dar nu pe Bulet îl iubești, a zis Tarzan.

Ghizi a roșit din nou până la albul ochilor și și-a întors fața într-o parte.

- Am displăcut oare marelui Dumnezeu?

- Nu. Pentru că după cum ți-am spus. El este foarte mulțumit de tine și ti l-a păstrat pe Tadeu.

- Jad-ben-Otho știe totul și fiul său îi împărtășește știința.

- Nu, se grăbi să o îndrepte Tarzan, ca nu cumva reputația lui de atotștiutor să nu îl pună într-o încurcătură. Eu nu știu decât ceea ce Jad-ben-Otho dorește să știu.

- Spune-mi, te rog. Voi fi vreodată împreună cu Tadeu? Desigur, fiul lui Jad-ben-Otho poate citi viitorul.

Tarzan era foarte încântat să își lase o porțiță de scăpare.

- Nu știu nimic despre viitor, a zis el. Decât numai ceea ce vrea Jad-ben-Otho. Dar cred că nu trebuie să îți fie teamă de viitor, dacă îi rămâi credincioasă lui Tadeu și prietenilor lui.

- L-ai văzut? Spune-mi unde este?

- Da. L-am văzut. Ultima dată era cu Omat, gundul de Korulja.

- Prizonier al Wazdonilor? L-a întrerupt fata.

- Nicidecum. Nu era prizonier, ci oaspete onorat, a

răspuns Tarzan. Așteaptă! Nu vorbi! Acum primesc o veste de la tatăl meu, Jad-ben-Otho.

Amândouă femeile au căzut în genunchi acoperindu-și fața cu mâinile. Erau cuprinse de un respect total la gândul apropierii grozave a marelui lor Dumnezeu.

După puțin timp. Tarzan a atins-o pe Ghizi pe umăr.

- Ridică-te! i-a spus Tarzan, Jad-ben-Otho a vorbit. Mi-a spus că această fată sclavă este din tribul Korulja. Unde se află acum Tadeu și ea este logodnica lui Omat, Gundul. Numele ei este Panatlea.

Ghizi s-a întors întrebător spre Panatlea.

Aceasta a făcut afirmativ din cap, mintea ei simplă nefiind în stare să hotărască dacă ea și stăpâna sa sunt sau nu victimele unei mistificări cumplite.

- Așa este cum spune, a șoptit ea.

Ghizi a căzut în genunchi, atingându-și fruntea de picioarele lui Tarzan.

- Mare este onoarea pe care Jad-ben-Otho a făcut-o umilei sale servitoare! a strigat ea. Transmite-i bietele mele mulțumiri pentru fericirea care a adus-o Ghizei.

- Tatălui meu i-ar plăcea, a zis Tarzan, dacă ai face ca Panatlea să fie înapoiată în satul părinților ei.

- Dar ce îi pasă lui Jad-ben-Otho de o ființă ca ea? a întrebat Ghizi cu o voce mândră.

- Nu este decât un singur Dumnezeu, a răspuns Tarzan. Și este tot atât de mult al Wazdonilor, cât și al Hodonilor. Precum și al păsărilor, al fiarelor, al florilor și a tot ce crește pe suprafața pământului și sub apă. Dacă Panatlea face ceea ce trebuie față de el, ea este mai mare în ochii lui decât fiica lui Kotan, dacă face greșeli.

- Voința lui Jad-ben-Otho se va îndeplini, a zis Ghizi cu supunere, dacă îmi va sta în putință. Cel mai bun lucru este, oh, Dorul-Otho, să comunic regelui dorința tatălui tău.

- Atunci, ține-o lângă tine, a adăugat Tarzan și ai grijă

să nu i se întâmple ceva rău.

Mi-a fost adusă abia ieri și niciodată nu am mai avut o sclavă care să îmi placă atât de mult. Mi-ar părea rău să mă despart de ea.

- Dar mai sunt și altele, a zis Tarzan.

- Da, a răspuns Ghizi, mai sunt și altele, dar nu este decât o singură Panatlea.

- Se aduc mulți sclavi în oraș?

- Da!

- Și vin mulți străini din alte țări? a continuat să întrebe Tarzan.

Fata a dat din cap negativ.

- Numai Hodonii din cealaltă parte a văii lui Jad-ben-Otho; dar ei nu sunt străine.

- Atunci eu sunt primul străin care a intrat pe porțile orașului Alur?

- Dar are oare nevoie fiul lui Jad-ben-Otho să pună atâtea întrebări unei sărmane muritoare ca Ghizi?

- După cum ți-am mai spus, Jad-ben-Otho este singurul atotștiutor.

- Atunci, dacă dorea să știi acest lucru, a răspuns imediat Ghizi, desigur că te-ar fi înștiințat.

Tarzan a zâmbit în sinea sa față de îndemânarea acestei drăcoice ce îl combătea cu propriile arme.

Totuși, într-o măsură evitarea întrebării lui ar fi putut fi considerat și un răspuns.

- Atunci au mai fost străini pe aici în timpul din urmă, așa este? a insistat el.

- Nu pot să îți spun ceea ce nu știu, a răspuns fata. În palatul tatălui meu circulă multe zvonuri, dar cum poate să știe o femeie din palat cât adevăr și câtă închipuire este într-un zvon?

- A existat, deci, un astfel de zvon?

- A fost numai un zvon care a ajuns la „Grădina interzisă”, a răspuns ea.

- Acest zvon se referea cumva la o femeie de altă rasă?

Din clipa în care a pus întrebarea și până acum, în așteptarea răspunsului, a crezut că inima încetează să îi mai bată. Atât de covârșitoare era pentru el situația.

Fata a ezitat un moment înainte să răspundă.

- Nu, a zis ea. Nu pot să vorbesc despre acest subiect, pentru că oricât de mare importantă ar avea ca Dumnezeii să se intereseze de el, cu singură aș deveni obiectul urii tatălui meu, dacă l-aș discuta.

- În numele lui Jad-ben-Otho, îți poruncesc să vorbești! a zis Tarzan. În numele lui Jad-ben-Otho, în mâinile căruia stă soarta lui Tadeu.

Fata s-a tăcut palidă ca ceara.

- Ai milă! a strigat ea. Voi vorbi pentru binele lui Tadeu și voi spune tot ce știu!

- Ce să spui? A întrebat o voce aspră dintr-un tufiș de la spatele lor.

Toți trei au întors capul și au văzut apărând din tufiș statura impunătoare a lui Kotan.

Trăsăturile lui erau schimonosite de furie, dar, când l-a observat pe Tarzan, a făcut un loc unei expresii de surpriză, nuanțată de o oarecare teamă.

- Dorul-Otho! a exclamat el. Nu am știut că ești aici..

După aceea, și-a îndreptat umerii și ridicând capul cu mândrie, a continuat:

- Sunt unele locuri în care nici fiul marelui Dumnezeu nu poate intra și acesta este unul dintre ele: „Grădina interzisă”.

Era o provocare, dar, cu toată atitudinea lui îndrăzneță, se putea observa, în tonul vocii sale, o oarecare scuză, indicând că, din sufletul lui superstițios, nu a pierit teama inerentă a omului pentru creatorul său.

- Vino, Dorul-Otho! a continuat el. Nu știu nimic din ce a apucat să îți spună fetița aceasta fără minte, dar

orice dorești să afli, îți va spune Kotan, regele țării.

Apoi, adresându-i-se fiicei sale:

- Ghizi, treci imediat în camera ta, indicându-i cu severitate partea cealaltă a grădinii.

Prințesa, urmată de Panatlea, a pornit imediat în direcția aceea.

- Noi vom merge pe aici. a zis Kotan.

Și pornind înainte, l-a condus pe Tarzan în altă direcție.

Alături, de partea aceea a zidului de care se apropiau, Tarzan a zărit o grotă în stânca zidului și coborând o scară și trecând printr-un coridor, au intrat în clădirea principală a palatului.

La această intrare în Grădina interzisă stăteau doi războinici înarmați: era o dovadă clară că aceste locuri sacre erau bine păzite.

Kotan l-a condus în tăcere înapoi în propriile apartamente din palat. O încăpere mare, anticamera aceleia spre care mergeau, era plină cu soldați și nobili, în așteptarea plăcerii de a-și vedea domnitorul.

Imediat după ce au intrat, toată lumea s-a ferit într-o parte și în alta. Deschizând, astfel, un drum de onoare pentru rege și oaspetele său divin.

În apropierea unei uși din partea cealaltă a sălii și jumătate ascuns printre războinici, se afla Ludon. Marele preot.

Tarzan l-a zărit numai în treacăt, dar i-a fost suficientă această clipă ca să observe expresia de răutate și de viclenie de pe fața crudă a acelui om, presimțind nimic bun..., dar nu a avut timp să îl privească mai scrupulos, pentru că a trecut cu Kotan în odaia alăturată.

Tot în momentul acela a apărut și masca urâtă a unui preot la intrarea opusă. Posesorul ei s-a oprit acolo un moment, aruncând o privire rapidă de jur-împrejur și

apoi, găsiindu-l pe acela pe care îl căuta a pornit către el și după câteva momente, s-a oprit în fața lui Ludon.

S-a încins atunci între amândoi o convorbire în șoaptă, pe care marele preot o sfârși astfel:

- Întoarce-te imediat în apartamentele prințesei și ai grijă ca sclava să fie trimisă numaidecât în templu la mine!

Preotul inferior a pornit imediat să îndeplinească ordinele primite. Ludon s-a îndepărtat și el de acolo, dar și-a îndreptat pașii spre locașul unde domnea suveran suprem.

Cam la o jumătate de oră după aceea, un războinic Hodon a fost introdus la Kotan.

- Ludon, marele preot, dorește prezența lui Kotan, regele, în templu, a relatat trimisul. Dorința marelui preot este ca regele să vină singur.

Kotan a dat din cap, indicând că acceptă ordinul la care și regele trebuie să se supună.

- Mă întorc repede. Dorul-Otho, s-a adresat el lui Tarzan și în timpul acesta, atât războinicii cât și sclavii sunt la ordinele tale.

CAPITOLUL X - Curajul lui Tarzan.

A trecut mai mult de o oră până să se întoarcă regele în apartament, iar în timpul acesta Tarzan s-a ocupat cu examinarea sculpturilor de pe ziduri și a numeroaselor specimene de scrieri de mână, prin care caligrafie paludodenii au dat camerelor o atmosferă de lux și bogăție.

Kotan s-a înapoiat tocmai când el se îndeletnicea cu această ocupație destul de plăcută.

Când, atras de mișcarea draperiilor pe unde a intrat regele, s-a întors și l-a privit, a rămas aproape încremenit de schimbarea care s-a ivit în fizionomia lui.

Fața lui era lividă, mâinile îi tremurau ca de boala copiilor, iar ochii îi erau holbați de frică. Înfățișarea lui trăda clar, un amestec de furie aprigă și o frică excesivă.

Tarzan l-a privit întrebător.

- Ai primit vești rele. Kotan? a rostit el până la urmă.

Regele a mormăit ceva imperceptibil în spatele lui sau îngrămădit în apartament un număr mare de soldați, blocând, astfel, intrarea.

Regele a privit mai întâi foarte speriat în stânga și în dreapta. A aruncat o privire de groază spre Tarzan, apoi, întorcându-și fața și privirile în sus către cer, a exclamat:

- Jad-ben-Otho, martor să îmi ești că nu fac acest lucru de bună voie!

A urmat după aceea o tăcere scurtă, care a fost întreruptă tot de Kotan.

- Arestați-l! a strigat el către războinicii din jur, pentru că Ludon, marele preot, jură că acest om este un impostor.

A le împotrivi cu arme acestui număr mare de soldați și chiar în mijlocul palatalului regelui lor, ar fi fost mai mult decât un gest fatal.

Tarzan a ajuns, până acum, destul de departe cu agerimea minții sale: iar acum, când speranțele și bănuielile i-au fost adevărate în parte, în ultimele câteva ore, de confirmarea clară a Ghizelei, și-a dat seama că are cea mai mare nevoie de a nu căuta moartea cu orice preț, când putea să o evite.

- Stați! a strigat el ridicând mâna cu palma deschisă în fața lor. Ce înseamnă asta?

- Ludon pretinde că are dovezi că nu ești fiul lui Jad-ben-Otho, a răspuns Kotan. El cere să te ducem în camera tronului, spre a fi judecat. Dacă ești ceea ce pretinzi fi, nimeni nu știe mai bine decât tine că nu trebuie să îți fie teamă a te supune cererii lui; nu uita, însă, că, în asemenea afaceri, marele preot comandă

regelui și că eu nu sunt decât executorul acestor ordine și nu autorul lor.

Tarzan vedea bine că Kotan nu era pe deplin convins de înșelăciunea sa, fapt care ieșea și din încercarea lui clară de a-și scuza acțiunea.

- Să nu pună mâna războinicii tăi pe mine, i-a zis Tarzan lui Kotan, ca nu cumva Jad-ben-Otho, înșelându-se asupra intențiilor lui, să nu îi trăsnească pe toți.

Efectul acestor vorbe a fost instantaneu asupra aceloră din rândurile din față, fiecare soldat luând un aer pocăit și modest și tot ascunzându-se după cei din spate: era o pocăință care devenea contagioasă.

Tarzan a început să zâmbească, spunând cu o voce calmă:

- Nu vă fie teamă! Vom merge de bună voie în camera de audiență, să îi înfrunt pe nelegiuții care mă acuză.

Cum au intrat în sala tronului, s-a ivit o complicație dintre cele mai grave.

Kotan nu dorea să recunoască dreptul lui Ludon de a ocupa o poziție inferioară; similar și Tarzan, în virtutea pretențiilor sale înalte, susținea că nimeni nu poate să stea mai presus decât el.

Dar, dintre toți cei de față, hazul acestei situații nu era priceput decât de Tarzan.

Ca să ușureze situația, Jadon a emis ideea ca toți trei să ocupe tronul. Această idee a fost respinsă de Kotan, cu argumentul că nici un muritor altul decât regele Paluldonului nu a stat vreodată acolo sus și ceva mai mult. Nu era loc destul pentru toți trei.

- Dar cine este acuzatorul meu și cine este judecătorul? a întrebat Tarzan deodată.

- Ludon este acuzatorul, s-a grăbit să adauge marele preot.

- Așa? Voi fi judecat deci de acela care mă acuză?

Lăsați la o parte orice formalități și spuneți-i lui Ludon să mă condamne!

Accentul lui Tarzan era ironic și în privirea cu care îl căuta pe marele preot era atâta sarcasm, precum și în rânjetul de pe fața lui, încât a stârnit în proporții extraordinare ura aceluia.

Evident, însă, că regele Kotan și războinicii lui și-au dat seama de dreptatea obiecțiilor ridicate de Tarzan împotriva acestui sistem îngust de a împărți dreptatea.

- Numai Kotan poate să judece în camera tronului din palatul său, a zis Ludon. El trebuie să asculte și acuzațiile martorilor, iar sentința dată de Kotan să fie definitivă.

Cu toate acestea, regele nu a fost deloc încântat să prezideze o judecată împotriva unuia care se putea prea bine să fie fiul lui Dumnezeu, așa că a căutat o porțiță de scăpare.

- Nu este decât o problemă pur religioasă, a zise el și conform tradițiilor, regele Paluldonului nu trebuie să se amestece în afaceri bisericești.

- În cazul acesta, să se țină judecata în templu! a strigat un șef, pentru că și războinicii doreau ca regele lor să nu aibă nici un motiv de răspundere în această afacere.

Propunerea i-a fost mai mult decât binevenită marelui preot, care în sine a se învinovăța că nu s-a gândit mai demult la aceasta.

- Este adevărat, a zis el. Acest om a păcătuit contra templului. Prin urmare, acolo trebuie să fie judecat!

- Fiul lui Jad-ben-Otho nu va fi târât nicăieri! a strigat Tarzan. Dar este posibil ca la sfârșitul acestei judecăți să fie târât cadavrul lui Ludon, marele preot, afară din templul Dumnezeului pe care el îl nesocotește. Gândește-te bine, Ludon, până nu comiți o asemenea nebulie.

Vorbele lui rostite cu intenția de a-l intimida pe

marele preot nu au avut nici un efect, căci Ludon nu s-a speriat câtuși de puțin de fondul ideii lui Tarzan.

- Iată un om ce, s-a gândit Tarzan, cunoscându-și religia mai bine ca oricare altul, își dă foarte bine seama de falsitatea celor pretinse de mine, după cum își dă seama și de falsitatea credinței pe care o predică.

Totuși, știa bine că singura sa speranță consta în a se arăta cât se poate de indiferent față de toate acuzele.

Kotan și războinicii tot se mai aflau sub influența credinței în el, și de acest fapt Tarzan trebuia să profite în actul final al dramei înscenate de Ludon, pentru a fi salvat din mâinile invidiosului preot care, în inima lui, probabil l-a condamnat deja la moarte.

Ridicând, deci, din umeri, ca și când ar fi fost vorba despre o afacere foarte importantă, Tarzan a coborât scările piramidei.

- Pe Dorul-Otho nu îl interesează, a zis el, în ce loc găsește de cuviință Ludon să îl înfurie pe Dumnezeuul său, pentru că mânia lui Jad-ben-Otho se poate abate tot atât de ușor în templu, ca și în camera tronului.

Nemărginit de ușurat de soluția atât de simplă a problemei lor, Kotan și războinicii au pornit din camera tronului spre templu, timp în care le-a crescut credința în Tarzan, față de indiferența care o afișa acesta acuzațiilor care i s-au adus.

Ludon i-a condus pe toți în cea mai largă dintre curțile templu cu altare.

Instalându-se în spatele altarului din apus, i-a făcut semn lui Kotan să șadă pe platforma de la stânga, spunându-i și lui Tarzan să ocupe un loc identic însă, la dreapta altarului.

Când Tarzan s-a urcat pe platformă, privirile lui s-au încruntat de supărare față de tabloul care i s-a reprezentat.

Bazinul scobit în suprafața de sus a altarului era plin

de apa în care plutea cadavrul gol al unui copil abia născut.

- Ce înseamnă asta? a strigat el, întorcându-se spre Ludon.

Acesta a zâmbit răutăcios.

- Faptul că nu știi este o nouă dovadă de vanitate a pretențiilor tale. Da, pozezi ca fiu al lui Dumnezeu și nu știi că la apusul soarelui aducem jertfa unui bărbat, iar la răsăritul lui jertfa unui copil abia născut. Astfel îl onorăm noi pe Jad-ben-Otho și aceste amănunte le știu până și copiii mici ai Hodonilor, numai acela care pretinde că este fiul lui Dumnezeu nu le știe. Dacă aceste dovezi, a continuat Ludon, nu sunt suficiente, am și altele. Treci în față Wazdon! A poruncit marele preot, indicând cu degetul pe un sclav care stătea printre alți negri și câțiva preoți, undeva mai încolo de altar. Spune-ne: ce știi despre această ființă, strigă Ludon, arătându-l pe Tarzan, de îndată ce negrul a făcut, tremurând, vreo doi pași spre altar.

- L-am văzut mai înainte, a început Wazdonul. Eu sunt din tribul Korulul și într-o zi, nu demult, un grup din care făceam parte s-a întâlnit cu câțiva războinici din Korulja pe muchia dealului care desparte văile noastre. Printre inamici era și această ființă ciudată pe care ei o numeau Tarzan Jad-guru și într-adevăr era teribil, deoarece au trebuit douăzeci de inși să îl doboare. Nu se lupta însă cum s-ar fi luptat un Dumnezeu, iar când l-a izbit o ghioagă în cap, a căzut în nesimțire ca oricare muritor.

L-am adus după aceea, a reluat negrul după ce l-a privit intens pe Tarzan. În satul nostru prizonier, dar a scăpat după ce a tăiat capul războinicului pe care l-am lăsat să-l păzească, ducând cu el acest cap tocmai de partea cealaltă a văii și atârându-l de creanga unui copac.

- Cuvântul unui rob contra cuvântului lui Dumnezeu! Foarte frumos! a strigat Kotan, care și mai înainte arătase o oarecare prietenie subtilă față de pretinsul urmaș de zeu.

- Nu este decât un pas în progresul nostru către adevăr, se grăbi să explice Ludon. Se poate ca mărturiile aduse de singura prințesă a casei de Kotan să cântărească mai mult pentru marele șef de la Nord, cu toate că tatăl unui fiu care a fugit de oferta sfântă a carierei de preot nu ar asculta bucuros la mărturiile aduse împotriva unui alt păgân.

Jadon a pus repede mâna pe mânerul cuțitului său de la cingătoare, dar războinicii din jurul lui l-au reținut, prinzându-l de braț.

- Ai grijă, Jadon, că ești în templul lui Jad-ben-Otho.

Și astfel, marele șef a fost nevoit să înghită apostrofarea lui Ludon, deși jignirea a săpat în inima războinicului o ură cruntă împotriva marelui preot.

Kotan s-a adresat cu mirarea lui Ludon.

- Ce poate să știe fiica mea despre aceasta? Sper că nu vei aduce o prințesă a casei mele ca martoră publică?

- Nu, a răspuns Ludon, nu o voi aduce pe ea în persoană, dar am aici pe altcineva care poată să facă declarații pentru prințesă.

Și, zicând aceasta, Ludon a făcut un semn unui preot inferior, la apropiere căruia îi zise:

- Adu-o pe sclava prințesei!

Preotul cu masca urâtă a apărut după o clipă, trăgând după ea cu silă, o fată wazdonă, care, se vedea clar, nu venea de bună voie.

Era Panatlea.

- Prințesa Ghizi, a început preotul, era singură în „Grădina prohibită”, numai cu această sclavă, când deodată, apare înaintea ei, ieșind pur și simplu din tufișul de alături, această ființă care pretinde că este Dorul-

Otho. Prințesa, declară că sclava, când l-a văzut a strigat surprinsă că l-a recunoscut, zicându-i "Tarzan Jad-guru", același nume despre care a vorbit sclavul din Korulul. Această femeie nu este din Korulul, ci din Korulja, adică din tribul cu care ni se spune că a fost mai întâi văzută.

Mai departe, așa ne spune prințesa, această femeie, al cărei nume este Panatlea și care i-a fost adusă abia ieri. l-a istorisit o poveste foarte ciudată și anume că ar fi fost salvată din mâinile unui Torodon din Korulgrif de către o creatură ca aceasta, pe care îl numea Tarzan Jad-guru. A mai spus că amândoi au fost urmăriți de doi grifi și cum el i-a înșelat să plece de lângă Panatlea, care a putut să scape, dar mai târziu a fost prinsă de noi și adusă în Alur. Tot nu sunteți lămurii, a strigat apoi Ludon. Adresându-se mulțimii, că această ființă nu este fiul lui Dumnezeu?

Apoi, s-a răstit întorcându-se spre Panatlea:

- Ți-a spus el vreodată că este fiul lui Dumnezeu?

Panatlea a făcut un pas înapoi, îngrozită.

- Răspunde, sclavo! A răcnit marea preot.

- Părea într-adevăr că este mai mult decât un simplu muritor, ocoli răspunsul Panatlea.

- Ți-a spus vreodată că este fiul lui Dumnezeu?

Răspunde direct la întrebare! a insistat Ludon.

- Nu, a răspuns Panatlea în șoaptă, aruncând o privire rugătoare lui Tarzan, pentru a-i cere iertare.

El îi răspunse cu un zâmbet prietenesc de încurajare:

- Aceasta nu este o dovadă că el nu este fiul lui Jad-ben-Otho. Încercați să vi-l închipuiți pe Jad-ben-Otho umblând dintr-o parte în alta. Strigând: Eu sunt Dumnezeu! Eu sunt Dumnezeu! L-ai auzit tu vreodată, Ludon? Desigur că nu, pentru ce ar face fiul ce nu face tatăl?

- Destul! a strigat Ludon. Dovezile sunt zdrobitoare. Această ființă este un șarlatan; iar eu, preotul cel mai

înalt al lui Jad-ben-Otho în orașul Alur, îl condamn la moarte!

Acestor vorbe a urmat un moment de tăcere: Ludon s-a oprit intenționat, pentru culminarea efectului dramatic.

- Și, dacă am greșit, a încheiat el, să mă trăsnească Dumnezeu, așa cum stau aici în fața voastră a tuturor!

Tăcerea a fost atât de mare, atât de profundă, încât se auzea până și plescăitul apei lacului, care se izbea de zidul palatului.

Ludon a rămas în picioare, cu fața întoarsă către cer. cu brațele întinse, în atitudinea unui om care și-ar dezgoli pieptul, pentru a se împlânta pumnalul executorului.

Războinicii, preoții și sclav îi s-au îngrămădit cu toții în curtea sacră, așteptând împlinirea răzbunării lui Dumnezeu.

Tarzan, însă, a rupt tăcerea:

- Dumnezeuul tău te ignoră, Ludon, i-a zis el cu o voce batjocoritoare, cu intenția precisă ca să întărească și mai mult mânia marelui preot. Da, te ignoră cu totul și pot să dovedesc aceasta înaintea ochilor tuturor preoților tăi și ai nobilimii războinice care este de față.

- Dovedește-o. Profanatorul, dacă poți să o faci!

- Bine, a zis Tarzan. Tu, care mă numești profanator, care te-ai convins că sunt un impostor și că eu, simplu muritor, am pozat ca fiu al lui Dumnezeu, de ce nu invoci mânia lui Dumnezeu, să mă trăsnească pe mine și nu pe tine? Astfel va rămâne neștirbită atotputernicia lui, precum și demnitatea preoțimii tale.

A urmat din nou o tăcere scurtă, în care interval cei prezenți așteptau ca Ludon să înfăptuiască în felul acesta distrugerea pretențiosului impostor.

- Vezi că nu îndrăznești?! I-a înfruntat Tarzan. Știi bine că mai repede te-a trăsni pe tine decât pe mine.

- Minți! a strigat Ludon. Aș fi făcut asta, dar am primit chiar acum o înștiințare de la Jad-ben-Otho că ți se rezervă o moarte deosebită.

La auzul acestor cuvinte ale marelui preot, toată preoțimea a izbucnit într-un cor de „Ah!” de admirație și respect.

Kotan și războinicii lui erau însă într-o stare de mare nedumerire. În sufletul lor urau și se temeau în același timp de Ludon, dar atât de adânc era respectul pentru slujba de mare preot, încât nici unul nu a îndrăznit să ridice vocea împotriva lui.

Nici unul?

Ei bine, tot s-a găsit unul și a acela a fost Jadon, șeful fără frică de la Nord.

- Propunerea străinului este dreaptă, a intervenit el. Invocă trăsnetul lui Jad-ben-Otho asupra lui, dacă vrei să ne convingi cu adevărat de vinovăția lui.

- Destul! a strigat Ludon. De când a ajuns Jadon mare preot? Arestați acuzatul! S-a adresat el preoților și războinicilor; iar mâine își va primi pedeapsa, așa după cum mi-a ordonat Jad-ben-Otho.

Din partea războinicilor nu se putea vedea nici o mișcare care să dovedească ascultarea ordinelor lui Ludon, dar preoții inferiori, îmbibați de curajul fanatic al breslei lor, s-au repezit ca o ceată nebună de șacali să își înhațe prada.

S-a isprăvit și aceasta și nimeni nu era mai pătruns de realitatea faptului decât Tarzan. De acum înainte istețimea și diplomația nu vor mai uzurpa funcția armelor de atac și apărare pe care el le iubea atât de mult.

Astfel, când prima mască urâtă apăru pe platformă, nu a mai găsit în fața ei pe suavul plenipotențiar din cer, ci o fiară dintre cele mai feroce, de o furie mai curând diabolică, decât cerească.

Altarul se afla alături de zidul de apus al acestei

clădiri lară acoperiș. Nu era loc acolo decât pentru o singură persoană, pentru marele preot când oficia ceremoniile sacrificiului. Așa era și acum: numai Ludon singur se afla la spatele lui Tarzan, iar în fața lui se găseau peste două sute de războinici și preoți.

Pretențiosul care dorea să aibă gloria de a fi cel dintâi care să pună mâna pe impostorul blestemat, alergă cu mâna întinsă să-l înhațe pe Tarzan.

În loc de aceasta, el însuși a fost înhățat: smuls de o mână cu degetele ca oțelul, care l-au smucit ca pe o paiață, înșfăcându-l de un picior și de curelele din spate și ridicându-l deasupra altarului.

Dar, pe lângă aceasta, mai erau și alții care se apropiau să îl prindă, fără să îl mai bage în seamă pe Ludon, care se apropia pe furiș, pe după altar, cu cuțitul în mână.

Nu era nici un moment de pierdut, dar nici Tarzan nu avea obiceiul să piardă clipe prețioase, prin nesiguranța unei hotărâri întârziate.

Astfel, mai înainte ca Ludon sau orice altul să poată ghici intenția comandantului, acesta a repezit, cu toată puterea mușchilor săi enormi, corpul preotului care țipa ca din gură de șarpe, exact în fața marelui preot.

Atunci, ca și cum ambele acțiuni nu erau decât una singură, atât de repede a urmat una după cealaltă, Tarzan a sărit pe altar și de aici sus pe creasta zidului templului.

Ajuns acolo, s-a întors și i-a privit jos pe cei rămași în sală.

- Cine îndrăznește să creadă, a strigat el, că Jad-ben-Otho își renegă fiul?

Apoi a sărit de partea cealaltă a zidului, dispărând din ochii lor.

Din toată lumea care se afla acolo în sala templului, s-au aflat totuși, cel puțin două persoane ale căror inimi

au tresărit, involuntar, de bucurie, la succesul mișcării lui Tarzan. Una și-a arătat satisfacția pe față printr-un zâmbet larg. Cealaltă persoană era Panatlea.

Creierii preotului pe care Tarzan i-a aruncat în capul lui Ludon s-au împrăștiat pe pereții templului, cu toate că marele preot a scăpat numai cu câteva zgârieturi mici, primite în căderea pe podeaua de piatră.

S-a ridicat în picioare cât a putut mai repede și în cele din urmă, neștiind de evadarea lui Tarzan, a strigat zăpăcit de câteva ori: „Prindeți-l! Legați-l!”, continuând să privească în jur după victima sa, cu o astfel de expresie ridicolă de zăpăceală, că mulți războinici s-au simțit nevoiți să își ascundă râsul, acoperindu-și gura cu palmele.

De asemenea și preoții alergau în dezordine dintr-o parte în alta, îndemnând războinicii să îl urmărească pe Tarzan, dar ei așteptau ordinele regelui lor și nu ale marelui preot.

Kotan, încântat în sufletul său, mai mult sau mai puțin de încurcătura și rușinea lui Ludon, aștepta ca acesta să îi spună precis ce trebuie făcut, ceea ce s-a și întâmplat după ce unul dintre acoliții marelui preot i-a povestit acestuia modul în care Tarzan a reușit să scape din mâinile lor.

Imediat s-au emis ordinele necesare urmăririi; preoții și războinicii au început să iasă pe ușile templului în căutarea lui Tarzan.

Ultimele lui cuvinte pe care le-a pronunțat de sus, de pe creasta zidului, au avut foarte puțin efect asupra majorității, în ceea ce privește temeinicia pretențiilor sale atât de mult dezaprobată de Ludon.

Cu toate acestea, în inima războinicilor domnea, după cum era și firesc, o mare admirație pentru un om atât de curajos, astfel că mulți simțeau aceeași bucurie care s-a născut în pieptul domnitorului lor față de situația

caraghioasă în care a fost pus Ludon.

CAPITOLUL XI - Necunoscutul.

În timp ce războinicii și preoții din Alur cercetau toate colțurile templului, ale palatului și ale orașului pentru a găsi urma celui dispărut, un alt străin gol, purtând un Enfield pe spate, cobora în Korulja pe la Nord, pe cărarea prăpăstioasă a muntelui.

Înainta fără zgomot spre fundul trecătorii, iar, când a ajuns acolo unde drumul a devenii mai nivelat, a pornit cu pași repezi, cu toate că nu renunța nici o clipă la vigilența față de primejdiile posibile de acolo.

Din spatele său, din partea de sus a muntelui, adia un vânt ușor, astfel că depindea acum numai de ochi și de urechi ca să poată descoperi prezența vreunei primejdii ce l-ar pândi în drumul său.

Cărarea pe care o urma era pe marginea unui râuleț de pe fundul trecătorii. În afară de unele locuri unde apele se rostogoleau peste stânci și pietroaie, iar cărarea făcea un ocol oarecare pentru a reveni pe lângă malul râulețului.

La un moment dat, când râulețul și cărarea coteau abrupt pe lângă o stâncă mare, străinul s-a pomenit în fața unuia care mergea încet în partea de sus a trecătorii.

Separați fiind numai de o distanță de treizeci de metri s-au oprit amândoi simultan.

Străinul a văzut în fața sa un războinic alb, gol, numai cu o blană în jurul taliei, curelele și cingătoarea. Era înarmat cu un buzdugan greu și un cuțit scurt ce îi atârna cu teaca de șoldul stâng, iar pe șoldul drept atârna o pungă de piele.

Era Tadeu, care a ieșit singur la vânătoare în trecătoarea prietenului său Omat, Gund de Korulja.

Tadeu l-a privit pe străin cu surpriză, dar nu cu uimire, deoarece a recunoscut în el un membru al rasei pe care o cunoștea în urma experienței avute cu Tarzan cel teribil, așa că, datorită prieteniei pe care o avea față de Tarzan, l-a privit pe noul sosit fără nici o urmă de dușmănie.

Acesta a fost cel dintâi care a făcut semnul care îi exprimau intențiile, ridicând palma spre Tadeu cu acel gest elocvent care a fost simbolul păcii de la polul Nord la polul Sud, de când omul a încetat să mai meargă sprijinindu-se în pumni. În același timp a înaintat câțiva pași și s-a oprit.

Tadeu, încurajat de faptul că unul care seamănă cu Tarzan Jad-guru nu poate fi decât tot din tribul pierdutului său prieten, era mai mult decât bucuros să îi accepte prietenia.

A întors deci, semnul făcut de străin și a înaintat până a ajuns în fața lui.

- Cine ești tu? a întrebat el.

Dar, în loc de orice răspuns, străinul a dat din cap indicând că nu a înțeles nimic.

A încercat să îi comunice Hodonului prin semne faptul că a urmat un drum lung, nenumărate zile, venind dintr-un loc foarte îndepărtat de dincolo de munți.

Semnele explicative ale străinului erau atât de clare, încât Tadeu s-a convins că noul sosit îl căuta pe Tarzan Jad-guru. Tot ce mai trebuia să afle era dacă acesta venea ca prieten sau ca dușman.

Străinul a observat formația ciudată a degetelor mari de la mâinile și de la picioarele lui Tadeu, precum și coada acestuia: le-a observat cu o mirare pe care cu mare greutate a reușit să o ascundă.

Ceea ce l-a impresionat mai mult și ce i-a adus o mare ușurare a fost faptul că primul locuitor al acestor ținuturi străine pe care l-a întâlnit s-a dovedit a fi foarte

prietenos, deoarece necesitatea de a continua un drum printr-o țară ostilă era legată de piedici de neînvins.

Tadeu, care a plecat la vânătoare după vreunul din animalele mai mici de câmpie a căror carne era pe placul Hodonilor, a uitat, cu desăvârșire motivul pentru care a venit, în momentul când la descoperit pe străinul din fața sa.

Avea intenția să îl ducă la Omat unde, împreună cu acesta, să fie în stare să găsească un mijloc prin care să afle adevăratele proiecte ale străinului.

Astfel, după mai multe încercări, l-a determinat să înțeleagă, tot prin limbajul semnelor, că este nevoie să îl însoțească; apoi au pornit amândoi în josul văii către stâncile cu peșterile poporului lui Omat.

În apropierea acestora, s-au întâlnit cu un grup de femei și copii lucrând, sub paza bărbaților bătrâni, adunând fructe sălbatice și ierburi ce constituiau o parte din dietă lor zilnică și îngrijind, de asemenea, de mici suprafețe de teren pe care creșteau cereale cultivate de ei.

Ogoarele constau în petice de teren bine nivelate, care au fost complet curățate de arbori și arbuști. Uneltele de muncă erau formate din prăjini lungi, îmbrăcate cu metal de la un capăt la altul, dar care semănau mai mult cu sulite, decât cu unelte pașnice de agricultură.

Pe lângă aceasta, aveau unelte cu lame late, care nu păreau a fi nici greble și nici sape, ci aveau forma unei încercări nereușite de combinare a acestor două unelte într-una singură.

Străinul s-a oprit și și-a desfăcut arcul de pe spate, pentru că ființele acestea erau negre ca noaptea iar corpul lor era acoperit cu păr, lăsându-i impresia unor dușmani de care trebuia să se apere.

Tadeu a văzut gestul și l-a interpretat corect. A pus

deci o mână pe brațul străinului și i-a zâmbit în semn că nu are de ce să îi fie teamă.

Totuși, Wazdonii s-au adunat în jurul lui vorbind repede și cu înflăcărare, într-o limbă înțeleasă de călăuza sa.

Văzând că nimeni nu încearcă să îi facă vreun rău s-a convins că întâmplarea i-a servit ajutându-l să găsească un popor prietenos.

Până la peșteri le-a mai rămas o distanță mică, iar când au ajuns acolo, Tadeu a început să urce pe țăruii de lemn, încredințat că ființa pe care a descoperit-o nu va întâmpina greutăți mai mari, ca să îl urmeze, decât a avut Tarzan.

Într-adevăr, nu s-a înșelat în această privință, deoarece străinul a urcat după el cu ușurință, până când au ajuns amândoi pe platforma exterioară a peșterii lui Omat.

Acesta nu se afla acolo și abia târziu, după-amiază sosi și el acasă. Între timp s-au găsit mulți războinici care au venit să-l privească pe noul sosit.

De fiecare dată acesta era din ce în ce mai impresionat de atitudinea prietenoasă și pașnică a amfitrionilor săi. Fără să-i fi trecut prin cap nici măcar pentru o fracțiune, că se află în mijlocul unui trib dintre cele mai feroce și mai războinice care, până la sosirea lui Tarzan și Tadeu în mijlocul lor, nu concepeau să existe vreun străin în tribul lor.

În sfârșit, a sosit și Omat; iar oaspetele a simțit instinctiv că se află în prezența unui om mare în această lume, probabil un șef sau chiar un rege, pentru că nu numai în atitudinea celorlalți războinici negri față de el se observa aceasta, dar și în ținuta și în felul de a fi al acestei creaturi splendide, care stătea în picioare, privindu-l. În timpul cât Tadeu povestea împrejurările în care l-a întâlnit.

- Și eu cred, Omat, a zis Hodonul, că el îl caută pe Tarzan Jad-guru.

La sunetul acestui nume, primul cuvânt pe care l-a înțeles din câte a auzit până acum de la acești oameni, fața străinului s-a luminat de bucurie.

- Tarzan! a strigat el. Tarzan!

Și a încercat prin semne să îi facă pe cei de față să înțeleagă că aceasta era persoana pe care el o căuta.

Ei au înțeles repede, iar în expresia de pe chipul lui au citit că acesta îl căuta pe Tarzan din motive de iubire nu din ură și dușmănie. Omat, însă, dorea să se convingă cu adevărat.

În acest scop a arătat spre cuțitul străinului și prinzându-l pe Tadeu de mână, a repetat numele lui Tarzan, prefăcându-se că vrea să îl înjunghie, iar după aceea l-a privit întrebător pe străin.

Acesta a dai din cap negativ cu multă energie și ridicând o mână cu palma deschisă în sus, o aplică pe cealaltă pe piept: simbolul păcii, arătând astfel că nu are nici un sentiment de dușmănie față de Tarzan.

- Este prieten cu Tarzan Jad-guru! A exclamat Tadeu.

- Ori este prieten, ori este un mare mincinos, a zis Omat.

- Tarzan, a continuat străinul, îl cunoașteți? Trăiește? Oh, Doamne, cât așa da să pot să vorbesc limba voastră!

A început din nou în graiul semnelor să afle unde este Tarzan, pronunțându-i numele și arătând cu mâna în diferite direcții: în peșteră, în partea de jos a trecătorii, spre munți, spre valea verde din depărtare, iar de fiecare dată ridicând sprâncenele întrebător și scoțând universala exclamație interogativă "Ei?", care era imposibil ca ei să nu o înțeleagă.

Dar la toate aceste întrebări mute, Omat a dat din cap, întinzându-și palmele înainte, într-un gest care arăta limpede că, deși înțelege întrebările, nu știe nimic despre

locul unde ar putea să se afle Tarzan.

După aceea, gundul de Korulja a încercat și el cum a putut mai bine să spună ce știa despre Tarzan.

Pe noul sosit l-au numit Jordon, care în limba lor însemna „străin” și a început să indice cu mâna spre soare, zicând cuvântul „As”.

Acest lucru l-a repetat de câteva ori, după care a ridicat o mână cu degetele desfăcute și atingându-le pe fiecare pe rând, a repetat cuvântul Adenen până când străinul a înțeles că dorea să zică “cinci”.

După aceea a arătat din nou spre soare și descriind cu degetul arătător prin aer un arc, începând de la răsărit și până la apus, a repetat din nou cuvintele „As” și „Adenen”.

Străinul a înțeles destul de bine că soarele a traversat de cinci ori cerul, cu alte cuvinte au trecut cinci zile.

După aceea Omat a arătat spre peștera în care se aflau și pronunțând numele lui Tarzan, a imitat mersul omului, așa cu două degete, purtându-le pe podeaua peșterii, când unul înaintea când celălalt, încercând să îi arate prin asta lui Jordon că Tarzan a plecat din peșteră și s-a urcat pe țăruși, încă de acum cinci zile.

Dar mai departe nu a putut să meargă explicațiile cu ajutorul semnelor.

Atât a înțeles străinul și indicându-le că a înțeles, a arătat cu degetul spre el, apoi spre țărușii care mergeau în sus, anunțându-i în felul acesta că vrea să-l caute pe Tarzan.

- Să mergem și noi cu el, a spus Omat, pentru că încă nu m-a părăsit credința că Korulul a ucis prietenul și aliatul nostru.

- Sfătuiește-l să aștepte până mâine dimineată a zis Tadeu, ca să poți să iei cu tine mai mulți războinici. Dar de data asta Omat, să nu îți ucizi prizonierii. Prinde cât poți mai mulți în viață și se prea poate ca la unii din ei să

aflăm soarta lui Tarzan.

- Mare este înțelepciunea Hodonilor! a zis Omat. Va fi așa cum zici. Voi lua tot Korulul prizonier și îi voi sili să spună tot ce doresc eu să știu. După aceea îi vom duce la marginea trecătorii Korulgrif, prăbușindu-i de sus de pe muchia stâncii.

Tadeu a zâmbit. El știa bine că nu vor putea să îi ia pe toți prizonieri, fiind norocoși, dacă ar fi reușit să prindă măcar unul dintre ei.

Se putea chiar să fie respinși cu pierderi, însă lucrul de care era sigur era acela că Omat nu ar fi stat o clipă la îndoială să îndeplinească amenințarea, dacă ar fi avut posibilitatea, atât de neîmpăcată era ura dintre acești vecini.

Nu a fost greu să îi explice străinului planul lor și nici să-i primească consimțământul, mai ales după ce negrul a indicat clar că drumul lor va duce prin ținuturi ostile, așa că vor fi însoțiți de un număr mare de războinici Jordon era bucuros de orice măsură ce îl apăra de primejdii, deoarece succesul misiunii sale era de o importanță capitală.

În noaptea aceea a dormit pe un așternut de blănuri în unul dintre apartamentele peșterii strămoșești a lui Omat: iar a doua zi de dimineață, după o mâncare în grabă, au pornit la drum.

Sus, pe fata perpendiculară a stâncii, mișunau o sută de războinici sălbatici, care au ajuns pe culme împreună cu Omat, Tadeu și Jordon.

Grosul trupei era precedat de trei războinici, având rolul de a cerceta primii terenul, pentru ca nu cumva coloana întreagă să fie luată prin surprindere de inamic.

Au traversat dealul ce îi despărțea de Korulul și au coborât în această trecătoare, dând imediat peste un singur războinic Wazdon. Neînarmat, care mergea speriat și pe furiș spre satul tribului său.

L-au luat imediat prizonier: fapt care, în mod foarte ciudat, nu a făcut decât să îi mărească groaza, pentru că în clipa aceea în care i-a văzut a realizat că evadarea lui este imposibilă și s-a așteptat să fie ucis imediat.

- Duceți-l la Korulja! a hotărât Omat, adresându-se celor doi războinici care îl susțineau de brațe. Să îl țineti acolo fără să vă atingeți de el până mă întorc eu.

Astfel, Korululianul, uimit, a fost dus de acolo, în timp ce grupul de barbari pornea din nou înainte, subtil, din copac în copac și apropiindu-se din ce în ce mai mult de satul de peșteri din Korulul.

Norocul l-a favorizat pe Omat, oferindu-i numaidecât ceea ce dorea: o bătălie regală, deoarece înainte de a ajunge în peșterile din Korulul s-au ciocnit de o oaste destul de mare de războinici, care a pornit în josul trecătorii, probabil, într-o expediție oarecare.

Ca și umbrele, Koruljanii s-au topit în desigurile tufișurilor din dreapta și din stânga drumului.

Neștiutori de primejdia care îi aștepta, convinși că mergeau în propriul lor domeniu, în care fiecare pom sau stâncă le era cunoscută ca și fețele camarazilor lor, Korululienii au intrat cu toată inocența în cursa care li s-a pregătit.

Deodată, tăcerea pădurii a fost întreruptă de un strigăt sălbatic: o ghioagă aruncată cu energie a trântit la pământ un Korululian.

Strigătul nu a fost decât semnalul unei salve de o sută de alte strigăte din pieptul Koruljanilor care, în curând, s-au amestecat cu strigătele de război ale inamicului.

Ghioagele zburau prin aer, dese ca o ploaie de ciomege, iar, după puțin timp, când cele două forțe s-au amestecat, bătălia s-a transformat într-un număr de lupte corp la corp, fiecare războinic alegându-și un adversar și încrucișându-se cu el.

Atunci au ieșit la iveală cuțitele strălucind în razele soarelui, raze care pătrundeau prin frunzișul crengilor de deasupra lor.

În curând, blănurile negre, netede și moi ale Wazdonilor erau udate și pătate de sângele adversarilor sau al lor propriu.

Acolo unde era toiul luptei se vedea și un trup cu pielea netedă și brună, în mijlocul altor trupuri negre ale dușmanilor și ale aliaților săi.

Era străinul care, cu ochiul lui ager și cu istețimea minții sale, a putut să distingă imediat între războinicii din Korulul și cei din Korulja, deoarece, cele două triburi aveau aceeași îmbrăcăminte și aceleași arme. Totuși, de la primul atac, Jordon a observat că haina lor de pe șolduri nu era de piele de leopard ca aceea a tribului din care acum făcea și el parte.

Omat. După ce și-a ucis adversarul l-a privit pe Jordon.

- Se luptă cu furia și ferocitatea lui Jato! A murmurat șeful. Puternic trebuie să fie și tribul din care face parte acest străin și Tarzan.

După aceea, toată atenția i-a fost atrasă de un nou adversar.

Luptătorii se împingeau dintr-o parte în alta prin pădure, când forțele acelora care au mai rămas în viață s-au epuizat aproape de tot.

Numai străinul părea cu totul neobosit. Se lupta cu aceeași furie ca și la început, acum când loji adversarii ar fi fost bucuroși să înceteze lupta: iar, când au văzut că nu mai este nici un Korululian fără adversar, s-a repezit asupra acelora care stăteau, gâfâind, în fața epuizanților Koruljanii.

În tot timpul, fără excepție, ținea la spate, pe după umăr, acel lucru ciudat despre care Omăt își închipuia că trebuie să fie vreun fel de armă străină, dar despre al

cărei scop nu putea să își dea seama în nici un fel, deoarece Jordon n-a întrebuințat-o încă. Lui Omat i se părea că este mai mult o sarcină fără rost, deoarece se sălta și se izbea mereu de spatele posesorului ei, mai sprinten decât o pisică, dintr-o parte în alta, în timpul luptei sale victorioase.

Jordon a aruncat de o parte atât arcul, cât și săgețile de la începutul luptei, dar arma Enfield nu a vrut sub nici o formă să o ia de pe umeri, simțind nevoia să o aibă cu el oriunde ar fi mers, până când misiunea lui va lua sfârșit.

După puțin timp, războinicii din Korulja, rușinați, după toate aparențele, de exemplul străinului, s-au încăierat încă o dată cu inamicii. Aceștia, însă, îngroziți poale și de prezenta străinului care părea un demon neobosit și invulnerabil oricărui atac al lor, s-au descurajai și au început să fugă.

Atunci Omat a dat ordin războinicilor să îi ia prizonieri pe cei mai obosiți.

Reîntors la peștera lui, Omat a cerut ca prizonierii din Korulul să fie aduși unul câte unul în fața sa ca să îi întrebe pe fiecare despre cele ce s-au întâmplat cu Tarzan.

Fără nici o singură excepție, i-au istorisit cu toții același lucru: acum cinci zile a fost luat prizonier, dar că a reușit să se elibereze după ce l-a ucis pe războinicul care a fost lăsat să îl păzească, ducând capul nenorocitei santinele tocmai de partea cealaltă a trecătorii Korulul, unde l-a spânzurat, legat de păr, de o creangă.

Ceea ce s-a întâmplat apoi nici unul dintre ei nu avea de unde să știe, până când a fost iscodit și cel din urmă prizonier, care s-a întâmplat să fie de fapt primul prizonier, prins neînarmat, care se întorcea în sat dinspre valea lui Jad-ben-Otho.

Acesta, când a aflat de scopul întrebărilor care i-au

fost puse. A început să se ducă tratative pentru viața și libertatea lui și a camarazilor lui în schimbul răspunsului:

- Eu aș putea să-ți spun multe despre acest om teribil de care mă întrebi, a zis el. L-am văzut ieri și știu unde se găsește acum, dar, dacă îmi promiți că ne eliberezi pe mine și camarazii mei să ne întoarcem în liniște la peșterile strămoșilor noștri, îți voi spune totul și numai adevărul.

- Îmi vei spune oricum, a răspuns Omat, altfel voi pune să te ucidă.

- Eu știu că mă vei ucide oricum, zise prizonierul. Dar, dacă o vei face, secretul va merge cu mine în groapă.

- Are dreptate, Omat, a intervenit Tadeu. Promite-le libertatea. Ce altceva poți să faci?

- Foarte bine, a zis Omat. Acum vorbește, omule, iar după ce vei povesti, veți putea să vă întoarceți cu toții în pace la tribul vostru.

Prizonierul l-a privit o clipă și apoi a început să spună ceea ce știa:

- Acum trei zile vânam cu vreo câțiva semeni pe lângă gura trecătorii Korulul, nu foarte departe de locul unde m-ați prins azi. Am fost surprinși de o oaste mare de Hodoni, care ne-au luat prizonieri, ducându-ne la Alur. Ajunși aici, a continuat prizonierul, o parte dintre noi am fost aleși ca robi, iar restul am fost aruncați într-o cameră la baza templului, unde sunt ținute victimele care sunt oferite de Hodoni lui Jad-ben-Otho pe altarul de sacrificiu din templul orașului Alur. În acest fel mi s-a hotărât soarta și fericiți au fost cei aleși să robească Hodonilor, pentru că ei tot mai aveau speranță de scăpare, dar aceia care erau cu mine în camera de sub templu nu mai aveau nici o speranță.

Ieri s-a întâmplat un lucru dintre cele mai ciudate. A venit în templu, însoțit de toți preoții, de rege și de o mulțime de războinici, o ființă pe care o divinizau cu toții;

când au ajuns în dreptul porții cu gratii a camerei noastre, am văzut, spre marea mea surpriză, că nu era altul decât omul care a fost luat prizonier cu puțin mai înainte în satul Korulul: acela pe care voi îl numiți Tarzan Jad-guru, iar ei i se adresau cu numele de Dorul-Otho.

Ne-a privit și l-a întrebat pe marele preot cine suntem noi, iar când i s-a spus scopul pentru care eram închiși acolo s-a înfuriat enorm de tare, strigând că nu este nici o plăcere pentru Jad-ben-Otho ca să sacrifice lumea în felul acesta. Apoi a ordonat marelui preot să ne elibereze, fapt care s-a îndeplinit imediat.

Prizonierilor Hodoni li s-a dat voie să se întoarcă acasă, iar noi am fost conduși la ieșirea din Alur și îndrumați spre Korulul. La început am fost trei, dar multe sunt primejdiile care domnesc între Alur și Korulul, iar noi nu eram decât trei inși și fără nici un fel de arme.

Astfel nici unul dintre noi nu a ajuns până în satul neamului nostru; numai eu am mai rămas în viață. Am spus ce aveam de spus.

- Aceasta este tot ce ști în privința lui Tarzan? L-a mai întrebat Omat

- Asta este tot ce știu, a răspuns prizonierul. Mai pot să spun doar că acela pe care ei îl numesc marele preot, Ludon, era foarte furios și unul dintre cei doi preoți care ne-au condus afară din cetate a comunicat celui alt că străinul nu era nicidecum Dorul-Otho.

Mai spunea că Ludon se lăuda cu intenția că îl va pedepsi cu moartea pentru îndrăzneala lui. Aceasta este tot ce s-a vorbit lângă mine în așa fel încât eu să fi putut să aud.

Și acum, a încheiat prizonierul, gund de Korulja, lasă-ne să plecăm cum ne-ai promis.

- Sunteți liberi! a zis el. Dar ca să puteți ajunge cu bine acasă, vă dau o escortă de războinici sub comanda lui Abon, care să vă însoțească până veți intra în

trecătoarea Korulul.

Prizonierii i-au mulțumit. Erau surprinși peste măsură de un fapt care nu s-a mai pomenit la ei în Korulul și despre care știau că nu s-a mai întâmplat nici în Korulja.

Omat s-a adresat străinului:

- Vino cu mine, Jordon!

Ridicându-se a, ieșit din peșteră și a urcat stânca până sus pe coasta dealului.

Acolo, i-a indicat cu mâna cetatea Alur, care se vedea în depărtare strălucind în lumina soarelui care se apropia de apus.

- Acolo este Tarzan Jad-guru, i-a zis el lui Jordon.

Iar acesta a înțeles, ca și cum ar fi știut limba lor din Paluldon.

CAPITOLUL XII - Ce știe Panatlea.

Când Tarzan a sărit jos, dincolo de zidul templului, nu avea deloc intenția să fugă din Alur, decât după ce va fi pe deplin convins că soția sa nu se află prizonieră acolo.

Era însă departe de a avea o idee lămurită asupra locului unde va locui în acest oraș, în care fiecare om îi era dușman și mai ales, asupra mijloacelor prin care urma să își continue cercetările.

Nu exista decât un singur loc unde știa că ar putea să se adăpostească provizoriu; acest loc era „Grădina interzisă” a regelui.

Grădina era presărată de tufișuri, în care un om s-ar fi putut ascunde cu ușurință. Pe lângă acest fapt, acolo se aflau fructe și apă.

O ființă isteță, obișnuită cu traiul din junglă, putea să rămână acolo ascunsă un timp destul de îndelungat; dar ceea ce îl frământa în momentul de față era problema, cât se poate de serioasă, de a străbate distanța dintre templu și grădină fără să fie văzut.

Mare și puternic este Tarzan în mediul său natal, se gândea el însuși, dar în orașele oamenilor abia dacă poate fi bun la ceva.

Axându-se pe spiritul de observație foarte dezvoltat ce îl poseda și pe cel al orientării și-a închipuit că putea ajunge până la terenul rezervat palatului folosindu-se de coridoarele subterane și de camerele templului prin care a fost condus cu o zi înainte și unde nu i-a scăpat din vedere nici un amănunt.

Da, va fi bine așa, judeca el, decât să străbat terenul deschis la suprafață, unde firește va fi căutat de la început și desigur că îl vor descoperi imediat.

Nu a făcut nici zece pași și a dispărut din ochii oricărui om care s-ar fi întâmplat să privească peste zid... a dispărut pe o scară de piatră care ducea în apartamentele de jos de la subsol.

Drumul pe care a fost condus în ziua precedentă a trecut prin multe coridoare și apartamente, ducând uneori la dreapta și alteori la stânga, dar, stăpân fiind pe el în asemenea situații, Tarzan a mers înapoi pe urmele sale din ajun, fără nici cea mai mică greșală.

Pentru un moment nu i-a fost teamă că va fi descoperit, având în calcul că toți preoții templului s-au adunat în sala de ședință pentru a asista la judecata, umilirea și moartea sa.

Stăpânit cu totul de această idee, a mers după colțul coridorului și s-a trezii față în față cu un preot, a cărui mască grotescă ascundea orice emoție i-ar fi pricinuit-o apariția neașteptată a lui Tarzan.

Totuși, acesta avea un avans față de preotul mascat al lui Jad-ben-Otho, pentru că, din clipa de când l-a zărit, își știa deja intențiile în privința lui, așa că nu a stat mult pe gânduri și a dus la îndeplinire acțiunea.

Astfel, preotul, mai înainte să se poată decide asupra atitudinii pe care trebuia să o ia în acea împrejurare, a

simțit cuțitul cu lama lui lungă și ascuțită cum îi pătrundea în piept.

În clipa în care cadavrul lui se prăbușea la pământ. Tarzan l-a prins și i-a smucit de pe cap masca, deoarece, chiar în momentul în care l-a văzut l-a străfulgerat o idee îndrăzneță cu care să îi poată înșela pe dușmani.

Reușind să salveze masca de orice stricăciune, în cazul în care s-ar fi izbit la pământ. În momentul căderii cadavrului, Tarzan a așezat-o ușor pe podea și aplecându-se. A tăiat coada Hodonului din rădăcină.

La doi pași spre dreapta a văzut o cameră mică, din care evident preotul a ieșit mai înainte. Era un loc bun pentru un adăpost temporar, așa că a târât acolo cadavrul împreună cu masca și coada.

Și-a confecționat apoi cu mare atenție două curele din haina de piele de pe șoldurile preotului, cu care a legat bine coada și trecând-o după aceea pe sub tunica lui de peste șolduri, a fixat-o cum a putut mai bine în locul unde ar fi trebuit să fie. Dacă ar fi avut și el o coadă.

La sfârșit și-a pus masca pe față; apoi a părăsit camera, având perfectă înfățișare a unui preot din templul lui Jad-ben-Otho; numai în cazul în care cineva s-ar fi oprit să îi examineze degetele de la picioare și de la mâini ar fi putut să îl descopere.

A mai observat și faptul, destul de obișnuit atât la Hodoni cât și la Wazdoni, să își ducă mâna la vârful cozii, și-a luat deci propria coadă în mână, evitând în felul acesta să se observe înfățișarea fără viață pe care o trăda dacă o lăsa să se târască după el.

Trecând din coridor în coridor și prin diferite camere, a ieșit, în cele din urmă, în curtea palatului, dincolo de templu.

Goana după el nu a ajuns încă până acolo; totuși, simțea foarte bine că domnește o mare mișcare nu

tocmai departe în spatele lui.

Acum s-a întâlnit pe drum atât cu războinici, cât și cu sclavi, dar nimeni nu i-a aruncat mai mult decât o privire în treacăt: trecerea unui preot prin curtea palatului era un lucru prea comun ca să stârnească bănuielile cuiva.

A trecut deci pe lângă santinele, fără să fie oprit și a ajuns până la intrarea din „Grădina interzisă”.

Aici s-a oprit și a cercetat repede cu privirea lui ageră întreaga porțiune a acestui loc frumos care se întindea în fața lui.

Spre marea lui ușurare, nu a văzut pe nimeni acolo și felicitându-se pentru facilitatea cu care a reușit să îi înșele cele două forțe care domneau în mod suprem în orașul Alur, a pornit repede spre interiorul grădinii.

După câteva clipe s-a oprit într-un boschet de tufișuri înflorite, în care s-ar fi putut ascunde fără grijă chiar zece oameni.

Strecurându-se până la mijloc și-a scos de pe cap masca atât de incomodă și s-a întins pe jos, așteptând să vadă ce îi mai pregătește soarta de acum înainte; în același timp, însă, mintea îi era într-o activitate continuă în descoperirea unor planuri de viitor.

De dincolo de zidul grădinii se auzeau vocile acelora care îi urmăreau și simțea haosul ce era în oraș și atunci s-a convins cu câtă înverșunare era urmărit de Hodoni.

Așa cum stătea în frunzișul în care s-a ascuns, meditănd asupra măștii preoțești din mâna sa, a simțit deodată că nu mai este singur în grădină.

Prezența cuiva se simțea perfect, iar după un timp se auzea apropierea unor pași.

La început a bănuir că ar putea fi cineva care îl căuta subtil prin grădină, dar după câteva clipe a apărut în sfera vederii sale mărginite de crengi, frunze și flori, corpul mlădios al unei femei, pe care a recunoscut-o imediat a fi prințesa Ghizi.

A văzut că este singură și că se plimbă pe cărările grădinii cu capul aplecat, ca și cum ar fi meditat adânc; era o meditare tristă, pentru că pe genele ei se vedeau urme de lacrimi.

Nu a trecut mult și urechile lui l-au înștiințat că au mai intrat și alții în grădină: doi bărbați, ai căror pași declarau că nu umblă încet. Au mers direct spre prințesă iar când a ajuns în imaginea lui Tarzan, acesta a descoperit că era vorba despre doi preoți.

- Ghizi, prințesă de Paluldon, a zis unul. Adresându-i-se fetei. Străinul care ne-a spus că este Dorul-Otho a fugit de pedeapsa lui Ludon, marele preot, care l-a demascat. Este căutat acum prin tot templul, prin palat și prin oraș, iar noi am fost trimiși să îl căutăm și în „Grădina interzisă” deoarece Kotan, regele, a declarat că l-a găsit chiar azi-dimineață aici, cu toate că nu poate să știe cum a trecut pe lângă paznici.

- Aici nu este, a zis prințesa. Eu sunt în grădină de mai multă vreme și nu am văzut și nici nu am auzit pe nimeni. Totuși, căutați dacă doriți.

- Nu, a zis preotul care a vorbit primul, nu este nevoie, pentru că nu ar fi putut să intre fără ca tu să știi și fără acordul santinelor și chiar așa, încă l-ar fi văzut preotul care ne-a precedat.

- Care preot? a întrebat Ghizi.

- Acela care a trecut pe lângă paznici în grădină cu puțin timp înaintea noastră, a explicat el.

- Nu l-am văzut, a zis Ghizi.

- A plecat probabil pe altă ieșire, a remarcat și al doilea preot.

- Poate că așa a fost, a aprobat Ghizi, dar mi se pare ciudat că nu l-am văzut.

Lăsând impresia că sunt mulțumiți de cercetările lor, cei doi preoți au salutat-o cuviincios pe prințesă și au pornit să iasă din grădină.

- Proști ca Buto, rinocerul, s-a gândit Tarzan, care îl considera pe Buto ca pe una dintre cele mai stupide creaturi. Nu va fi greu să îi duc în eroare pe tipii ăștia.

Abia s-au îndepărtat preoții și s-a auzit din nou zgomot de pași repezi, traversând grădina spre prințesă: pași ritmați de răsuflarea grea și rapidă a unei persoane aproape sfârșită de oboseală sau în culmea disperării.

- Panatlea, a strigat Ghizi, ce s-a întâmplat? Pari foarte îngrozită.

- Oh, prințesă de Paluldon, a strigat Panatlea, aproape că putea să fie ucis în templu. Au vrut să îl ucidă pe acel străin minunat care zicea că este Dorul-Otho.

- Dar a scăpat, a zis Ghizi. Ai fost acolo; spune-mi și mie cum a fost.

- Preotul Ludon a dat ordin să fie prins și ucis. Dar când s-au repezit asupra lui, el l-a smucit pe un preot și l-a ridicat ca pe o pană, l-a trântit exact în capul lui Ludon. După aceea, a sărit sus pe altar și de acolo pe creasta. Zidului de unde a dispărut. Numai să nu îl găsească, prințesă!

- De ce te rogi să se întâmple asta? a întrebat Ghizi. Oare un om care a murdărit atât de mult credința nu merită să fie pedepsit cu moartea?

- Prințesa nu îl cunoaște! a exclamat Panatlea.

- Așadar îl cunoști? a replicat repede Ghizi. Azi-dimineață te-ai trădat, iar după aceea ai încercat să mă înșeli. Sclavele lui Ghizi nu fac acest lucru fără să fie pedepsite. Deci, el este același Tarzan Jad-guru despre care mi-ai povestit? Vorbește, femeie și spune numai adevărul!

Panatlea a ridicat din umeri, dreptă ca un brad și cu bărbia în aer. Oare nu era și ea din neamul ei ca și prințesă?

- Panatlea nu minte ca să se apere pe ea însăși, a răspuns ea cu mândrie.

- Atunci, spune-mi ce știi despre acest Tarzan Jad-guru, a insistat Ghizi.

- Știu că este un om minunat și foarte curajos, a zis Panatlea; pe mine m-a salvat de un Torodon și de un Grif, după cum ți-am povestit. Este într-adevăr același om care a fost azi-dimineață aici, în grădină. Eu tot mă îndoiesc că nu ar fi Dorul-Otho, deoarece puterea și curajul lui sunt cu mult mai presus decât ale oricărui muritor, după cum sunt și onoarea și bunătatea lui. Da, atunci când putea să îmi facă cel mai mare rău. El m-a apărut, iar atunci când putea să se salveze, el s-a gândit în primul rând la mine. Și toate acestea datorită prieteniei care o poartă pentru Omat, care este gund de Korulja și cu care trebuia să mă căsătoresc, dacă nu aș fi fost răpită de Hodoni.

- Într-adevăr că este un om cu o înfățișare minunată, a murmurat Ghizi. De altfel nu se aseamănă deloc cu ceilalți oameni. Nu vorbesc despre conformația mâinilor și a picioarelor, sau de faptul că nu are coadă, dar are ceva, în înfățișarea lui, care îl face să apară cu totul altfel. În fapte chiar foarte importante spre deosebire de ceilalți oameni.

Când a auzit acestea, Panatlea a tresărit de bucurie. În mica ei inimă barbară, devotată omului care i-a acordat prietenia și în speranța de a câștiga considerația prințesei, chiar dacă nu i-ar mai fi folosit la nimic, a adăugat:

- Nu ai văzut că știa totul despre Tadeu și unde se află? Spune și tu, prințeso, e posibil ca un simplu muritor să știe?

- Poate că l-a văzut pe Tadeu, a obiectat Ghizi.

- Dar de unde putea să știe că îl iubești pe Tadeu? a replicat Panatlea. Eu îți spun că, dacă nu este Dumnezeu, atunci în orice caz este cu mult superior unui Hodon sau Wazdon. A putut să îmi găsească urma din

peștera mea de la Korulja, peste deal, peste Korulul, până în peștera din Korulgrif, unde am reușit să mă ascund și aceasta, cu toate că s-a scurs o noapte întreagă de când am trecut pe acolo: iar picioarele mele goale nu lăsau nici o urmă pe unde treceam. Care muritor ar fi putut izbuti în asemenea atitudini? a reînceput cu insistență Panatlea. Unde s-a mai văzut, în tot Paluldonul, ca o virgină să găsească prietenie și ajutor la un bărbat străin, în afară de el?

- Poate că Ludon se înșelă... poate că străinul este într-adevăr Dorul-Otho, a zis Ghizi, influențată de părerea entuziastă a slavei.

- Fie om, fie Dumnezeu, este o ființă prea minunată ca să moară! a exclamat Panatlea. Numai dacă aș putea să îl ajut cu ceva! Dacă ar trăi, eu cred că ar găsi mijlocul prin care să îl aducă înapoi pe Tadeu la tine, prințeso!

- Ah! Numai dacă ar fi așa! a suspinat Ghizi. Vai de mine, însă, căci este prea târziu, deoarece mâine voi fi a lui Bulet.

- Acela care a venit ieri în apartamentele tale împreună cu tatăl tău? a întrebat Panatlea.

- Da, acela cu fața rotundă și cu burta mare, a întărit prințesa cu cel mai mare dezgust. Este atât de leneș, a continuat ea; nu merge nici la vânătoare și nici la luptă. Nu este făcut decât numai pentru mâncare și băutură și nici nu se gândește la altceva decât la aceste lucruri și la slavele sale. Dar să lăsăm gândurile acestea, Panatleo, a reluat prințesa. Haide să culegem un braț de flori! Le voi împrăști peste tot în camera mea. Pentru ca mâine dimineață să pot duce cu mine amintirea mirosului lor, la care țin atât de mult și pe care știu că nu îl voi găsi în satul lui Mosar, tatăl lui Bulet. Vino, Panatleo, să culegem amândouă cât mai multe flori, deoarece acestea sunt florile mele preferate, precum și ale lui Tadeu!

S-au apropiat amândouă de frunzișul înflorit în care

se afla ascuns Tarzan, dar cum erau destule flori și pe margine, el și-a închipuit că ele nu vor intra prea departe în tufiș, astfel că nu era amenințat să fie descoperit.

Amândouă fetele au început să culeagă flori scoțând, din când în când, mici exclamații de plăcere, ori de câte ori găseau câte una mai mare sau mai înflorită. Astfel, mergeau din loc în loc, pe marginile ascunzișului lui Tarzan.

- Oh! Ia privește, Panatleo, ce frumoasă este cea de acolo! Este cea mai frumoasă dintre toate! a exclamat fericită Ghizi. Lasă! Merg eu singură să o iau..., îmi este teamă să nu o strici, atât este de frumoasă și minunată.

Zicând acestea, prințesa a pătruns în tufiș, spre locul unde a crescut floarea aceea frumoasă în vârful unei tulpine, chiar deasupra capului lui Tarzan.

Atât de subită și de neașteptată a fost sosirea ei, încât nu mai era nici un mijloc de scăpare, așa că Tarzan a rămas pe loc, liniștit, cu speranța că soarta se va îndura să o ducă de acolo pe fiica lui Kotan, mai înainte ca ochiul ei să alunece de la floarea înaltă în jos, spre el.

Însă cum a tăiat fata crenguța florii, privirile ei s-au intersectat cu ale lui Tarzan.

Înăbușindu-și un țipăt, a făcut repede un pas în spate, timp în care Tarzan s-a ridicat în fața ei.

- Nu îți fie teamă, prințeso! a asigurat-o el. Te salută prietenul lui Tadeu, a adăugat el ducându-i un deget la buze.

Panatlea s-a oprit emoționată.

- El este, sfinte Jad-ben-Otho! a strigat ea.

- Și acum, fiindcă m-ați descoperit, a întrebat Tarzan, mă vei preda lui Ludon, marele preot, nu-i așa?

Panatlea s-a aruncat la picioarele Ghizelei.

- Prințesă! Prințesă! o implora ea, nu îl trăda inamicilor săi.

- Dar, dacă tatăl meu, Kotan, a șoptit cu groază Ghizi,

va afla de perfidia mea, se va înfuria foarte rău. Chiar în calitate de prințesă, Ludon poate să ceară să fie sacrificată, ca să liniștească mânia lui Jad-ben-Otho, așa că între acești doi oameni îngrozitori, eu voi fi pierdută.

- Nu vor ști niciodată că l-ai văzut, decât dacă le vei spune tu, a strigat Panatlea. Martor îmi este Dumnezeu că nu te voi trăda niciodată.

- Spune-mi, străine, l-a implorat Ghizi, ești Dumnezeu cu adevărat?

- Nici Jad-ben-Otho nu este mai mult decât mine, a spus Tarzan, fără să mintă în această privință.

- Atunci de ce încerci să scapi din mâinile muritorilor, dacă ești Dumnezeu? a întrebat nedumerită prințesa.

- Când zeii s-au amestecat cu muritorii, a răspuns Tarzan, aceștia devin tot atât de vulnerabili ca și ei. Chiar Jad-ben-Otho. Dacă ar apărea în carne și oase, tot ar putea să fie ucis.

- L-ai văzut pe Tadeu și ai vorbit cu el? a întrebat fata cu un aer cu totul indiferent.

- Da. L-am văzut și am vorbit cu el, a răspuns Tarzan. Am fost împreună cu el tot timpul o lună de zile.

- Și... a ezitat ea, el... fata a lăsat ochii în pământ și a roșit ca bujorul), tot mă mai iubește? A reușit ea să articuleze în final.

Tarzan a știut atunci că a câștigat-o de partea lui.

- Da, a răspuns Tarzan. Tadeu nu vorbește decât de Ghizi și așteaptă cu speranță ziua în care va putea să se căsătorească cu ea.

- Dar mâine mă vor căsători cu Bulet, a zis ea cu tristețe.

- Să dea Domnul ca totdeauna să fie „mâine”, pentru că mâine nu va fi niciodată.

- Ah! Nefericirea aceasta va veni, totuși și atunci atâția „mâine” cât voi mai avea viață voi plânge cu inima zdrobită după Tadeu.

- Dacă nu ar fi fost Ludon, aş fi putut să te ajut, a zis Tarzan şi cine ştie dacă nu voi putea totuşi să te ajut şi de acum înainte.

- Numai dacă ţi-ar fi cu putinţă, Dorul-Otho, a strigat fata. Pentru că ai face asta numai dacă vei putea. Mi-a spus Panatlea cât eşti de curajos şi ce suflet bun ai.

- Numai singur Jad-ben-Otho poate să ştie ce va fi în viitor, a răspuns Tarzan. Acum ar fi bine să vă îndepărtaţi amândouă, ca nu cumva să vă vadă cineva şi să trezească bănuieli.

- Vom pleca, a zis Ghizi, dar Panatlea se va înapoia cu mâncare. Sper că vei scăpa şi că Jad-ben-Otho este mulţumit de ceea ce am făcut.

A plecat urmată de Panatlea, iar Tarzan s-a ascuns din nou.

Seara. Panatlea a venit cu mâncare, iar Tarzan, văzându-se singur cu ea, îi puse întrebarea care îl ardea de atâta timp.

- Spune-mi, a zis el, tot ce ştii despre zvonurile în privinţa străinului care se presupune a fi ţinut ascuns undeva în Alur. Ai auzit şi tu despre aceasta în timpul scurtei tale prezente aici?

- Da, a răspuns Panatlea. Le-am auzit vorbind pe celelalte sclave. Este ceva despre care ele îşi şoptesc numai, neîndrăznind niciuna să vorbească tare. Se zice că ar fi o femeie străină ascunsă în templu şi că Ludon o vrea ca preoteasă, iar Kotan vrea să se căsătorească cu ea. Şi că nu au îndrăznit nici unul nici altul să facă ceva din cauză că fiecare se teme de celălalt.

- Ştii în ce parte a templului este închisă.

- De unde să ştiu? Toate acestea pot să fie foarte bine doar poveşti, dar eu ţi-am spus tot ce am auzit.

- Numai despre o persoană vorbesc ei?

- Mai spun că a mai venit cu cineva, dar nimeni nu poate să ştie ce s-a întâmplat cu acela.

- Îți mulțumesc foarte mult, Panatleo, a zis Tarzan. Se poate să îmi fi făcut un bine atât de mare, cum tu nici nu poți să îți închipui!

- Mă bucur că am putut să te ajut cu ceva.

CAPITOLUL XIII - Monstrul din turnul misterelor.

După ce s-a întunecat, Tarzan și-a acoperit din nou fața cu masca aceea urâtă a preotului pe care l-a ucis.

Considerând că nu ar fi făcut bine dacă mai trecea o dată pe lângă gardian, mai ales noaptea, când ar fi putut stârni bănuieli, a sărit în copacul în ale cărui crengi atârnavă peste zidul grădinii și de aici a coborât de partea cealaltă a zidului.

Pentru a înlătura cât putea posibilitățile unei descoperiri, a străbătut curtea palatului și a pornit spre templu, dintr-o direcție opusă cu cea pe care a luat-o când a fugit de acolo.

Este adevărat că, în felul acesta, a fost nevoit să ocolească și chiar să treacă prin părți ale terenului palatului pe care nu le cunoștea deloc, totuși, o mică oprire era de preferat în locul primejdiei la care s-ar fi expus, dacă ar urma drumul de mai înainte, pe unde circulația era mult mai intensă.

Având, însă, o țintă bine definită și fiind înzestrat cu un simț al orientării aproape miraculos, a trecut prin curtea templului cu destulă îndrăzneală, deși, cât îi era posibil, se ținea în umbră, pe lângă ziduri.

A ajuns, în sfârșit, fără nici un incident neplăcut, lângă clădirea ornamentată la care îi stătea gândul și de care l-a întrebat pe Ludon când a trecut pe lângă ea. Ludon atunci i-a răspuns că nu mai era întrebuințată de mult.

Răspunsul marelui preot a fost firesc în el însuși, dar

impresia cu care a rămas Tarzan din faptul că acesta a evitat să discute despre clădirea aceea, a fost că Ludon a mințit și deci, clădirea avea o importanță deosebită. Era în forma unui turn înalt, cu trei etaje, detașat complet de toate celelalte clădiri ale templului.

Nu avea decât o singură intrare zăbrelită, sculptată artistic, direct în stâncă, cu înfățișarea unui cap enorm de Grif, a cărui gură deschisă constituia ușa propriu-zisă.

Botul, fruntea și labelle din față ale monstrului erau astfel făcute, încât îl înfățișau întins pe pânțele, cu fălcile în pământ între cele două labe. De o parte și de alta a intrării mai era câte o fereastră ovală, cu gratii groase ca și ușa.

Văzând că nu este nimeni în jur, Tarzan a trecut prin firida întunecoasă a intrării, unde a încercat gratiile. Spre marea lui dezamăgire, a găsit poarta închisă ingenios cu un aparat pe care nu îl cunoștea; gratiile erau foarte groase, încât nu le putea rupe fără să nu facă vreun zgomot care ar fi avut rezultate dezastruoase în această mișcare.

În interiorul întunecos de dincolo de ușa nu se putea distinge nimic, astfel, văzând că pe moment nu are nimic de făcut în acest sens, a început să se ocupe de ferestre. Gratiile acestora au rezistat și ele încercărilor, ceea ce nu l-a descurajat pe Tarzan, deoarece a prevăzut aceasta.

Dacă gratiile nu cedau istețimii sale, vor ceda desigur forței sale uriașe, în cazul în care nu va reuși să găsească alt mijloc de intrare. Mai întâi, însă, trebuia să se asigure dacă era nevoie să recurgă la mijloace extreme.

În acest scop, a făcut ocolul clădirii, examinând-o cu atenție din toate părțile. A mai găsit câteva ferestre, dar și acestea erau zăbrelite. În cursul cercetărilor se oprea să asculte și să miroase, dar nu a văzut pe nimeni, iar zgomotele pe care le auzea din când în când veneau de prea departe ca să îl poată îngrijora.

A privit în sus pe zidul clădirii. A observat că și acesta, ca multe alte ziduri ale clădirilor din oraș, avea ornamente scuiate, dintre care unele în formă de cornișe erau ieșite în exterior orizontal sau diagonal, ceea ce făcea ca zidul să nu fie greu de urcat, cel puțin pentru Tarzan.

Ca să nu fie împiedicat de masca grea și voluminoasă a preotului, a luat-o de pe cap și a așezat-o jos, lângă peretele turnului. După aceea a urcat cu îndemânare până la primul etaj, unde a descoperit că ferestrele, pe lângă faptul că aveau gratii, mai erau și acoperite cu perdele groase.

Dar nu a stat prea mult la acest etaj, deoarece s-a gândit că ar putea să intre cu mai multă ușurință pe acoperișul pe care l-a văzut aproape la fel cu acela al sălii tronului, adică în formă de cupolă.

A observat că avea mai multe deschizături. Prin urmare, era posibil, dacă construcția ultimului etaj semăna cu cea a sălii tronului, ca și ferestrele acestea să nu fie zăbrelite, deoarece nimeni nu ar fi putut ajunge de jos până acolo.

În privința aceasta, însă, mai era o întrebare la care nu putea să răspundă numai după ce ar fi ajuns sub cupolă. Deschizăturile acelea erau oare destul de largi ca să poată să încapă umerii lați și puternici ai lui Tarzan?

S-a oprit din nou, de data aceasta la etajul al doilea, unde, cu toate perdelele de la ferestre, se putea vedea interiorul luminat. Dar, în momentul când s-a apropiat de prima fereastră, a ajuns până la nările lui o urmă de miros, care i-a smuls din suflet și din cuget tot ce mai semăna a civilizație: a redevenit într-o singură clipă fiara teribilă din pădurea lui Ciuk.

Atât de repede și de completă a fost metamorfoza, încât pe buzele sale sălbatice aproape că a izbucnit sfidarea puternică a antroipoizilor.

Numai precauțiunea inerentă a fiarei din el l-a salvat de la această greșeală fatală.

Acum mai auzea voci din interior; ar fi putut jura că una din ele era vocea lui Ludon, autoritară. Răspunsul a sosit măreț și sfidător, dar vocea posedea o nuanță de deznădejde cumplită, voce la auzul căreia Tarzan a ajuns în paroxismul furiei.

Uitată era acum cupola cu intrările pe care urma să le găsească. Orice gânduri ar mai fi nutrit să intre acolo pe furiș și fără zgomot erau acum aruncate într-o parte. Aducând pumnul pe spate, a repezit o lovitură îngrozitoare în zăbrelele ferestrei din fața lui: o singură lovitură, care a azvârlit gratiile cu tencuială cu tot, zguduindu-se pe podeaua camerei.

În aceeași clipă, s-a aruncat cu capul înainte pe fereastră, ducând cu el și perdeaua de piele de antilopă. Ridicându-se imediat de jos, a smuls perdeaua de pe cap care îi împiedica vederea și... grozavă a fost dezamăgirea, aflându-se într-un întuneric cumplit și o tăcere de mormânt.

Instinctiv a ridicat vocea și a strigat numele atât de drag. Care nu i-a mai ieșit de pe buze de șase luni de zile.

- Jane! Jane! a strigat el. Jane, unde ești!

Dar singurul răspuns pe care l-a avut a fost aceeași tăcere de acolo. A mai repetat o dată chemarea și apoi încă de câteva ori, pipăind cu mâinile întinse prin întunericul de nepătruns al odăii. În timpul acesta, simțea puternic în nările sale emanația delicată, care l-a încurajat încă din primul moment, că soția sa a fost cu o clipă înainte în cameră.

Mai mult încă: i-a auzit chiar vocea când refuza să se supună pretențiilor josnice. Ale ticălosului de preot.

Ah, de ce nu a umblat cu mai multă atenție? Dacă și-ar fi continuat cercetările liniștit și subtil, probabil că în

momentul acesta ar fi avut fericirea să își strângă soția în brațe: iar cadavrul lui Ludon, sub piciorul lui, ar fi arătat cât de aprigă a fost răzbunarea lui. Dar acum nu mai avea timp să își facă reproșuri.

Pășea încet prin întuneric, dibuind orbește și căutând, nici el nu știa ce, când, deodată, podeaua de sub el s-a aplecat violent și a fost repezit în jos. Într-un întuneric și mai mare decât acela în care a fost până acum.

A simțit că alunecă în viteză pe o suprafață netedă, fără nici un sprijin ca să se poată opri. În aceeași clipă s-a auzit un râs batjocoritor și vocea marelui preot, Ludon, strigându-i din urmă:

- Întoarce-te acum la tatăl tău, Dorul-Otho!

Tarzan s-a oprit brusc și destul de dureros pe o podea de piatră. În fața lui se afla o fereastră ovală, cu o mulțime de gratii, iar mai încolo a văzut lumina lunii jucând pe apa albastră a unui lac.

La început nu a auzit nici un zgomot, decât murmurul îndepărtat al orașului, ajungând până la el, pe fereastra care dădea spre lac.

După puțin însă, foarte slab, ca și cum ar fi venit de la o distanță mare, s-a auzit foșnetul unor pași moi, care călcau pe un pavaj de piatră: așa cum asculta atent, și-a dat seama că zgomotul se apropie din ce în ce mai mult, iar după un timp a auzit chiar răsuflarea fiarei.

Mai mult ca sigur că aceasta a fost atrasă de zgomotul provocat de el în cădere și s-a apropiat să facă cercetări.

El nu putea să o vadă, dar știa bine că nu este departe, când, deodată, a auzit mugetul asurzitor al unui Grif răsunând prin coridoarele întunecate.

Știind că această fiară are simțul ocular foarte slab dezvoltat, iar cum el s-a obișnuit într-o oarecare măsură cu întunericul acelei peșteri subterane, s-a gândit numaidecât la un mod prin care să evite atacul fiarei,

căreia nici o ființă de pe lume nu i-ar fi putut rezista.

Nici nu îndrăznea să se gândească la faptul că l-ar putea învinge pe acest Grif, cu aceeași tactică pe care a învățat-o de la Torodon și care s-a dovedit a fi eficace data trecută, când atât viața cât și libertatea i-au fost puse în joc. Din mai multe puncte de vedere aceste împrejurări de acum nu se potriveau cu cele de atunci.

Atunci a fost în stare să se apropie de Grif în plina lumină a zilei și în condiții normale de viață ale acestuia, Griful fiind dintre aceia care au mai suferit și în alte timpuri autoritatea omului, sau cel puțin, a unei ființe cu chip de om.

Acum, însă, avea în fața lui o fiară ținută în închisoare și tocmai în momentul când era furioasă. De asemenea, avea motive să creadă că acest Grif nu a fost niciodată sub influența vreunei voințe superioare, deoarece, închis în beciul întunecos, nu servea la alte scopuri, decât la acela pe care Tarzan și l-a închipuit imediat în această împrejurare.

Deci cea mai înțeleaptă cale de urmat pentru el era aceea de a ocoli atacul fiarei, cu speranța că va putea să descopere vreo porțiță de ieșire din această situație îngrozitoare în care se afla.

Față de ceea ce era în joc, pentru el nu merita să riște un atac al fiarei, atâta timp cât putea să îl evite, mai ales că un atac, în împrejurările de față, ar fi pecetluit și soarta soției sale, pe care abia a găsit-o, pentru ca să o piardă atât de repede.

Cu toate acestea, oricât de mare îi era dezamăgirea și întristarea, oricât de deznădăjduită părea să îi fie situația actuală, prin vinele lui Tarzan trecea ca un fior fierbinte, o mare satisfacție.

Soția lui trăia! a găsit-o în cele din urmă, după atâtea luni de deznădejde și de teamă. Era încă în viață!

Cu o mișcare ușoară și fără zgomot, întocmai ca o

fantomă, a ocolit atacul uriașului Grif, care nu se conducea decât numai după auzul său fin; iar în clipa în care era să îl calce în picioare, Tarzan a trecut pe lângă ea de partea cealaltă a încăperii.

Înaintea lui se deschidea acum un coridor lung, același din care a ieșit fiara cu o clipă mai înainte. Fără să mai stea cât de cât pe gânduri, s-a repezit înainte, iar, cum ochii lui începeau să se obișnuiască din ce în ce mai mult cu bezna de acolo, a reușit să deslușească zidurile și podeaua, suficient ca să nu cadă într-un abis necunoscut sau să se izbească de vreo stâncă solidă, la o cotitură neașteptată a coridorului.

Condorul era destul de larg și foarte înalt făcut, probabil, intenționat ca să poată să vadă fiara. De aceea Tarzan nu a întâmpinat nici o greutate și a putut să fugă.

Totuși, din fugă nu a putut să observe că trecătoarea merge în pantă, deși nu era prea tare înclinată. I s-a părut numai că nu se mai termină și se întreba în ce loc subteran îl va conduce.

Oare nu ar fi fost bine să rămână sus, în camera destul de spațioasă de acolo și ar fi încercat să îl înfrângă pe Grif? Acolo avea cel puțin lumină suficientă ca încercarea să aibă o oarecare perspectivă de reușită.

Dacă s-ar fi oprit să încerce învingerea Grifului, aici în coridorul îngust și întunecat unde se afla, ar fi fost o adevărată sinucidere.

Auzea fiara urmărindu-l. Mugetele ei tunătoare aproape că zguduiau din temelie stânca în care au fost săpate aceste camere subterane.

Dacă s-ar fi oprit acum să înfrunte acum această furie întruchipată, numai cu un simplu „Uiii-hoo!”, nu ar fi fost, după părerea lui Tarzan. Decât o nebunie curată. Și-a continuat drumul în lungul coridorului, mărind pașii, îndată ce a obsedat că Griful îl ajunge din urmă.

După puțin timp, întunericul s-a mai micșorat, iar la o

cotitură a trecătorii a văzut înaintea lui un petic de loc luminat de lună.

Însuflețit de speranțe noi s-a repezit și a ieșit din coridor, trecând într-o împrejmuire circulară, ale cărei ziduri se înălțau puternic din toate părțile: ziduri negre perpendiculare, pe a căror suprafață nu se vedea nici cel mai mic loc unde să își pună piciorul pentru un sprijin.

La stânga lui se afla un bazin cu apă, de formă dreptunghiulară, având una dintre laturi mărginită de baza zidului din față. Fără îndoială că îi folosea Grifului atât la baie cât și pentru adăpat.

În momentul acesta a apărut și fiara în deschizătura coridorului, iar Tarzan s-a retras până la marginea bazinului pentru a face acolo o ultimă încercare de rezistență.

Nu avea la el ciomagul necesar cu care să își poată impune autoritatea vocii; dar, cu toate acestea, nu s-a mișcat din loc, hotărât să reziste Grifului realizând că altceva mai bun nu i-a mai rămas de făcut.

Griful s-a oprit la intrarea coridorului, întorcându-și privirile în toate direcțiile ca și cum și-ar fi căutat prada.

Acesta era, după părerea lui Tarzan, momentul psihologic, în care s-a agățat ca de un fir de păr. Ridicându-și vocea pe un ton de comandă, a scos ciudatul sunet „Uiii-hoo!”.

Efectul acestui strigăt asupra Grifului a fost instantaneu și desăvârșit; scoțând un muget asurzitor, acesta și-a aplecat cele trei coame, repezindu-se nebunește în direcția de unde s-a auzit vocea.

Nici la dreapta și nici la stânga nu existau căi de scăpare: în spatele lui Tarzan era apa liniștită a bazinului, în timp ce din față se apropia ca fulgerul nimicirea lui completă.

Dar, tocmai când enormul trup al fiarei părea că l-a ajuns din urmă. Pregătit să îl zdrobească, Tarzan s-a

răsucit și s-a aruncat în bazin, scufundându-se în apele lui adânci.

Din sufletul Janei Clayton s-a spulberat orice speranță. Luptându-se neconținut pentru a-și salva viața în timpul atâtor luni încărcate de primejdii, de neajunsuri și mai ales, de când era la închisoare, speranța i-a încolțit adeseori în suflet, dar tot de atâtea ori s-a stins, iar acum nu i-a mai rămas nici ultima scânteie de la care să aștepte o însuflețire a unor noi speranțe.

Lipsită cu desăvârșire de cea mai mică urmă de nădejde, stătea acum în fața marelui preot Ludon, în camera unde acesta a închis-o, în turnul Grifului din cetatea Alur.

Cu toate acestea, nici timpul și nici durerile sufletești și fizice nu au reușit să îi micșoreze frumusețea: conturul adorabil al formelor ei perfecte, precum și drăgălășenia înfățișării sale au rămas distincte, sfidând condițiile de existență.

Ea, însă, atribuia primejdia în care se afla acum tocmai acestor însușiri divine, deoarece Ludon dorea să o stăpânească.

Nu a avut nici un motiv să se teamă de preoții inferiori din Alur, însă din partea lui Ludon era în mare primejdie, pentru că acesta nu era ca ei, iar slujba de mare preot trebuia să se transmită din tată în fiu.

Kotan, regele, a dorit să fie soția lui și numai acest amănunt a scăpat-o până acum de amândoi. Fiecare se temea de celălalt. Acum Ludon și-a pierdut însă orice răbdare și a venit în puterea nopții ca să ia singur ceea ce considera că este dreptul lui.

Jane l-a respins cu mândrie, încercând să câștige timp, cu toate că ea nu știa dacă timpul pe care îl câștiga i-ar fi putut aduce vreo ușurare sau vreo speranță.

Pe figura crudă a preotului a apărut un rânjet, iar în privirile sale se putea citi foarte bine pofta care îl

stăpânea în timp ce traversa camera spre ea. Era nebun la ideea de a o prinde în brațe.

Ea nu s-a ferit de el și nu i-a arătat nici cea mai mică senzație de teamă. Stătea semeață în fața lui cu capul ridicat și privindu-l fix în ochi, cu tot dezgustul și cu disprețul ce le simțea pentru el.

Ludon a știut să citească sentimentele tipărite pe fața ei, dar, cu toate că aceasta îi provoca o stare de nervozitate, îi creștea și dorința de posesiune.

Simțea că privește cu adevărat o regină; deci, cea mai potrivită soție, considera el, pentru marele preot din Alur.

- Înapoi! I-a înfruntat ea. Înainte să îți atingi scopul, unul dintre noi doi va fi mort.

Preotul se apropia însă și mai mult, râzând, iar râsul lui o întărea și mai rău.

- Dragostea nu omoară, i-a răspuns batjocoritor Ludon.

Zicând acestea, s-a repezit la ea, dar tot în clipa aceea gratiile ferestrei au căzut, sunând strident în odaie și simultan a apărut în om care a intrat cu capul înainte, ducând cu el și perdelele de piele de la fereastră, perdele care s-au înfășurat peste capul aceluia.

Jane Clayton a văzut în privirile preotului, pe lângă o mare surpriză și o groază nespusă, dar tot în clipa aceea s-a repezit și a tras de cureaua care atârna de tavanul încăperii.

Nici nu a apucat bine preotul să tragă de curea, când a căzut între ei și noul sosit, de sus din tavan, un paravan foarte ingenios construit, despărțindu-l pe Tarzan de ei, lăsându-l în întuneric complet, deoarece singura lampă a rămas dincolo de despărțitură.

Jane a avut impresia că a auzit o voce care striga din partea cealaltă a peretelui improvizat, o voce pe care nu putea sub nici o formă să o distingă.

După aceea l-a văzut pe Ludon trăgând de altă curea și rămânând câteva clipe în așteptarea vreunui al eveniment care trebuia să se petreacă.

Nu a avut mult de așteptat. Cureaua de care a smucit a pornit în sus ca și cum ar fi fost trasă de altcineva. Ludon a început să zâmbească și cu o altă mișcare, a pus în funcțiune mașinăria care a ridicat din nou paravanul.

Mergând apoi la marginea părții de odaie care a fost despărțită de ei, marele preot a îngenunchiat pe podea și a privit în adâncul unei deschizături întunecoase care ducea în jos.

A început după aceea să râdă și aplecându-și capul, a strigat în deschizătură.

- Întoarce-te la tatăl tău, Dorul-Otho!

Pe urmă a ridicat platforma aplecată care închidea abisul de la picioarele lui, a prins-o într-un cârlig puternic și ridicându-se. S-a apropiat din nou de tânăra femeie.

- Între noi doi acum. Frumoasa mea. A strigat el și..., Jadon! Ce cauți aici?

Jane Clayton și-a îndreptat privirile în direcția în care privea și Ludon și a văzut acolo, încadrat în ușa apartamentului. Un războinic de statură uriașă, a cărui înfățișare denota atât autoritate cât și un caracter integru.

- Vin din partea lui Kotan. Regele, a replicat Jadon, ca să o iau cu mine pe această tânără străină și să o duc în „Grădina interzisă”.

- Cum? Regele mă sfidează pe mine, marele preot?

- Este porunca regelui... Am spus!

Cuvintele au izbucnit ca biciul din gura lui Jadon, în a cărui atitudine nu se putea vedea nici cea mai mică urmă de teamă pentru Ludon. Și nici cel mai mic respect.

Marele preot știa foarte bine motivul pentru care a fost ales acest om ca trimis al regelui: era un războinic reputat, atât pentru temperamentul său, cât și pentru

influența de care se bucura și care îl ferise până acum de intrigile preoțimii. Ludon a aruncat o privire energică spre curelele care atârnavă în tavan. De ce nu? Numai dacă ar putea să îl determine pe Jadon să treacă de partea cealaltă a camerei ca apoi.

- Stai puțin, a zis el cu un ton împăciuitoare, să discutăm problema asta mai întâi.

Cu aceasta a pornit înainte, spre locul unde dorea să îl atragă pe Jadon, căruia i-a făcut un semn să îl urmeze.

- Nu am nimic de discutat, a răspuns Jadon, urmându-l, totuși pe preot, deși se temea de vreo trădare.

Jane îi privea cu atenție pe amândoi în figura războinicului vedea reflectate acele trăsături admirabile pe care cu curajul și demnitatea carierei sale le-a dezvoltat trăsăturile ipocrite ale preotului nu se putea citi nici o însușire sufletească.

Deci, dacă avea de ales între amândoi, l-ar fi ales fără îndoială pe războinic. Din partea acestuia putea să mai spere o șansă oarecare, dar din partea lui Ludon nu avea niciuna.

Chiar și în împrejurarea că era trecută dintr-o închisoare în alta, putea să se ivească un prilej de scăpare. A cântărit toate acestea repede în gând și s-a decis, mai ales că privirea în treacăt a preotului nu i-a scăpat din vedere și a înțeles repede ce însemna.

- Omule, dacă ții la viață nu trece de partea cealaltă a încăperii.

Ludon a privit-o săgetător.

- Taci, sclavo! a strigat el.

- Unde este pericolul? a întrebat-o Jadon, fără să ia în considerare întreruperea lui Ludon.

Tânăra femeie a prins una dintre curele.

- Privește! a zis ea.

Înainte ca marele preot să o poată împiedica, a smucit de curea și despărțitura de zid a căzut, separând-

o împreună cu războinicul de Ludon.

Jadon a privit-o mirat și întrebător.

- Deci dorea să scape de mine prin trădare? a zis el. M-ar fi ținut închis aici până te ducea să te ascundă cine știe unde, în labirintul templului său.

- Ar fi fost și mai rău decât atât. A răspuns Jane, trăgând de altă curea. Asta a deschis un capac în podeaua de dincolo, iar când pășeai peste el ai fi fost aruncat într-un beci de la subsolul templului. De multe ori m-a amenințat Ludon cu această perspectivă. Nu știu dacă spunea adevărul, dar îmi spunea că acolo jos este ascuns un demon al templului, un Grif enorm de mare.

- Da, știu că există un Grif în interiorul templului. Preoțimea din Alur știe că noi, războinicii, suntem destul de ocupați ca să aducem prizonieri pentru hrana acestei fiare și pentru sacrificiile omenești pe care le fac zilnic. De mult timp mă urăște Ludon. Acum avea ocazia să mă nimicească. Dar tu, femeie, de ce m-ai avertizat? Nu suntem noi pentru tine la fel: dușmanii și temnicerii tăi?

- Nimeni nu poate să fie mai îngrozitor decât Ludon, a răspuns ea. Tu ai înfățișarea unui războinic demn și cinstit. Nu trezești în mine nici o speranță, deoarece ea mi-a fost de mult nimicită. Cu toate acestea, se poate întâmpla ca printre războinici, chiar dacă sunt dintr-o rasă diferită de a mea, să se afle vreunul care să acorde o atenție onorabilă unui străin care a intrat în cetatea lor..., chiar dacă acesta ar fi o femeie.

Jadon a privit-o mai mult de un minut, fără să articuleze nici un cuvânt. În cele din urmă a spus:

- Kotan te va face regina lui. Acest lucru ni l-a spus mie personal; consider că este o tratare destul de onorabilă din partea aceluia, care ar fi putut la fel de bine să te facă sclava lui.

- Și de ce, a întrebat ea, dorește să mă facă regina lui,

Jadon s-a apropiat și mai mult de ea, vorbindu-i cu o voce calmă ca și cum i-ar fi fost teamă să nu fie auzit de cineva:

- El crede, deși nu mi-a spus-o, că ești dintr-o rasă de zei. Și de ce nu ai fi? Jad-ben-Otho este și el fără coadă, prin urmare nu i se pare nicidecum ciudat lui Kotan să bănuiască faptul că numai zeii se prezintă în felul acesta. Regina lui a murit de mai mult timp, lăsându-l cu o singură fiică. Este stăpânit de dorința de a avea și un fiu. Și ce este oare mai de dorit, decât să găsească o femeie care descinde din zei pentru a da un urmaș care să domnească în Paluldon?

- Dar eu sunt căsătorită! a strigat Jane. Nu pot să mă căsătoresc cu altul. Nu vreau nici tronul lui. Și nici pe el nu îl vreau.

- Kotan este rege, a spus Jadon simplu ca și cum aceste cuvinte ar fi explicat totul.

- Așadar tu nu vrei să mă ajuți să mă eliberez? a întrebat femeia.

- Dacă am fi în Jalur. Poate că te-aș apăra chiar și împotriva regelui.

- Dar Jalur ce este și unde este? a întrebat ea, agățându-se ca un înecat de orice pai.

- Este orașul unde domnesc eu, a răspuns el. Acolo eu sunt șeful suprem precum și al văii din jurul orașului.

- Unde este? a insistat ea. Este departe?

- Nu este departe, a zis el, zâmbind. Dar nu te mai gândi la aceasta, nu vei putea ajunge acolo niciodată. Este prea multă lume în Alur care să te urmărească și să te prindă. Dar, dacă vrei să știi. Pot să îți spun că este așezat pe malurile râului care se varsă în Jadbenlul, ale cărui ape trec pe lângă zidurile cetății din Alur..., este așezat la confluența acestor râuri și înconjurat de apă din trei părți. Este o cetate de nepătruns în care nu a intrat nici un dușman de când a fost clădită.

- Dar acolo voi putea să fiu în siguranță? a întrebat ea.

- Poate că da, a răspuns Jadon cu indiferență.

O, voi speranțe moarte! Ce forță vă mișcă să puteți izbucni din nou la cea mai mică provocare? Femeia a oftat și a clătinat din cap, dezamăgită, realizând foarte bine cât de zadarnică era orice speranță, dar, cu toate acestea, în mintea ei s-a zugrăvit un vis: Jalur!

- Văd că ești cuminte, a început Jadon care a înțeles suspinul ei. Vino acum, să mergem acolo unde se află prințesa, în „Grădina interzisă”. Vei rămâne cu Ghizi, fata regelui și te vei simți cu mult mai bine acolo, decât în închisoarea în care ai fost până acum.

- Dar cum rămâne cu Kotan? a întrebat ea, cutremurându-se cu tot corpul.

- Sunt și ceremonii care vor dura câteva zile până vei putea să devii regină; iar una dintre aceste ceremonii, poate să fie și cea mai grea de îndeplinit.

Jadon a râs cu hohote, gândindu-se la ceea ce implicau cuvintele lui.

- Cum?

- Numai marele preot are dreptul de a oficia ceremonia căsătoriei unui rege, a explicat el.

- Dumnezeu, binecuvântează puțină întârziere!

Atât de tenace este viața unei speranțe, încât chiar dacă ar fi redusă prin ardere la cenușă, ea tot ar mai persista la suprafață; o adevărată pasăre Phoenix.

CAPITOLUL XIV - Măcelul din palat.

Vorbind în felul acesta despre diferite lucruri. Jadon a condus-o pe scara de piatră care ducea de sus din apartamentele de la etajul de sus al templului în camerele și coridoarelor care se intersectau ca stâncile în care au fost scobite palatul și templul.

După aceea au trecut printr-o ușă mare de o parte a căruia stăteau doi preoți de gardă, iar de cealaltă parte doi războinici.

Preoții au încercat să îl oprească în momentul în care l-au văzut de cine este însoțit, mai ales că se știa în tot templul despre cearta dintre rege și marele preot pentru frumoasa străină. Fiecare o dorea pentru el.

- Ea nu are voie să treacă, decât cu ordinul lui Ludon, a zis un preot, așezându-se exact în fața Janei Clayton și oprindu-i drumul.

Tânăra a privit prin găurile măștii și a văzut în ochii preotului privirea unui fanatic. Jadon și-a trecut însă un braț de după umerii ei, iar mâna cealaltă a dus-o la cuțitul său.

- Va trece! Este ordinul regelui, a zis el, mai ales că Jadon este acela care o conduce. La o parte!

Cei doi războinici au trecut alături de Jadon.

- Suntem aici, gund de Jalur, a zis unul, ca să primim și să ne supunem ordinelor tale.

Un preot a intervenit.

- Las-o să treacă, a zis el camaradului său. Nu avem ordine speciale de la Ludon; iar după obiceiul templului și al palatului, atât șefii cât și preoții pot să intre și să iasă neîmpiedicați.

În sfârșit, au ajuns și în apartamentele ocupate de prințesa Ghizi, în anticamera căroră se afla o mică gardă de războinici și mulți eunuci negri, care aparțineau atât prințesei, cât și domnișoarelor ei de onoare. Jadon a predat prizoniera în mâinile unui eunuc, zicându-i:

- Condu-o la prințesă! Ai grijă să nu îți scape.

După ce a trecut de un alt coridor și încă o cameră mai mică, lady Jane s-a oprit împreună cu eunucul în fața unei uși care era acoperită cu o perdea de piele de jaguar, iar însoțitorul ei a bătut în ușă cu mânerul sulitei sale.

- Ghizi, prințesă de Paluldon, a strigat el, a sosit străina, prizoniera din templu.

- Să intre! a auzit Jane o voce din interior.

Eunucul a îndepărtat draperiile de la ușă și lady Jane a intrat. Camera în care se afla acum avea tavanul jos și nu era tocmai mare. În fiecare colț, din cele patru ale ei, se afla câte o statuie îngenunchiată, de piatră, care păreau că susțin tavanul pe umerii lor. Probabil că aceste statui au fost făcute cu intenția de a îi reprezenta pe Wazdoni și erau destul de artistic lucrate.

Tavanul era puțin boltit în forma unei cupole centrale, având câteva deschizături pentru a lăsa să intre atât aerul, cât și lumina zilei. Într-o parte a camerei se aflau mai multe ferestre, iar ceilalți pereți nu aveau decât o singură ușă fiecare.

Prințesa era întinsă pe o grămadă de blănuri aranjate pe o platformă de piatră într-un colț al odăii. Era singură, doar o sclavă din neamul Wazdonilor ședea la picioarele ei, pe marginea platformei.

Când Jane a intrat în cameră a făcut un semn să se apropie; iar când a ajuns lângă divanul prințesei, aceasta s-a ridicat pe jumătate și stând rezemată într-un cot. A examinat-o cu atenție.

- Ce frumoasă ești! a zis prințesa simplu.

Jane a zâmbit cu tristețe, pentru că frumusețea ei a fost cauza multor necazuri prin care a trecut.

- Este un compliment drăguț, a răspuns ea repede, mai ales că vine de la o ființă atât de drăgălașă ca prințesa Ghizi.

- Ah! a exclamat prințesa încântată, vorbești limba mea! Mi s-a spus că ești de altă rasă și de pe niște tărâmurii îndepărtate, despre care noi. Cei din Paluldon, nu am auzit niciodată.

- Ludon a avut grijă ca preoții lui să mă învețe limba de aici, a explicat Jane. Totuși, este adevărat că sunt

dintr-o țară străină și îndepărtată, unde doresc să mă reîntorc, pentru că mă simt foarte nenorocită, prințesă.

- Bine, dar Kotan, tatăl meu. Vrea să te facă regină. Acest fapt ar trebui să te facă fericită, nu-i așa?

- Ar trebui, dar nu mă face, a răspuns prizoniera. Iubesc un altul cu care sunt căsătorită. Ah, Prințesă, dacă ai ști ce înseamnă să iubești și să fii silită să te măriți cu altul, fără îndoială că ai fi de aceeași părere cu mine.

Prințesa Ghizi a rămas tăcută câteva clipe, apoi a spus:

- Știu și îmi pare foarte rău de tine; dar, dacă însăși fiica regelui este condamnată la aceeași soartă, cine ar putea să salveze o biată sclavă, pentru că în realitate nu ești mai mult decât atât?

Cheful din sala mare de banchete a palatului regelui Kotan a început mai devreme în seara aceea decât de obicei, regele dorind să celebreze a doua logodnă a unicei sale fiice cu Bulet, fiul lui Mosar, un șef al cărui bunic a fost rege în Paluldon și care considera că ar trebui să fie el rege. Atât tatăl, cât și fiul erau beți. De fapt, toți războinicii erau cu totul sau aproape beți, până și regele, chiar nu era mai treaz decât ei.

În sufletul său, Kotan nu avea nici un fel de sentiment de dragoste pentru Mosar, nici pentru Bulet. Aceștia, la rândul lor, nu își iubeau regele.

Kotan a fost de acord cu această căsătorie, sperând că această alianță îl va împiedica pe Mosar de a insista asupra drepturilor sale la tron, mai ales că el era, după Jadon, cel mai puternic șef. Lui Kotan îi era frică de Jadon, dar nu știa de partea cui își va influența războinicii, în cazul în care Mosar i-ar fi declarat război lui Kotan.

Popoarele primitive, care sunt și războinice, nu prea cunosc tactul și diplomația, chiar când nu sunt sub influența vinului. La beție, însă, uită cu desăvârșire

însemnătatea acestor noțiuni, mai ales dacă sunt și nervoși.

De fapt, Bulet a fost cel care a stârnit începuturi tragediei:

- Beau, a zis el, în sănătatea lui Ghizi.

Zicând aceasta și-a golit cupa dintr-o singură înghițitură. Apoi, luând paharul unui vecin, l-a ridicat la buze și a zis:

- Pe acesta îl beau în sănătatea fiului meu și al ei, care vor aduce tronul Paluldonului la adevărații lui posesori.

- Regele nu a murit încă! a strigat Kotan, ridicându-se în picioare. Nici Bulet nu este deocamdată căsătorit cu fiica mea și mai este suficient timp ca să scăpăm Paluldonul de sămânța celor cu inimă de iepure.

Tonul supărat el regelui, precum și aluzia insultătoare la cunoscuta lașitate a lui Bulet. l-au determinat pe cei din sală să se dezmeticească într-o clipă.

Ochii tuturor s-au întors către Bulet și Mosar, care stăteau împreună de cealaltă parte a mesei, în fața regelui.

Bulet era foarte beat; cu toate acestea, lăsa impresia că i-a trecut beția cu totul. Era însă atât de beat. Încât în clipa aceea a uitat să fie laș, judecata lui fiind cu totul înecată în alcool și paralizată complet și deci, nu a mai putut să cântărească inteligent repercusiunile actelor sale.

Ne este greu de închipuit că un om beat sau un iepure supărat să comită la un moment dat un act îndrăzneț. Și nici nu se poate explica altfel, oricare ar fi ipoteza, ceea ce a făcut Bulet.

S-a ridicat, deodată, de pe scaunul în care s-a înghesuit după ridicarea toastului și smucind cuțitul din teaca războinicului din dreapta sa, l-a aruncat cu o forță năprasnică în Kotan.

Războinicii din Paluldon posedă cu toții arta de a arunca atât buzdușanele, cât și cuțitele, iar la o distanță atât de mică și fără nici un avertisment ca să îi fie acordată șansa de a para lovitura, nu putea să fie decât un singur rezultat: Kotan s-a prăbușit, întins pe masă, cu cuțitul în pieptul.

Actul de lașitate al asasinului a fost urmat de o tăcere scurtă. Bulet, îngrozit de ceea ce a făcut, s-a retras subtil spre ușa din spatele său; dar, în aceeași clipă, un număr de războinici înfuriați au sărit de la locurile lor, și-au scos cuțitele din teacă și s-au repezit să împiedice fuga asasinului cu dorința nebună de a răzbuna moartea regelui.

Mosar s-a apropiat numaidecât de fiul său. Luându-i apărarea.

- Kotan e mort! a strigat el. Acum, Mosar este regele! Războinicii devotați ai Paluldonului să vină să își apere regele!

Mosar avea mulți admiratori care au trecut imediat de partea lui și a lui Bulet. Totuși, erau amenințați de prea multe cuțite și pe lângă aceasta, l-au mai văzut și pe Jadon că se strecoară printre războinici, ieșind în fruntea lor.

- Arestați-i pe amândoi! a strigat Jadon. Războinicii din Paluldon își vor alege singuri regele, după ce asasinii lui Kotan vor primi pedeapsa cuvenită pentru fapta lor!

Conduși acum de un nou comandant pe care îl respectau și îl admirau toți aceia care i-au fost devotați lui Kotan s-au repezit spre grupul din jurul lui Mosar.

S-a încins o luptă aprigă, în care nu se observa nimic decât o poftă nebună de a ucide, iar în toiul acestei lupte Mosar și Bulet s-au strecurat fără să fie văzuți, fugind din sala de banchete.

Ieșind de acolo, s-au îndreptat spre partea palatului care le-a fost acordată pentru tot timpul vizitei lor în Alur.

Aici li se aflau toți servitorii lor, cât și alți războinici de grad mai mic. Care nu au fost invitați de Kotan la banchet.

Aceștia au primit ordinul să-și strângă imediat bagajele și să fie gata de plecare. Nu a trecut mult timp până să se îndeplinească ordinul, războinicii din Paluldon având nevoie de prea puține lucruri la drum. După aceea, la un semn al lui Mosar, au pornit cu toții spre porțile palatului.

Deodată, Mosar s-a apropiat de urechea fiului său.

- Prințesa, a șoptit el. Nu trebuie să plecăm din oraș fără ea. Odată ce o avem în mâinile noastre, lupta pentru tron este câștigată pe jumătate.

Bulet, care și-a revenit cu totul din starea de euforie, a stat puțin la îndoială. S-a săturat de luptă și de orice primejdie.

- Mai bine ar fi să ieșim imediat din Alur, a insistat el. Nu va trece mult și tot orașul va fi împotriva noastră. Sunt sigur că ea nu va veni cu noi fără să opună rezistență, ceea ce ne va face să pierdem prea mult timp pe aici.

- Avem destul timp, a insistat Mosar. Ei se luptă acum în Paluldon. Până să realizeze că lipsim, va mai trece un timp, iar Kotan fiind mort, vor avea altceva de făcut decât să se gândească la prințesă. Acum este momentul prielnic pentru noi! Jad-ben-Otho ne-a ajutat.

Văzând că nu are altă alternativă, Bulet l-a urmat pe tatăl său, care a dat ordin războinicilor să îl aștepte dincolo de porțile palatului. După aceea a pornit spre apartamentele prințesei, unde au găsit numai câțiva războinici care stăteau de pază. Eunucii s-au retras pentru odihnă.

- Este mare bătaie în Paluldon, i-a anunțat Mosar, prefăcându-se foarte nervos și agitat, imediat ce au intrat în odaia de gardă. Regele vrea să mergeți imediat

acolo și ne-a trimis pe noi să păzim apartamentele prințesei. Grăbiți-vă! a zis el, văzând că oamenii ezitau.

Războinicii îl cunoșteau și mai știau că a doua zi prințesa va fi logodită cu Bulet, fiul său. Prin urmare, dacă ei trebuiau să se ducă de acolo, ce putea fi mai firesc ca Bulet și Mosar să fie însărcinați cu paza și siguranța prințesei?

Pe lângă aceasta, nu era Mosar un șef puternic ale cărui ordine, dacă nu erau ascultate, puteau aduce după ele pedepse grave?

Deci. Nefiind decât simpli soldați disciplinați ca să asculte de ordinele superiorilor, au plecat spre sala de banchete...

Mosar nici nu a așteptat ca războinicii să se îndepărteze prea mult. Pornind spre budoarul prințesei, unde au intrat după câteva clipe, fără să bată măcar la ușă.

Acolo au găsit trei femei, care dormeau. Zgomotul intrării lor a trezit-o mai întâi pe Ghizi, care a sărit în picioare.

- Ce înseamnă asta? a întrebat ea supărată.

Mosar a înaintat și s-a oprit în fața ei. În mintea lui vicleană s-a format un plan cu care să o înșele. Dacă reușea, ar fi fost cu mult mai ușor decât să o fi luat cu forța. În momentul acela a zărit-o pe Jane Clayton și a rămas încremenit, privind-o cu mirare și admirație..., o clipă numai, pentru că imediat și-a revenit, reluându-și firul problemei pentru care au intrat în apartamentele prințesei.

- Ghizi, a spus el, dacă ai ști cât de urgentă este misiunea noastră, ne-ai ierta îndrăzneala. În palat este răscoală și regele Kotan a fost ucis. Rebelii sunt beți și au pornit în direcția aceasta. Trebuie să te scoatem neapărat din Alur, nu avem nici un moment de pierdut. Haide, vino repede cu noi!

- Tatăl meu este mort? a întrebat Ghizi îngrozită. Atunci locul meu este aici cu poporul meu. A adăugat ea. Dacă Kotan a murit, eu sunt regină, până când războinicii aleg un alt domnitor. Așa este legea Paluldonului. Iar, dacă am ajuns regină, nimeni nu mă mai poate sili acum să mă căsătoresc cu cine nu vreau... Jad-ben-Otho știe că niciodată nu am dorit să fiu soția fiului tău laș. Plecați imediat de aici! a încheiat ea arătându-le ușa cu un gest imperios.

Mosar a simțit că acum nu mai avea nici o șansă de înșelăciune și nici un alt mijloc de a o convinge să meargă cu ei. A privit-o din nou pe frumoasa femeie care stătea lângă Ghizi.

Nu a mai văzut-o până acum. Dar a ghicit, după zvonurile pe care le-a auzit în palat, că nu putea să fie alta decât străina cu înfățișarea dumnezeiască, pe care Kotan dorea să o ridice la rangul de regină.

- Bulet, a strigat el fiului său. Ia-ți nevasta și eu o voi lua pe a mea!

Cu aceste cuvinte, s-a repezit și a prins-o pe Jane de mijloc, atât de repede și atât de puternic. Încât până când Ghizi sau Panatlea să îi fi înțeles scopul, a dispărut pe după portieră împreună cu străina, care se zbătea în brațele lui.

Apoi Bulet s-a repezit și el să o smulgă pe Ghizi în același fel. Dar prințesa o avea lângă ea pe Panatlea, mica tigroaică din Korulja, iar Bulet s-a trezit în fața a două puteri fioroase.

Când a pus mâna pe Ghizi. Panatlea l-a prins de picioare, încercând să-l trântască la pământ. Atunci el a izbit-o cu pumnul și văzând că aceasta nu renunță la puterea asupra lui, a simțit că întârzierea pricinuită de fată îi va fi fatală. Disperat, a aruncat-o pe prințesă într-o parte și prinzând-o pe Panatlea de păr, a scos cuțitul din teacă și...

Portiera de piele de la ușa din spatele său s-a dat la o parte pe neașteptate. Din două mișcări repezi, un om înalt și puternic a străbătut odaia; cuțitul lui Bulet nu și-a mai atins ținta, deoarece mâna i-a fost smucită la spate, iar în cap a primit o lovitură atât de puternică, încât i-a sfărâmat craniul și a căzut jos fără viață.

Bulet lașul, asasinul și trădătorul, a murit fără să știe măcar cine a fost acela care l-a ucis.

Când Tarzan a sărit în apa bazinului din beciul templului din Alur. Oricine și-ar fi închipuit că atacul lui a fost o încercare supremă a instinctului de conservare, pentru a întârzia măcar o clipă, inevitabila tragedie în care fiecare din noi va trebui să își joace rolul principal pe mica lui scenă.

Dar nu a fost așa. Ochii lui ageri au văzut unde se afla singura posibilitate de salvare, oferită de aceste împrejurări: un petec mic de apă, luminat de luna care strălucea pe o mică deschizătură în zid, chiar la suprafața bazinului în partea opusă a acestuia. A înotat în direcția aceea, cu mișcări puternice și repezi, știind că apa nu ar fi fost nici o piedică pentru cel care îl urmărea.

Nici nu a fost. Tarzan a auzit o plescăitură mare pe care a făcut-o Griful sărind în apă după el: a mai auzit și vâjâitul curentului apei în urma fiarei. Acum era aproape de deschizătură: va fi oare aceasta destul de largă ca să poată să se strecoare prin ea? Atât cât se vedea deasupra apei, nu era suficientă pentru acest gest. Prin urmare, viața lui depinde acum de adâncimea deschizăturii.

Situația era aceasta: în față era deschizătura, în spate venea în viteză Griful.

Altă alternativă nu avea și nici o altă speranță. A depus toate eforturile puterii sale enorme în ultimele mișcări de înot pe care le mai avea de făcut, apoi a întins mâinile înainte ca să taie apa și s-a scufundat sub nivelul

apei. Străbătând-o în viteză spre gaura din zid.

Ludon a făcut spume la gură de furie, când s-a convins cât de bine l-a învins străina cu propriile lui arme. Evident că avea șansa de a scăpa din templul Grifului în care istețimea fetei l-a închis, dar în timpul cât a întârziat, oricât de scurt ar fi fost, Jadon ar fi avut destul timp să o ia pe străină din templu și să o predea lui Kotan.

Totuși, el era hotărât să nu renunțe la ea; marele preot a jurat asta; a jurat în numele Dumnezeului său și al tuturor sfinților și dracilor din religia lui.

Ludon îl ura pe Kotan. Se alăturase, în taină, de partea lui Mosar, în care știa că va avea o unealtă favorabilă. Era cu puțința ca scena din turn să îi dea prilejul pe care îl aștepta de atâta timp: un pretext pentru a provoca o răsccoală, în urma căreia Kotan să fie detronat, iar puterea să o ia Mosar, așa că adevăratul domnitor al Paluldonului să fie tot Ludon.

Și-a lins buzele cu anticipație, la ideea plăcută pe care o avea de a stârni acest eveniment și a pornit spre fereastra pe care a intrat Tarzan și pe unde era acum singura lui scăpare.

În timp ce străbătea odaia pășea cu atenție; iar când a descoperit că i s-a întins și cursa prăbușirii în abis, a scos un sunet, care semăna mai mult cu un mârâit, decât cu o voce omenească.

- Drăcoaica! a murmurat el. Îmi va plăti asta! Jur că mi-o va plăti scump!

S-a strecurat pe fereastră și ajutat fiind de coadă, a coborât cu ușurință la pământ. A stat un moment pe gânduri dacă să îl urmărească pe Jadon și pe femeie, ceea ce l-ar fi determinat să riște o luptă cu un șef puternic; ori dacă ar fi fost mai bine să aștepte, până când își va putea atinge scopul prin intrigă și trădare. A ales ultima soluție, după cum era de așteptat de la el.

Trecând în apartamentele, a chemat mai mulți preoți inferiori, bineînțeles pe aceia în care avea cea mai mare încredere și care erau la curent cu aspirațiile lui la supremația absolută a templului asupra palatului; aceștia erau oameni care îi urau pe Kotan.

- A sosit timpul, le-a spus el, când autoritatea templului trebuie ridicată definitiv deasupra celei a palatului. Kotan trebuie să îi facă loc lui Mosar, deoarece l-a sfidat pe marele preot. Tu, Pansat, s-a adresat Ludon unuia dintre preoți, du-te și cheamă-l în taină pe Mosar aici în templu; iar ceilalți, mergeți prin cetate și avertizați-i pe războinicii credincioși nouă să fie pregătiți când va sosi momentul.

Au mai vorbit o oră despre amănuntele acestui eveniment, a acestei lovituri de stat, prin care guvernul Paluldonului avea să fie răsturnat.

Unul din preoți cunoștea un sclav, care la un semnal din templu, l-ar fi înjunghiat în piept pe Kotan. Dacă i se acorda libertatea. Alt preot știa un ofițer al palatului, căruia putea să îi impună ca, la un moment dat, să admită în interiorul palatului un număr mare de războinici ostili.

Astfel, avându-l și pe Mosar alături, asupra căruia va cădea toată răspunderea, planul lor părea să aibă toate șansele de reușită. După aceea, s-au despărțit, plecând fiecare în misiunea lui urgentă, atât în palat, cât și în oraș.

Când Pansat s-a apropiat de palat, a observat, deodată, multă mișcare și mult zgomot în sala de banchet. Iar după câteva momente Ludon a rămas foarte surprins să îl vadă reapărând în apartamentele sale foarte agitat și fără să respire.

- Ce s-a întâmplat, Pansat? A strigat Ludon. Fugi de parcă ar fi fost urmărit de diavoli: ce este cu tine.

- Stăpâne, a răspuns acesta, momentul oportun a

sosit și s-a și dus. În timp ce noi stăteam aici să chibzuim Kotan este mort, iar Mosar a fugit. Prietenii lui se luptă în palat cu războinicii lui Kotan. Dar pe ei nu au cine să îi conducă. În timp ce pe cei ai platului îi conduce Jadon. Nu am reușit să aflăm mai mult decât atât de la sclavii speriați care au fugit de la prima încăierare din sala de banchete. Unul mi-a spus că Bulet a fost acela care l-a ucis pe Kotan și mi-a mai spus că l-a văzut pe asasin și pe tatăl său fugind amândoi în palat.

- Din nou Jadon! a murmurat marele preot. Nebunii aceia sunt capabili să îl facă rege, dacă nu mă amestec și nu lucrez cu atenție și mai ales. Cât mai repede.

Du-te repede în oraș. Aleargă cât poți și dă alarma că Jadon l-a ucis pe Kotan și că încearcă să ia tronul de la Ghizi Răspândește această veste cum știi mai bine și adaugă că Jadon a amenințat că va distruge preoțimea cu templul ei Anunță toți războinicii din oraș, stai în fruntea lor și îndeamnă-i la atac. Dar mai întâi adu-i aici în templu prin trecătoarea secretă pe care numai preoții o cunosc; iar de aici îi vom îndrepta asupra acelor din palat, mai înainte ca ceilalți să știe despre ce este vorba. Fugi, Pansat, nu mai pierde nici o clipă.

Dar, după un moment l-a chemat înapoi pe Pansat, zicându-i:

- Stai puțin! Nu cumva ai văzut sau ai auzit ceva despre străina pe care Jadon a luat-o din templul Grifului? Poate știi chiar și unde a dus-o!

- Am aflat că Jadon a dus-o la palat, la intrarea căruia a amenințat preoții cu moartea, dacă nu îl lasă să treacă. Atât mi-au spus de ea, dar nu știu în care parte a palatului a ascuns-o.

- Kotan a dat ordin să fie dusă în „Grădina interzisă”, a zis Ludon și fără îndoială că trebuie să fie acolo. Acum du-te!

Într-un coridor, alături de camera lui Ludon, un om cu

o mască urâtă de preot și-a aplecat urechea la draperiile ușii care ducea în interior. Probabil că atât cât a stat să asculte, a auzit tot ce a vorbit Pansat cu marele preot; iar dovada că acesta a ascultat a fost viteza cu care s-a retras undeva mai la o parte, în umbră, când preotul inferior a pornit să iasă.

Pansat a plecat în misiunea sa, fără să aibă habar de prezența aceluia pe care aproape l-a atins cu haina în treacăt. Mergea cu viteză spre trecătoarea secretă care duce în templu, pe sub palat, până în oraș, dar nu a simțit ființa de care era urmărit subtil.

CAPITOLUL XV - Armata secretă.

Dezamăgit, Griful a scos un muget puternic de supărare în urma lui Tarzan, în intervalul cât acesta, tăind apa cu cuțitul, a pătruns pe deschizătura din zid, ieșind de partea cealaltă, în apele limpezi ale lacului.

Tarzan a început să zâmbească, gândindu-se cât de ușor a reușit să evadeze din planurile nelegiuite ale lui Ludon, dar s-a întunecat imediat la față, amintindu-și de marea primejdie în care plutea soția sa.

Singurul gând care îl mai avea acum era să se întoarcă în grabă în camera de la etajul al doilea al templului Grifului, unde a simțit că se afla ea. Pentru aceasta ar fi trebuit să ajungă din nou în curtea templului, ceea ce nu era tocmai ușor.

Putea să vadă, la lumina lunii, stâncile care se ridicau din apă pe o distanță destul de mare în lungul malului, stânci înalte și drepte, formând astfel o barieră de netrecut.

A înotat pe lângă zid, încercând să găsească un loc unde să își pună piciorul și astfel să se poată ridica până sus pe muchia zidului. Deschizături erau destule în zid,

dar erau prea sus ca să le poată ajunge din apă și nici nu avea cum să se urce până la ele.

După puțin timp, însă, a mai prins puțin curaj, văzând o deschizătură la câțiva metri înaintea lui.

A înotat cu mare atenție până acolo și s-a oprit să asculte atent. Neauzind nici un zgomot care i-ar fi putut da de bănuț și nevăzând pe nimeni în jur, s-a prins cu mâinile de marginea deschizăturii, ridicându-se deasupra apei în lumina palidă a lunii, ale cărei raze luceau pe corpul lui ud de apa lacului, în fața lui apărea o trecătoare întunecată, luminată de reflexul mic al razelor lunii, care pătrundeau înăuntru numai pe o mică distanță.

Pornind de acolo într-o viteză de nedescris (pe care numai momentele de precauție o mai puteau modera), a ajuns, după multe cotituri, într-un alt coridor, care mergea paralel cu malul lacului. Această trecătoare era luminată de mai multe opaițe așezate în scobituri făcute în stâncă. Urechile agere ale lui Tarzan l-au înștiințat că nu departe de acolo mai sunt și alte ființe, preoți probabil, prin apartamentele care aveau ieșirea în acest coridor.

Ca să treacă fără să fie observat printre cuiburile acestea de inamici, i se părea că este peste putință. Trebuia, prin urmare, să se folosească de o altă înfățișare, știind aceasta din experiența trecută. S-a furișat ușor în lungul coridorului pentru a se îndrepta spre ușa cea mai apropiată în drumul său.

Întocmai ca și Numa, leul, când își pândește prada, tot așa mergea și Tarzan, până a ajuns la draperiile ce ascundeau interiorul apartamentului. Un moment mai târziu, a intrat cu capul pe după draperii, după aceea umerii, până a intrat cu tot corpul: draperiile au căzut la loc, cum au fost înainte.

Nu a trecut mai mult decât o singură clipă, iar, dacă

ar mai fi fost cineva pe coridor, ar fi auzit un suspin scurt apoi o tăcere deplină. După un minut, draperiile au fost date la o parte și un preot al templului din Alur a pornit repede în susul coridorului.

Mergea cu îndrăzneală și destul de repede, dar când a ajuns la cotitura coridorului unde acesta se bifurca, preotul a ieșit din apartamentul în care a intrat Tarzan, s-a oprit brusc, auzind voci într-o cameră alăturată.

Fără să mai stea un moment la îndoială, a trecut de partea cealaltă a coridorului, apropiindu-și urechea de pieile de antilopă care atârnavă în fața intrării, draperii opace prin care nu se puteau vedea persoanele din interior. După câteva clipe, a făcut o săritură în spate, în umbra în care a stat ascuns până atunci; iar, imediat după aceea, draperiile lângă care a ascultat s-au dat la o parte și alt preot a ieșit din odaie, pornind repede în partea de jos a coridorului. Acela care a ascultat a așteptat până ce preotul din fața lui a ajuns la vreo zece metri distanță, a ieșit din ascunzătoare, urmărindu-l fără zgomot.

Drumul lor i-a dus un timp printr-un coridor paralel cu malul lacului, după care Pansat a luat în mână un opaiț și a intrat într-un apartament din stânga. Acela care l-a urmărit a ajuns la timp în spatele său ca să poată să vadă sclipind, în întunericul unei gropi mari care se deschidea în mijlocul podelei, luminița ce Panatlea o ținea în mână.

După o scurtă cercetare, a găsit un rând de țărui, identici cu aceia întrebuințați de Wazdoni pentru escaladarea suprafeței stâncilor ca să ajungă la peșterile lor. Scara ducea la un alt etaj. Satisfăcut că Pansat și-a continuat drumul fără să bănuiască nimic, cel care îl urmărea a coborât după el. Continuându-și și el drumul în spatele lui.

Trecătoarea aceasta era îngustă și joasă, așa că un

om înalt abia avea loc să treacă pe acolo; iar podeaua era adeseori întreruptă de câte o treaptă sau două, care duceau și mai sus pe sub pământ.

Uneori treptele erau mai multe la număr, iar următorul făcea calculul că în total a coborât de la șaizeci până la șaptezeci de trepte sub nivelul coridorului Trecătoare se termina deodată într-o odaie mică, iar lângă un perete al acesteia se afla o grămadă de pietroaie.

Punându-și opaițul la pământ, Pansat a început să îndepărteze, grăbit, bucățile de piatră sfărâmată care se găseau acolo, ca după un timp, să apară în fața ochilor săi o deschizătură mică la baza zidului.

De partea cealaltă a deschizăturii se vedea altă grămadă de pietroaie. Pansat a mutat-o din loc și pe aceasta, dând la iveală o gaură destul de largă ca să încapă corpul lui pe acolo.

Lăsând opaițul să ardă pe podea, preotul s-a strecurat pe deschizătura care a făcut-o, dispărând în ochii aceuia care îl pândea în bezna trecătorii înguste din spatele său.

Cu toate acestea, abia a dispărut Pansat, când celălalt l-a urmat. Ajungând la o platformă, la jumătatea distanței deasupra lacului, până sus la culmea stâncilor. Această platformă era îngustă ca o cărare și se întindea într-un urcuș care se termina chiar la spatele unei clădiri lângă stâncă și pe lângă care se putea intra în oraș.

Următorul a ajuns la o cotitură de stradă, unde s-a oprit satisfăcut că a fost condus cu atâta facilități, aproape acolo unde dorea și el să ajungă.

Într-adevăr, în fața lui, cam la o sută de metri distantă, se înălțau zidurile palatului. Acum, deși îi părea rău de întârzierea pe care a avut-o să ajungă acolo, considera că timpul întrebuițat în felul acesta nu era pierdut degeaba, deoarece a descoperit o trecătoare

secretă între templu și oraș, pe lângă intrarea în templu dinspre lac.

Această trecătoare o considera de o importanță foarte mare pentru succesul unui plan îndrăzneț, pe care și l-a întocmit îndată ce a auzit convorbirea dintre Pansat și Ludon.

Singur împotriva unei națiuni întregi de inamici bănuitori și pe jumătate sălbatici, nu putea să spere prea mult în succesul cauzei de care atârna atât de mult fericirea și viața acelea pe care el o iubea mai mult ca orice pe lume. Pentru salvarea ei trebuia să facă chiar și imposibilul ca să îi câștige ca aliați; de aceea a pierdut atâtea momente prețioase, mai înainte să înceapă să caute închisoarea nouă în care a fost dusă Jane. Nu a întâmpinat dificultăți în trecerea pe lângă gardienii de la intrarea palatului, pentru că, după cum s-a așteptat, înfățișarea sa de preot înlătura orice bănuieli. În timp se apropia de acești războinici, își ținea mâinile la spate, lăsând norocul și semiîntunericul de acolo să îl ajute, pentru a nu-i fi observate picioarele ce nu semănau deloc cu ale locuitorilor din Paluldon.

De fapt, războinicii erau atât de obișnuiți cu preoțimea care trecea pe acolo, încât abia l-au privit, astfel că el a intrat în palat fără întârziere și fără nici o piedică.

Trecând în grădină, nu a văzut pe nimeni și nici nu a găsit nici o urmă despre aceea pe care o căuta. Știa bine, din convorbirea pe care a auzit-o între Ludon și Pansat, că ea a fost dusă acolo; dar tot atât de sigur că marele preot nu a avut nici timpul și nici ocazia să o ia de acolo.

Mai știa că „Grădina prohibită” era consacrată numai și numai pentru prințesă și sclavele sale. Prin urmare, avea tot dreptul să își închipuie că Jane a fost dusă acolo din ordinul lui Kotan. Deci, dacă nu era acolo, firește că trebui să fie în altă parte a palatului și anume în

apartamentele prințesei. Nu știa, însă, unde se aflau aceste apartamente, cu toate că omul putea să-și dea seama că trebuiau să fie undeva în apropierea grădinii. De aceea, a făcut un ocol, pe lângă zidul grădinii și a ajuns la o intrare care probabil ducea în apartamentele prințesei.

Mare i-a fost surpriza când a văzut că aceste apartamente nu erau păzite și în același timp, a auzit din interior mai multe voci agitate și furioase! Conduc de zgomotul vocilor, a străbătut mai multe coridoare și camere, până când, ajutat de întâmplare, s-a oprit în fața draperiilor de la intrarea în apartamentele prințesei, chiar de unde se auzea zgomotul vocilor. Dând la o parte pieile de antilopă, a privit în interior și a văzut două femei luptându-se cu un războinic Hodon. Una era fiica lui Kotan, regele ucis, iar cealaltă Panatlea.

În momentul când Tarzan a îndepărtat draperiile, războinicul tocmai a azvârlit-o pe Ghizi într-o parte și prinzând-o de păr pe Panatlea, a scos cuțitul din teacă, ridicându-l deasupra capului său. Atunci Tarzan și-a aruncat repede masca de pe cap, a traversat într-o singură săritură spațiul dintre el și Hodon și smucind bruta de ceafă, i-a aplicat o lovitură atât de puternică, încât a culcat-o la pământ. În momentul în care Bulet a căzut mort la pământ, cele două femei l-au recunoscut pe Tarzan. Panatlea a căzut în genunchi și s-ar fi ploconit până la pământ, dacă el nu ar fi oprit-o cu un gest nerăbdător, strigându-i să rămână în picioare.

Acum nu mai avea timp să asculte cuvinte de mulțumire, nici să primească plecăciuni sau să răspundă nenumăratelor întrebări pe care le aștepta să curgă din două guri feminine.

- Spuneți-mi, a strigat el, unde este femeia din rasa mea, pe care Jadon a adus-o aici din templu?

- Mai înainte a fost aici, a răspuns Ghizi. Mosar, tatăl

celui pe care tocmai l-ai ucis, a luat-o în brațe și a fugit.

- Încotro? a strigat el. Spuneți-mi repede în ce direcție a mers?

Panatlea i-a indicat lui Tarzan ușa prin care aceștia au ieșit. Apoi Panatlea a mai adăugat:

- Vroiau să o ia și pe prințesă, împreună cu străina și să le ducă la Tului, orașul lui Mosar, lângă lacul negru.

- Merg să o găsesc, a zis el. Este soția mea, iar, dacă scap cu viață, voi găsi mijlocul să te eliberez și pe tine să te poți întoarce la Omat.

Și înainte ca fata să îi fi putut răspunde ceva, a dispărut după draperiile de la ușa de lângă patul prințesei. Coridorul în care intrase era prost luminat, ca și celelalte coridoare din orașul Hodonilor, având o mulțime de cotituri, la dreapta și la stânga, în sus și în jos. În cele din urmă, s-au terminat brusc, într-o curte plină cu războinici: o parte din garda palatului, care a fost chemată de către un șef mai mic să vină în ajutorul războinicilor lui Kotan, pentru a lua parte la bătălia care se desfășura în toată furia ei în sala de banchete.

Când l-au văzut pe Tarzan, care a uitat să își pună din nou masca de preot pe față, în curte a răsunat un strigăt asurzitor.

- Blestematul! Profanatorul templului! A izbucnit sălbatic di piepturile războinicilor.

Dar unii dintre ei au pronunțat aproape cu sfințenie cuvântul „Dorul-Otho”, arătând, cu aceasta, că tot mai sunt câțiva printre ei care credeau în divinitatea lui.

Ca să treacă prin această curte, înarmat numai cu un cuțit și să înfrunte mulțimea de luptători sălbatici, părea a fi fost, chiar pentru Tarzan, un fapt imposibil de îndeplinit.

Trebuia să se folosească, deci, de toată istețimea lui cât mai repede, deoarece, aceștia se apropiau destul de repede. Ar fi putut să le întoarcă spatele și să fugă înapoi

prin coridor, dar fuga, nu ar fi făcut altceva decât să întârzie urmărirea lui Mosar, care se îndepărta, ducându-l cu el pe Jane.

- Opriți-vă! a strigat el, ridicând mâna cu palma deschisă în sus. Eu sunt Dorul-Otho și vin la voi cu o veste din partea lui Jadon, care după voința tatălui meu, trebuie să fie ales ca rege al vostru în locul lui Kotan. Marele preot Ludon plănuiește să pună mâna pe palat și să îi ucidă pe toți războinicii credincioși, pentru ca Mosar să fie ales rege: Mosar care va fi unealta și sclavul lui Ludon. Urmați-mă! Nu este nici o clipă de pierdut, dacă doriți să îi împiedicați pe trădătorii pe care Ludon i-a adunat acum în oraș, să nu intre în palat pe trecătoarea secretă. Dacă ei reușesc să intre acolo, cu siguranță Jadon va fi învins și mica oaste de credincioși din jurul lui va fi distrusă. Hodonii au ezitat câteva clipe. În cele din urmă, unul mai bătrân a luat cuvântul:

- Ce garanție avem noi că nu tu ești acela care ne trădezi, îndepărtându-ne de la lupta din sala banchetelor și astfel să faci ca Jadon să fie învins?

- Singura garanție pe care pot să v-o dau este viața mea. Dacă aflați că nu v-am spus adevărul, sunteți destul de mulți pentru a putea să-mi aplicați pedeapsa pe care o doriți. Dar haideți odată, nu mai avem timp de pierdut! Preoții inferiori au început să-și adune războinicii din oraș.

Și, fără a mai aștepta, a pornit în direcția porții de partea cealaltă a curții, care ducea la intrarea principală a terenului palatului. Mai puțin isteți decât el, Hodonii au fost luați pe nepregătite de inițiativa și de forța de impunere a conducătorilor. L-au urmat, deci, privind cum îi atârna coada în spate: era un amănunt care pe un altul l-ar fi pus într-o situație ridicolă; el însă părea un semizeu.

Trecând în oraș, îi conducea spre o clădire nu tocmai

impunătoare, la spatele căreia se afla trecătoarea secretă a lui Ludon, ducând din oraș în interiorul templului. Acolo, au văzut în fața lor un grup de războinici al cărui număr creștea simțitor din toate direcțiile, pe măsură ce trădătorii din Alur răspundeau chemării preoțimii.

- Văd că ai spus adevărul, străine, a zis un șef care mergea alături de Tarzan. Într-adevăr sunt aici o mulțime de războinici, iar printre ei se află și preoți, întocmai după cum ne-ai spus.

- Bine, a răspuns Tarzan. Încă un lucru mai vreau acum, după ce mi-am îndeplinit făgăduiala față de voi. Eu merg după Mosar, care mi-a făcut răul cel mai mare din lume. Să îi spuneți lui Jadon că Jad-ben-Otho este de partea lui și nu uitați să adăugați că acela care a împiedicat planul lui Ludon de a pune mâna pe palat a fost Dorul-Otho.

- Nu vom uita, a răspuns șeful. Mergi unde trebuie să mergi. Noi suntem destui ca să îi copleșim pe trădători.

- Mai spune-mi, te rog, a întrebat Tarzan cum pot să ajung la Tului?

- Este situat pe malul de Sud al celui de al doilea lac, mai în jos de Alur, a răspuns șeful; lacul acela se numește Jadinul.

Războinicii s-au apropiat de banda de trădători, care evident că îi credeau a fi alt contingent de-al lor, deoarece nu au făcut nici o mișcare să se apere sau să se retragă. Deodată, șeful a ridicat vocea și a strigat sălbatic; acesta a fost urmat instantaneu de alte strigăte a tuturor războinicilor de sub comanda lui și în aceeași clipă s-au repezit cu toții la un atac îngrozitor asupra rebelilor luați prin surprindere.

Satisfăcut de rezultatul planului său și fiind sigur că a acționat în detrimentul lui Ludon, Tarzan a mers pe o stradă lăturalnică, îndreptându-și pașii către marginea

orașului, în căutarea unei ieșiri care să îl ducă spre Sud, la Tului.

CAPITOLUL XVI - Povestea Janei.

În timp ce Mosar o ducea pe Jane Clayton din palatul lui Kotan, ea se zbătea din toate puterile să scape din mâinile lui. El a încercat să o silească să meargă pe jos, dar cu toate amenințările și cu toate insultele, Jane nu vroia să facă nici un pas de bună voie în direcția în care intenționa el să o ducă.

Se trântea chiar la pământ de câte ori el încerca să o ridice și să o silească la drum, astfel că a fost nevoit să o ducă pe sus și în cele din urmă, i-a legat mâinile și i-a pus un căluș în gură, ca să nu îl mai muște și să nu îl mai zgârie, curajul și puterea ei fiind cu mult mai mari decât s-ar fi putut crede.

Când a ajuns, în sfârșit, acolo unde îl așteptau oamenii săi, a fost foarte bucuros să o pună în mâna a doi războinici puternici, dar și ei au fost nevoiți să o ducă pe sus; teama lui Mosar de răzbunarea aderenților lui Kotan nu îi îngăduia nici o întârziere.

Iată cum au ajuns dincolo de stâncile din care au fost scobită cetatea Alur, până în lunca Jadbenlul; iar tot timpul acesta Jane Clayton a trebuit să fie dusă. pe sus de către oamenii lui Mosar.

La marginea lacului se afla o flotă întreagă de bărci mari, scobite direct în trunchiuri de copaci, cu prora și pupa sculptate în chipuri grotești de fiare și păsări, viu colorate de vreun maestru în această arta primitivă, care, din fericire, nu este lipsită nici azi de fervenții săi.

Războinicii lui Mosar și-a așezat captiva în partea din spate a unei bărci ca aceasta, iar, la un semn al lui Mosar, care s-a așezat lângă ea, războinicii și-au luat locurile în luntre, punând mâna pe lopeți.

- Vino, frumoasa mea, a zis Mosar. Mai bine să fim prieteni, deoarece în felul acesta nu ți sa va întâmpla nimic rău. Îți vei da seama că Mosar nu este un om rău, ci este un stăpân indulgent, bineînțeles dacă ascuți de el.

După aceste cuvinte cu care el considera că a făcut o impresie bună asupra ei, i-a scos călușul din gură, i-a dezlegat mâinile, închipuindu-și că de acum înainte ea nu va mai putea să scape, deoarece era înconjurat de războinicii lui; în câteva minute erau plecați pe apă, iar aceasta însemna o închisoare cu gratii groase.

Flotila de bărci a pornit în zgomotul produs de o sută de lopeți, urmând cotiturile râurilor și ale lacurilor prin care apele văii lui Jad-ben-Otho se varsă în marile mlaștini de la Sud.

Războinicii erau întorși cu fața spre prora vaselor; iar în ultima barcă se afla Mosar care, obosit de încercările zadarnice de a primi un răspuns de la prizoniera sa, s-a așezat în fundul luntrii cu spatele la ea și rezemându-și capul de luntrea bărcii, a încercat să doarmă.

Înaintau în felul acesta, aproape fără zgomot, printre malurile înverzite ale râulețului prin care se scurgea Jadbenlul, când, în lumina lunii, când pe sub umbra deasă a copacilor, ale cărui crengi atârnav deasupra apei. În cele din urmă au ajuns într-un lac, ale cărui țărături negre păreau foarte departe, sub înfrângerea fantastică a unei nopți luminate de lună.

Jane Clayton stătea foarte atentă, la pupa ultimei bărci. Luni întregi de zile a fost sub o supraveghere permanentă, mai întâi ca prizonieră a unei rase fără milă; iar după aceea a unei alte rase tot atât de nemiloase.

Încă din ziua atât de îndepărtată, în care Hauptmann Fritz Schneider și banda lui de trupe indigene germane au aplicat, făcând uz de trădare, sistemul nemțesc de jaf și distrugere asupra fermei Greystoke și au luat-o în

captivitate, ea nu a mai respirat în libertate. Faptul că a putut trăi neatinsă, cu toate primejdiile nenumărate prin care a trecut, îl atribuia numai și numai ocrotirii unei providențe miloase, care veghea asupra ei.

La început, a fost ținută la îndemâna comandamentului german, având-o în vedere ca ostatic și în tot timpul acela, nu a fost supusă nici la trude, nici la lipsuri. Când, însă, nemții au fost încolțiți, spre sfârșitul campaniei lor nereușite din Africa de răsărit, comandamentul a hotărât să fie transportată mai departe în interior. Acum, însă, motivele lor porneau dintr-un sentiment de răzbunare, deoarece știau foarte bine că ea nu le mai putea fi de nici o valoare militară.

Într-adevăr, nemții trebuie să fi fost foarte îndârjiți pe soțul ei, omul pe jumătate sălbatic, care le-a produs atâtea amărăciuni și care îi hărțuise cu o persistență atât de diabolică, cu rezultatul că moralul sectorului german pentru operațiile sale a pierit aproape cu desăvârșire.

Tot la activul lui mai atribuiau și viețile unor anumiți ofițeri pe care el i-a luat din lagărul nemțesc cu propriile mâini. De asemenea, îi mai atribuiau și deruta completă a unei întregi secțiuni de tranșee ocupate de englezi.

Tarzan i-a întrerupt în tactică din toate punctele de vedere. El i-a întâmpinat împletind în fața lor șiretenia cu viclenia și cruzimea cu ferocitatea, până când nemții au ajuns să le fie teamă chiar să îi pronunțe și numele, atât erau de descurajați.

Mișelia pe care ei au demonstrat-o distrugându-i locuința, ucigându-i oamenii, simulând răpirea soției sale și lăsându-i impresia că ea este moartă, o regretau acum de o mie de ori, pentru că de o mie de ori mai mult au plătit prețul cruzimii și nesăbuiței lor fără rost.

De aceea, acum nefiind în stare să se răzbune pe el, au conceput ideea că este mai bine să o facă să sufere pe ea în locul soțului ei.

Când au trimis-o în interior, să nu fie în drumul armatei victorioase a englezilor, l-au ales ca escortă pe Erik Obeigatz, care a fost al doilea în comanda companiei lui Schneider și care, dintre toți ofițerii, era singurul care a pus capăt răzbunării lui Tarzan.

Obeigatz a ținut-o mult timp într-un sat indigen, al cărui șef era încă sub dominația și spaima ce i-au inspirat-o agresorii germani atât de nemiloși. În timpul cât ea a stat în acel sat, a îndurat destule greutatea și lipsă de confort, dar numai atât, Obeigatz fiind ținut strâns de ordinele superiorilor săi îndepărtați. Cu timpul, însă, viața din sat a devenit un iad, din cauza cruzimilor și oprămirilor pe care acest prusac arogant le-a dezlănțuit asupra sătenilor și soldaților indigeni de sub comanda lui.

Era și firească, dală fiind mentalitatea acestor ofițeri, deoarece timpul trecea foarte greu și lipsa de ocupație, accentuată de lipsa de confort pe care el a suferit-o, îl făceau nervos și răutăcios.

Își răcorea astfel supărarea și starea de nevroză amestecându-se mai întâi în afacerile șefilor și apoi dezlănțuindu-și cruzimea asupra bieților negri din sat.

Ceea ce neamțul nu era în stare să vadă, pentru Jane Clayton era destul de limpede: simpatiile soldaților indigeni ai lui Obeigatz erau de partea sătenilor și ei erau cu toții scârbiți de abuzurile acestuia, nefiind nevoie decât de o mică scânteie ca răzbunarea și ura să izbucnească în toată furia lor, sentimente pe care locotenentul german a știut să le cultive atât de bine în sufletele negrilor.

În sfârșit, a sosit și momentul acesta, precipitat prin neașteptata sosire în sat a unui negru de pe câmpul de luptă. Sleit de oboseală și cu picioarele umflate de drum. A reușit să se târască până în sat în după-amiaza unei zile înăbușitoare; iar înainte ca Obeigatz să fi știut despre prezența lui, toată lumea a aflat că s-a sfârșit cu

supremația nemților în Africa.

Prin urmare, nu le-a trebuit multă vreme nici soldaților indigeni ai locotenentului să înțeleagă că nu mai exista autoritatea care îi țineau legați de serviciul lor și deci, odată cu această autoritate, nu mai exista nici izvorul din care venea mizerabila lor soldă. Aceasta, evident, după logica lor strâmtă.

Pentru ei Obeigatz nu mai însemna acum nimic altceva decât un străin pe care îl urau și care nu mai avea acum nici o autoritate asupra lor; iar nemții și-ar fi găsit sfârșitul destul de bine, dacă nu s-ar fi amestecat o femeie indigenă, ce îi era foarte devotată Janei Clayton.

Ea a alergat la Jane, comunicându-i numaidecât tot ce a putut să afle despre planul sângeros care s-a stabilit, pentru că și soarta acelei albe inocente era tot pe talerul în care s-a cântărit vinovăția lui Obeigatz.

- Au și ajuns să se certe între ei, care dintre ei să te posede, i-a spus ea Janei.

- Și când au de gând să ne atace? a întrebat Jane. Nu știi nimic?

- La noapte, a răspuns femeia și aceasta pentru că tot le mai este frică de albă, chiar dacă nu mai este nimeni de partea lui. De aceea, abia la noapte se vor furișa în coliba lui și îl vor ucide.

Jane a mulțumit femeii, sfătuind-o să își vadă mai departe de viața ei, ca nu cumva semenii săi să o bănuiască de trădare când vor simți că albi au aflat de soarta care îi așteaptă. După aceea s-a dus imediat în coliba ocupată de Obeigatz, unde nu a mai fost până atunci, așa că neamțul a rămas foarte surprins când a văzut-o intrând în colibă.

Ea i-a povestit pe scurt tot ce a auzit. La început Obeigatz a dorit să facă pe grozavul, dar Jane l-a determinat să se astâmpere.

- Orice cuvânt este de prisos, i-a zis ea scurt. Singur

ți-ai adus asupra capului ura acestor oameni: indiferent dacă vestea pe care au primit-o este adevărată sau nu, ei o cred și prin urmare, ca să scapi de ceea ce te așteaptă, nu ți-a mai rămas nimic de făcut, decât să fugi de aici. Amândoi vom fi uciși, a continuat fata, înainte de a se lumina de ziuă, dacă se întâmplă să nu putem scăpa din sat nevăzuți. Dacă mergi acum la ei, încercând să le dovedești cine ești și să îți impui autoritatea, nu vei avea alt rezultat decât că vei fi mort mai repede decât au considerat ei. Atâta tot.

- Așa de prost stau lucrurile? a întrebat el cu o mare schimbare, atât în voce, cât și în atitudine.

- Întocmai după cum ți-am spus. Vor veni să te ucidă la noapte când vei dormi. Mai bine ia-ți revolverele și o pușcă cu destule muniții și încearcă să lași impresia că mergi în pădure la vânătoare. Ai făcut adeseori acest lucru. Este cu putință ca ei să nu bănuiască nimic, chiar dacă te voi însoți și eu. Un lucru însă: ai grijă să te porți cât mai brutal cu ei, ca să nu observe vreo schimbare în atitudinea ta și să presimtă că le-ai descoperit planurile. Dacă toate vor ieși bine, apoi, după ce vom ajunge în pădure, nu avem decât să nu ne mai întoarcem.

După o clipă de ezitare, Jane a continuat cu voce mult mai hotărâtă:

- Dar, mai întâi de toate, trebuie să îmi juri că nu te vei atinge niciodată de mine, altfel nu îmi rămâne de făcut decât să îl chem aici pe șeful satului și să te predau lui, iar eu să îți trag un glonte în cap. Știu bine că, fără jurământul de onoare pe care ți-l cer, ar fi indiferent: ori în pădure singură cu tine, ori rămân aici la discreția negrilor atât de josnici.

- Jur, lady Greystoke, a răspuns el solemn, în numele lui Dumnezeu și al Kaizerului, că nu mă voi atinge de tine.

- Foarte bine, a zis ea. Încheiem așadar, între noi, un

pact ca să ne ajutăm unul pe celălalt, pentru a ne reîntoarce în lumea civilizată, dar rămâne de stabilit că din partea mea nu te poți aștepta vreodată la nici cel mai mic respect. Eu sunt acum ca înecatul, iar tu ești paiul de care mă agăț. Nu uita, deci, neamțule, nimic din toate acestea.

Dacă Obeigatz ar fi avut vreo îndoială asupra sincerității acelei femei, i-ar fi fost spulberată imediat de disprețul atât de clar din vocea ei. De aceea și el, fără să mai comenteze, și-a luat revolverele precum și o pușcă specială pentru Jane, împreună cu mai multe banduliere de cartușe.

După aceea, folosind maniera arogantă și antipatică pe care o întrebuița de obicei, și-a chemat servitorii, spunându-le că el împreună cu doamna cea albă merg în pădure să vâneze. Hăițașii vor merge spre Nord până la movila care se vede la orizont, după aceea vor ocoli la răsărit, luând direcția satului. Apoi a instruit oamenii care duc armele să mai ia cu ei un rând de muniții și să pornească înaintea lui și a lui Jane, mergând încet către răsărit și să îi aștepte pe malul râului care curgea la un kilometru distanță.

Negri s-au supus ordinelor mai repede și cu mai multă bunăvoință decât în alte dăți; dar Jane și Obeigatz au observat că la plecare negrii din sat șopteau între ei și râdeau.

- Măgarii cred că se joacă cu noi, a mormăit Obeigatz. Ne lasă să mergem la vânătoare pentru a le aduce carne, chiar în după-masa zilei în care au de gând să ne ucidă.

Îndată ce purtătorii de arme au dispărut prin pădure dincolo de sat, cei doi europeni i-au urmat pe același drum, fără nici o piedică, atât din partea soldaților, cât și a războinicilor din sat. Fără îndoială că aceștia erau destul de bucuroși că albi au mers să îi aprovizioneze cu

carne înainte de a-i ucide.

La vreo jumătate de kilometru de sat, Obeigatz a părăsit drumul care ducea spre râu și s-a îndreptat spre Sud, pornind repede pe cărarea din pădure, ca să poată să întindă cât mai multă distanță între ei și sat, înainte de a se înnopta.

Cunoșteau foarte bine obiceiurile amfitrionilor pe care abia i-a părăsit și anume că nu era nici o primejdie de a fi urmăriți de ei în timpul nopții, sătenii având prea multă teamă și respect față de Numa, leul, ca să pornească în afara satului lor, fără vreun motiv bine întemeiat, în timpul orelor când regele animalelor iese și el la vânatoare.

În felul acesta a început un șir de zile îngrozitoare și de nopți teribile, timp în care amândoi se străduiau să parcurgă drumul spre Sud, înfruntând primejdii și greutăți aproape de neînchipuit. Coasta de răsărit era mult mai aproape, dar Obeigatz refuza cu încăpățănare să meargă în direcția aceea, ca nu cumva să cadă în mâinile englezilor care au ocupat teritoriile germane din Africa.

De aceea insista să meargă tot spre Sud, deși știa bine că va trebui să traverseze locuri necunoscute. Era stăpânit de speranța că va ajunge în ținuturile Burilor, unde el considera că se va întâlni cu destui conaționali care să îl ajute să se întoarcă în Germania. Jane Clayton trebuia să îl însoțească, cu sau fără voia ei.

După o vreme s-au rătăcit. Au mers pe un drum care ducea peste niște munți, până au ajuns în vale lui Jad-ben-Otho, la izvorul unuia dintre râurile mai mari care aduc apele din munți, vărsându-se în râul principal, mai jos de Lacul cel Mare, pe ale cărui maluri nordice se afla cetatea Alur.

În timp ce coborau din munți, au fost surprinși de un grup de vânători Hodoni. Obeigatz a scăpat cu fuga, dar

Jane a fost luată prizonieră și dusă în cetatea Alur.

De atunci i-a nu l-a mai văzut pe neamț și nici nu mai aflate nimic despre el, neștiind dacă a pierit în junglă sau a reușit să scape de locuitorii sălbatici de acolo și să ajungă, în cele din urmă, în Africa de Sud.

Ea a fost închisă alternativ, când în palat, când în templu, după cum ori Kotan, ori Ludon reușeau să o smulgă temporar unul de la altul, prin diferite acțiuni. Acum se găsea în mâinile unuia cu totul nou, ale unuia pe care îl știa, după câte a auzit prin palat și templu, că ar fi om crud și josnic.

Iată-o, deci, la pupa luntrii care era cât mai în urmă, fiecare inamic întors cu spatele spre ea. De asemenea, sforăiturile puternice ale lui Mosar, jos, la picioarele ei, îi dovedeau destul de mult că el nu mai simte nimic din ceea ce se petrece în jurul lui.

Înspre Sud se vedeau din ce în ce mai aproape malurile parcului și Jane Clayton, lady de Greystoke, s-a lăsat să alunece ușor și fără zgomot din luntre în apa rece a lacului. Acolo, nu a făcut nici o mișcare, decât atât cât era necesar să își țină nasul și gura deasupra apei, până când luntrea abia se mai zărea în depărtare. După aceea a înotat cu putere spre malul de Sud al lacului.

Singură, neînarmat și aproape goală cum era, într-o țară în care mișunau fiare sălbătice, cât și de oameni care îi erau dușmani, a simțit, totuși, pentru prima dată după atâta timp, o mare senzație de ușurare în suflet.

Era liberă! Nu îi mai păsa acum dacă, după câteva clipe, ar fi întâmpinat-o moartea, atâta timp cât a mai gustat o dată din libertatea absolută.

Sângele o furnica prin vine: era o senzație pe care a uitat-o de mult. Abia și-a putut stăpâni chiar un strigăt de triumf, când a reușit să iasă din apă și să stea drept în picioare, liberă, pe malul lacului.

Ah! Dacă ar fi fost lângă ea și soțul ei! Cât de mare i-

ar fi fost bucuria și fericirea! Nu mai avea acum altă dorință pe lume. Orașele mari, confortul, luxul civilizației nu aveau pentru ea nici pe jumătate din valoarea atracției libertății glorioase a junglei.

Din întinericul din dreapta ei, s-a auzit oftatul unui leu, care i-a făcut să îi treacă prin șira spinării un fior delicios. A simțit că i se ridică părul de pe ceafă, dar nu simțea teamă. Numai mușchii lăsați de vreun strămoș primordial au reacționat instinctiv la prezența vechiului inamic: atâta tot.

Femeia a pornit încet și hotărâtă prin pădure. Leul a gemut din nou, de data aceasta mai aproape. Ea a căutat din priviri o creangă mai joasă și după ce a găsit-o, s-a aruncat cu ușurință în adăpostul oferit cu bunăvoință de copac.

Călătoria lungă și primejdioasă pe care a făcut-o cu Obeigatz i-a încărcat mușchii și nervii cu obiceiuri pe care nu le-a cunoscut până atunci. A găsit chiar un loc de odihnă, așa cum a învățat-o Tarzan și s-a ghemuit acolo, să doarmă peste noapte: la zece metri deasupra pământului.

Îi era frig și locul în care se afla era destul de incomod; dar, în ciuda acestora, a dormit destul de bine, inima fiindu-i încălzită de speranțe noi, iar creierul ei obosit găsind o ușurare temporară de orice griji.

A dormit până când căldura soarelui a trezit-o. Se simțea odihnită și bine dispusă. Întreaga ei făptură era stăpânită de o senzație de ușurare, de relaxare, de confort și mai ales de fericire.

S-a ridicat în picioare, pe creanga care se clătinase sub greutatea ei, s-a întins alene, iar corpul ei mlădios, picioarele și mâinile goale, împestrițate de lumina razelor solare care străbăteau prin frunzișul copacului, îi dădeau forma unei femele de leopard.

A cercetat terenul în jurul copacului cu minuțiozitate

și a ascultat cu atenție să audă un zgomot care ar fi putut să o avertizeze despre prezența inamicilor ei din apropiere, fie oameni, fie fiare. Satisfăcută, în cele din urmă, că nu există nimic prin apropiere de care ar fi putut să se teamă, a coborât din copac.

Ar fi dorit să facă o baie, dar lacul era cam departe de adăpostul sigur oferit de copaci și prea expus ca ea să fi putut risca aceasta până când nu se va mai obișnui cu împrejurimile. A rătăcit fără rost prin pădure, căutând mâncare; a găsit din belșug. A mâncat și s-a odihnit, pentru că, deocamdată, nu avea nici un scop bine definit în minte.

Libertatea ei era prea recentă pentru a o strica cu planuri de viitor. Lumea civilizată i se părea acum tot atât de vagă și greu de ajuns, ca și subiectul pe jumătate uitat al unui vis.

Nu dorea decât să trăiască aici în pace, așteptând, așteptându-l pe el. Era o veche speranță a ei. Reînviată acum. Știa bine că, dacă el mai trăia, va veni până la urmă. Totdeauna a știut asta, deși în suflet său trăia îndoiala că el va sosi prea târziu.

Dar dacă mai trăia încă! Da! Va veni, dacă trăia, iar, dacă nu mai trăia, îi era tot atât de bine aici ca și oriunde în altă parte, deoarece nimic nu o mai interesa, decât să aștepte sfârșitul cu răbdare, așa după cum ți l-a hărăzit soarta.

Umblând prin junglă, a ajuns la un izvor limpede ca și cristalul, din apa căruia a băut, iar după aceea s-a scăldat sub umbra unui copac care o ajuta să scape în cazul vreunei primejdii.

Era un loc liniștit și frumos, de care s-a îndrăgostit de prima dată. Albia râulețului era presărată cu pietricele frumoase și bucăți de sticlă vulcanică. După ce a luat o grămăjoară de pietricele și le-a privit, a observat un deget sângerându-i din cauza unei tăieturi adânci și

drepte.

A început să cerceteze ce i-a pricinuit această rană și a descoperit, în curând, că un fragment de sticlă vulcanică avea o margine tăioasă aproape ca briul.

A rămas încântată de această descoperire. Dumnezeu i-a pus în mână mijlocul cu care ar fi putut ajunge să își confecționeze arme și unelte cu tăiș ascuțit. De acum înainte totul îi era cu putință având aceasta...

A început să adune un număr mare de bucăți de acest gen. până când și-a umplut bine pungulițe de la șold. După aceea, s-a urcat într-un copac, unde le-a examinat pe rând în toată voia.

Unele semănau foarte mult cu lamele de cuțit, iar altele puteau să fie lucrate cu ușurință în formă de vârfuri de sulită. Altele și mai mici păreau că natura le făcuse anume ca să servească drept vârfuri de săgeți, atât de ascuțite erau.

Mai întâi, însă, trebuia să își facă o sulită, ceea ce era și mai ușor. În trunchiul copacului în care se găsea ea, lângă furca unei crengi mari, sus de tot. se afla o scorbură înfundată. Și-a ascuns aici toată comoara ei, păstrând doar prima piatră cu tăișul ascuțit.

După aceea a coborât din copac și a mers să caute o tulpină dreaptă și înaltă pe care, după puțină osteneală, a reușit să o taie de la rădăcină, fără ca ea să fi crăpat lemnul. A avut, în felul acesta, un arac de o grosime bună pentru mânerul unei sulite: o sulită de vânătoare, așa cum le plăcea Wazirilor ei. Ea i-a privit de multe ori în timp ce își lucrau sulitele; iar ei au învățat-o. Cum să le folosească, atât pe acestea cât și sulitele mai grele de război, bucurându-se și bătând din palme când vedeau că îndemânarea ei crește zi cu zi.

Mai cunoștea și unele din ierburile agățătoare, diverse varietăți de cânepă sălbatică; acestea aveau cele mai tari și mai lungi fibre. După ce a adunat câteva fire

din acestea, le-a luat împreună cu coada de lance, sus în copacul pe care l-a ales.

Acolo a început imediat lucrul, tot fredonând în neștire un cântec. Când a realizat acest fapt a zâmbit. Era pentru prima dată, după atâtea luni de zile amare, când a îngânat și ea o melodie și a putut să zâmbească.

- Simt, a oftat ea, simt că parcă ar fi și John aici..., John al meu..., Tarzan al meu!

A potrivit ca arcul să aibă lungimea necesară unei cozi de suliță, după care l-a curățat de toate crengile, rămurelele și de coaja de pe el, ciopling și nodurile până când suprafața a devenit netedă și dreaptă.

După aceea l-a spintecat la un capăt și a înfipt înăuntru vârful de suliță, tăind din lemn până când vârful s-a potrivit perfect în locul unde trebuia să fie. După ce a terminat și aceasta, a pus sulița la o parte, începând să desfacă firele groase de iarbă în altele mai subțiri, ciocănindu-le ușor și îndoindu-le până când le-a separat cât a putut mai bine de partea lor lemnoasă.

Apoi le-a luat cu ea la pârau, le-a spălat bine și așa moi, cum s-au făcut, le aduse înapoi începând să le lege împrejurul spintecăturii de la vârful cozii de suliță. A avut grijă ca mai înainte să facă mici creștături în lemn, ca firele de iarbă să nu alunece, deoarece le-a legat până sus, pe vârful ascuțit de piatră. Și-a confecționat, în felul acesta, o suliță foarte rudimentară, dar care era de fapt cea mai bună pe care ar fi fost în stare să o facă într-un timp atât de scurt. Mai târziu, și-a propus să mai facă și altele, reușind să le facă chiar mai bine decât le făceau Wazdonii pe moșia sa.

CAPITOLUL XVII - În groapa cu lei din Tular.

Deși Tarzan a cercetat împrejurimile orașului până în zori de zi, nu a fost capabil să descopere nicăieri urma soției sale. Vântul care bătea ușor dinspre munți aducea până la nările sale o mulțime de mirosuri, dar nici unul nu îi dădea nici cea mai mică indicație despre aceea pe care o căuta.

Prin urmare, deducția naturală a fost că ea a trecut în direcția opusă. În cercetările sale, a traversat de câteva ori urmele proaspete ale unui grup de oameni care s-au îndreptat spre lac și de aici a tras concluzia că urmele acestea a putut să fie chiar ale aceluia care a răpit-o pe Jane.

A mai cercetat și alte eventualități de scăpare, ca, printr-un proces de eliminare, să reducă la minimum posibilitățile unei greșeli.

Acum era aproape sigur de ceea ce urma să facă, așa că a pornit spre Sud-Est, în direcția unde se afla Tului, orașul lui Mosar, mergând după urmele războinicilor acestuia, până a ajuns la malurile Jadbenlului, unde a descoperit că s-au îmbarcat aceștia.

A observat că mai sunt și alte vase în jur, toate de aceeași mărime și formă. Imediat și-a însușit unul dintre ele, pentru a putea să își continue urmărirea..

S-a luminat bine de ziuă, când străbătea lacul din partea de jos a Jadbenlului și în timpul cât vâslea cu putere, a trecut numai la o distanță de o sută de metri, de copacul în care dormea soția sa.

Dacă vântul ușor care mângâia suprafața apei lacului ar fi bătat dinspre Sud, evident că uriașul Tarzan s-a fi întâlnit cu soția sa după câteva clipe.

Dar o soartă nemiloasă a dorit ca lucrurile să se întâmple cu totul altfel; așa a pierdut una dintre cele mai bune ocazii, odată cu îndepărtarea vasului pe care vâslirea lui puternică îl ducea cu repeziciune spre râul din partea opusă a lacului.

Urmând cotiturile râului care făceau un ocol destul de mare spre Nord mai înainte de a se ramifica și a se vărsa în Jadbenlul, Tarzan a avut nenorocul să nu observe un loc pentru transbordare, care l-ar fi scutit de multe neazuri mari și de multe ore de vâslit.

Mosar și războinicii săi au debarcat tocmai în partea de sus a acestui loc de transbordare; abia atunci a descoperit el absența prizonierei sale.

Deoarece a dormit tot timpul după plecarea lor din Alur și nici un războinic nu a putut să își amintească momentul când a văzut-o ultima oară pe Jane, era cu neputință să-și închipuie exact locul unde ar fi putut ea să evadeze.

Opinia generală era aceea că ca a sărit în apă în râul cel îngust, care se numea Jadbalul, însemnând, într-o traducere liberă, „lacul de aur”.

Mosar era foarte furios că a fost înșelat, dar, deoarece el era singurul vinovat, a încercat, după cum fac toți oamenii mici la suflet, să arunce vina în spatele altora.

Ar fi pornit înapoi să o caute, dacă nu s-ar fi temut să nu se întâlnească cu vreun detașament de războinici trimiși în urmărirea lui de Jadon sau de marele preot, știind că amândoi erau supărați pe el.

Nu dorea, însă, nici să se despartă de câțiva războinici pe care ar fi putut să îi trimită în urmărirea ei. În loc de toate acestea, s-a grăbit să facă transbordarea cât mai repede în apele râului Janunlul.

Era o dimineață răcoroasă, iar razele soarelui abia au ajuns să lumineze cupolele din Tului, când Mosar, împreună cu toate celelalte bărci în care se aflau războinicii lui, s-a oprit la malul lacului, lângă porțile cetății.

Ajuns după zidurile propriului său oraș, i-a revenit curajul într-o măsură suficientă ca să îndrăznească să

trimită trei luntre încărcate cu ostași în urmărirea Janei.

Aveau chiar ordinul să meargă și până în Alur, dacă se putea, ca să afle cauza întârzierii lui Bulet, întârziere care nu l-a împiedicat pe Mosar, chiar față de lipsa fiului său, de a-și continua drumul, până când propria lui persoană va fi în siguranță.

Când cele trei luntre au ajuns în dreptul locului de transbordare, războinicii care le trăgeau din apă au rămas surprinși să vadă doi preoți ducând o luntre ușoară în direcția Jadinului.

La început au crezut că sunt reprezentanții lui Ludon, cu toate că asemenea ipoteză era dezmințită de faptul că preoții nu luau niciodată asupra lor primejdiile meseriei de războinic, nici nu se luptau, decât atunci când erau încolțiți și nevoiți să o facă.

Războinicii din Paluldon păstrau în adâncul inimii lor un mare dispreț pentru preoțimea mascată, așa că în loc să ia ofensiva imediat, după cum ar fi făcut, dacă cei doi oameni ar fi fost războinici din Alur, oamenii lui Mosar au așteptat liniștiți până când preoții s-ar fi apropiat să le poată pune întrebări.

Preoții, din partea lor, când i-au văzut pe războinici, au făcut semnul păcii, răspunzând afirmativ la întrebarea războinicilor dacă sunt numai ei singuri.

Conducătorul războinicilor lui Mosar le-a dat voie să se apropie mai mult.

- Ce căutați aici, a întrebat el, în țara lui Mosar, atât de departe de propriul vostru oraș?

- Aducem o veste de la marele preot, Ludon, lui Mosar, șeful vostru, au explicat aceștia.

- De război sau de pace?

- O propunere de pace, a răspuns un preot.

- Dar după voi nu mai vin și alți războinici?

- Suntem singuri, i-a asigurat preotul. Nimeni nu mai știe în Alur, decât Ludon, că avem această misiune.

- Atunci continuați-vă drumul, a zis scurt războinicul.

- Cine este acela? a întrebat deodată, un preot, arătând cu mâna spre partea de Nord a lacului, unde râul din Jadbalul se revărsa în lac.

Toate privirile s-au întors în direcția indicată și au văzut un războinic singuratic, vâslind repede și trecând în Jadinul. Vârful luntrii sale era îndreptat spre Tului. Războinicii și preoții s-au ascuns în tufișurile de pe marginea drumului pe care se făcea transbordare.

- Îl cunosc, a șoptit un preot. Este omul acela teribil care își spune Dorul-Otho. L-aș cunoaște de la cea mai mare distanță.

- Ai dreptate, părinte, a strigat un războinic, care a avut prilejul să îl vadă pe Tarzan în ziua când a intrat pentru prima dată în palatul lui Kotan. Da, el era acela care pe drept a fost numit Tarzan Jad-guru.

- La drum, popilor! a strigat conducătorul războinicilor. Voi aveți o luntre ușoară și sunteți doi inși la lopeți. Veți putea ajunge mult mai repede decât el în Tului. Dați de veste lui Mosar despre sosirea acestui om și nu vă va părea rău.

În primul moment preoții au stat la îndoială, pentru că nu le surâdea deloc ideea de a se întâlni cu omul acela teribil; dar războinicii au insistat, ba încă au ajuns și la amenințări.

Le-a luat luntrea din mână, au împins-o în lac și aproape că i-a ridicat pe sus, punându-i cu forța în luntre.

Deși aceștia au protestat, au fost împinși în larg, unde imediat au intrat în raza imaginii vâslașului singuratic din urma lor. Acum nu mai aveau altă alternativă.

Numai cetatea Tului le mai oferea o șansă de scăpare, așa că preoții s-au apucat să vâslească repede, conducându-și vasul spre oraș.

Războinicii s-au ascuns din nou în verdeața tufișurilor.

Dacă Tarzan i-ar fi văzut și ar fi venit să cerceteze,

erau treizeci contra unuia singur și firește că nu aveau sentimente de teamă pentru rezultat.

Cu toate acestea, au considerat că nu este necesar să iasă pe lac și să îl întâmpine, deoarece ei au fost trimiși să o caute pe prizoniera care a fugit și nu să îl prindă pe războinicul străin, despre ferocitatea căruia au auzit atât de multe, încât s-au convins că nu este treaba lor să se amestece și să provoace o ceartă cu el, atâta timp cât puteau să evite aceasta.

Dar, dacă Tarzan i-a văzut sau nu, nimeni nu putea să știe, el continuând să vâslească spre oraș, fără a mări, însă, viteza, nici chiar atunci când a văzut că cei doi preoți au luat-o înaintea lui.

De îndată ce luntrea acestora a atins malul lacului lângă oraș, amândoi au sărit din luntre și au pornit repede spre porțile palatului, aruncând priviri speriate în urma lor. Au cerut imediat să îl vadă pe Mosar, având grijă să dea vestea războinicilor de gardă că Tarzan se apropie.

Au fost conduși imediat la șeful orașului, a cărui Curte era aproape identică a aceleia din Alur, dar pe o scară mai mică.

- Venim din parte lui Ludon, marele preot, a explicat el. Acesta dorește prietenia lui Mosar, care, de altfel i-a fost totdeauna prieten. Jadon și-a adunat războinicii ca să se declare rege. În toate satele Hodonilor sunt mii de oameni care vor asculta de ordinele lui Ludon. Mosar însă nu poate să ajungă rege decât cu ajutorul marelui nostru preot; iar știrea pe care o aducem din partea lui este, că dacă Mosar dorește să rămână prieten cu Ludon, trebuie să o înapoieze pe femeia pe care a luat-o din apartamentul prințesei Ghizi.

În momentul acela a intrat în sală un războinic, pe a cărui figură se citea clar agitația mare care îl stăpânea.

- A sosit la Tulur Dorul-Otho și cere să îl vadă pe

Mosar imediat, a zis el.

- Dorul-Otho! a exclamat Mosar.

- Acesta este cuvântul cu care ne-a trimis la tine, a răspuns războinicul. Într-adevăr nu seamănă deloc cu oamenii din Paluldon. Noi credem că este același despre care câțiva războinici dintre cei întorși azi din Alur spun că unii îl numesc Tarzan Jad-guru, iar alții Dorul-Otho. După părerea noastră numai fiul lui Dumnezeu poate să vină în felul acesta singur, într-un oraș străin, așa că probabil că spune adevărul.

Mosar, cu inima plină de groază și de nehotărâre, i-a privit pe cei doi preoți cu o expresie întrebătoare.

- Primește-l cât mai repede și cât se poate mai drăguț, l-a sfătui preotul care a vorbit mai înainte.

Acesta l-a sfătuit pe Mosar dominat doar de influența continuă a exemplelor primite de la Ludon și deci, întotdeauna înclinat spre trădare.

- Primește-l cu bucurie și cât mai politicos, a continuat preotul, iar, când acesta se va convinge de prietenia ta, fără îndoială că va cădea în cursă, făcând vreo faptă indiscretă. Apoi vei putea să faci cu el ce vrei. Dar, dacă îți este cu putință și vrei să câștigi nesfârșita recunoștință a marelui preot Ludon, păstrează-l și predă-l viu stăpânului meu.

Mosar a clătinat din cap, în semn că a înțeles; apoi, întorcându-se spre războinic i-a ordonat, să îl poftască pe musafir.

- Pe noi nu trebuie să ne vadă ființa asta, a zis un preot. Dă-ne răspunsul tău, Mosar și vom pleca de aici înainte ca străinul să ajungă la tine.

- Să îi spuneți lui Ludon, a zis Mosar, că femeia ar fi fost pierdută pentru el cu desăvârșire, dacă nu aș fi fost eu. Am intenționat să o aduc în Tulur ca să o păstrez mai bine și să o feresc de ghearele lui Jadon, dar în timpul nopții a fugit. Să îi mai spuneți că am trimis treizeci de

războinici ca să o caute. Mi se pare foarte ciudat că nu i-ați întâlnit când veneați aici.

- I-am văzut, au răspuns preoții, dar nu ne-au spus nimic despre scopul expediției lor.

- Așa este cum v-am spus eu, a zis Mosar și puteți să vă asigurați stăpânul că, în momentul când o vor găsi, o voi păstra neatinsă pentru el. Îi voi trimite războinici în ajutor în lupta împotriva lui Jadon, oricând îmi va trimite un mesaj că are nevoie de ei. Acum plecați, pentru că Tarzan Jad-guru va fi în curând aici.

A făcut un semn unui sclav să se apropie.

- Condu-i pe preoți în templu, a ordonat el și roagă-l pe marele preot din Tului să aibă grijă ca oaspeții să fie bine hrăniți. Se pot înapoia în Alur oricând vor dori.

Cei doi preoți au fost conduși din apartamentul șefului de către sclav, pe o altă ușa decât aceea pe care au intrat, iar după câteva clipe a apărut Tarzan, urmat de războinicul a cărui datorie era să îl conducă și să îl anunțe.

El nu a făcut nici un semn, fie de pace, fie de salut, ci a mers direct spre șef, care, numai datorită unor mari eforturi a putut să își ascundă groaza ce o simțea în prezența acestei făpturi uriașe și a feței lui încruntate.

- Eu sunt Dorul-Otho, a zis Tarzan cu ton liniștit și rece, care l-a impresionat pe Mosar tot așa acum l-ar fi impresionat atingerea unei lame reci de oțel. Eu sunt Dorul-Otho și am venit la Tului în căutarea femeii pe care ai furat-o din apartamentul prințesei Ghizi din Alur.

Numai îndrăzneala fără seamăn a intrării lui Tarzan în acest oraș inamic a avut efectul unui mare ascendent moral asupra lui Mosar și asupra războinicilor sălbatici care stăteau de o parte și de alta a tronului acestuia.

Li se părea tuturor că nimeni altul decât numai fiul lui Jad-ben-Otho ar fi avut îndrăzneala să săvârșească un act atât de eroic.

Ar fi intrat oare vreun războinic oarecare cu atâta îndrăzneală și singur în fața unui șef puternic și în mijlocul unei oști de războinici, cerând cu aroganță explicații? Nu, desigur. Ar fi fost cu neputință.

Mosar șovăia în hotărârea lui de a îl trăda pe acest străin, prefăcându-se că îi este prieten. Apoi a fost străfulgerat de o idee care l-a făcut alb ca varul; Jad-ben-Otho știa toate, până și cel mai ascunse gânduri ale noastre.

Prin urmare, nu era oare cu putință ca și această faptură care, la urma urmei, putea să fie chiar Dorul-Otho, să știe și să poată ghici gândurile și planurile ticăloase pe care preoții le-au insuflat lui Mosar și cărora acesta le era atât de favorabil?

O neliniște vie l-a cuprins pe șef care a început să se frământa pe tronul său tăiat în malul de stâncă.

- Repede, a zis Tarzan, spune-mi unde este femeia.

- Nu este aici! a strigat Mosar.

- Minți! a replicat Tarzan.

- Martor îmi este Jad-ben-Otho că ea nu este în Tului. Poți să o cauți în tot palatul și în tot templul, chiar în tot orașul, dar nu o vei găsi pentru că nu este aici.

- Atunci unde este? a întrebat Tarzan poruncitor. Tu ai luat-o din palatul lui Kotan. Dacă nu este aici, unde este acum? Să nu îmi spui că i s-a întâmplat ceva rău...

Zicând acestea a făcut un pas atât de amenințător spre Mosar încât acesta s-a retras cu un pas în spate, îngrozit.

- Așteaptă! a strigat el. Dacă într-adevăr ești Dorul-Otho, atunci nu se poate să nu știi că spun adevărul. Am luat-o din palatul lui Kotan ca să o scap și să o păstrez pentru Ludon, marele preot, ca nu cumva să o răpească Jadon, văzând că regele Kotan este mort. Însă în timpul nopții a scăpat undeva între orașul acesta și Alur, iar eu am trimis treizeci de războinici să o caute.

În accentul vocii șefului și în întreaga lui atitudine era ceva care l-a încredințat pe Tarzan că acela vorbea, cel puțin în parte, adevărul și că el, Tarzan a suferit o mare pierdere de timp și a înfruntat zadarnic primejdii de neînchipuit.

- Ce căutau preoții lui Ludon care au sosit aici cu puțin înaintea mea? a întrebat Tarzan, ghicind din întâmplare că cele două persoane, pe care le-a văzut vâslind cu atâta energie pentru a nu-l întâlni, nu puteau veni acolo decât din partea marelui preot.

- Au venit pentru același lucru ca și tine, a răspuns Mosar, ca să solicite înapoierea femeii pe care Ludon a crezut că am răpit-o eu. Întrebările lor m-au jignit adânc, pentru că nu am dorit să îi fac nici un rău lui Ludon, nici ție, Dorul-Otho.

- Îi voi întreba pe preoți, a zis Tarzan. Aduceți-i aici!

Atitudinea lui îndrăznească și autoritară l-a pus pe Mosar în cumpănă: dacă să se supere sau să îi fie teamă; dar, după cum se întâmplă întotdeauna cu un laș ca el, a considerat că primul lucru pe care trebuia să îl țină în considerare era siguranța lui. A întrevăzut acum o șansă de scăpare, temporar bineînțeles și s-a agățat de ea:

- Îi voi aduce eu, personal, a zis Mosar.

Cu aceste cuvinte a ieșit.

După aceea, a ajuns în grabă la templu, deoarece palatul din Tului era construit împreună cu templul. l-a găsit pe trimișii lui Ludon împreună cu marele preot din Tului și le-a transmis imediat indicațiile lui Tarzan.

- Și ce intenționezi să faci cu el? A întrebat unul.

- Eu nu sunt certat cu el, a răspuns Mosar. A venit în pace și va pleca tot așa, pentru că cine știe dacă nu cumva este într-adevăr Dorul-Otho, după cum spune el.

- Noi știm bine că nu este, a răspuns al doilea preot al lui Ludon. Avem toate dovezile necesare că nu este decât un simplu muritor, o ființă străină din altă țară.

Ludon și-a oferit propria lui viață lui Jad-ben-Otho, dacă greșește considerând că această ființă nu este Dorul-Otho. Dacă marele preot din Alur, a continuat trimisul, care este cel mai mare preot din Paluldon, este atât de sigur că această ființă nu este fiul lui Dumnezeu, că este un șarlatan, încât să își pună în joc viața pe temeiul judecății sale, cine suntem noi ca să îl credem pe acest străin? Nu, Mosar, nu trebuie să îți fie teamă de el. El nu este decât un războinic care poate să fie învins cu aceleași arme cu care pot fi învinși toți luptătorii. Dacă nu ne-ar împiedica ordinul lui Ludon de a-l prinde de viu, te-aș sfătui să încerci să te convingi ucigându-l.

Cu toate acestea, o rămășiță de îndoială din pieptul lui Mosar îl făcea să îi lase pe alții să ia orice inițiativă și măsură împotriva străinului.

- Îl las atunci pe seama voastră, a răspuns el, să faceți cu el ce doriți. Eu nu am nimic de împărțit cu el. Ceea ce veți comanda voi este și comanda lui Ludon, marele preot și mai mult decât atât eu nu pot să mai fac.

Preoții și-au întors privirile spre acela care conducea destinele templului din Tului.

- Tu nu ai nici un plan? l-au întrebat. Să știi că mare va fi răsplata lui Ludon pentru acela care găsește mijlocul să îl prindă pe acest șarlatan viu.

- Ar fi groapa leilor, a șoptit marele preot. Acum nu este ocupată, iar ceea ce poată să îl țină acolo pe Ja sau pe Jata poată să îl țină și pe acest străin, dacă nu este Dorul-Otho.

- Îl va ține, a zis Mosar, ba chiar ar putea să țină un grif, deși, mai întâi de toate, trebuie să îl prindeți pe grif ca să îl puteți închide acolo.

Preoții au meditat adânc asupra acestor vorbe cu tâlc ale lui Mosar, iar în cele din urmă unul dintre cei doi războinici din Alur a vorbit:

- Nu va fi dificil, dacă ne vom folosi de inteligența cu

care suntem înzestrați în locul mușchilor moșteniți de la părinții noștri, mușchi care nu sunt nici atât de tari ca aceia ai fiarelor din jurul nostru.

- Ludon și-a măsurat și el istețimea cu acest străin și a pierdut, a amintit Mosar. De data asta, însă, este treaba voastră. Faceți cum credeți că este de cuviință.

- Când a venit în Alur, a început un preot, i s-au făcut mari onoruri, iar preoții l-au condus prin templu. Dacă și tu ai face la fel, nu va avea cum să bănuiască nimic. Ar fi bine ca marele preot de aici să îl invite în templul din Tului.

Este și firesc ca marele preot, și-a continuat sfatul! Preotul lui Ludon, adunându-și preoțimea în jurul lui, să îl invite la o vizită și atunci, din întâmplare, să fie condus în groapa leilor. Dacă va ajunge acolo, va fi destul de ușor să fie împins, iar ceilalți să se retragă repede, închizând porțile de piatră în urma lor.

- Dar în groapa leilor sunt și ferestre pe care intră lumina, a intervenit marele preot, așa că ar putea observa totul la timp și să scape înainte ca ușile de piatră să fi fost închise.

- Trimite, atunci, repede pe cineva acolo ca să acopere cu câteva piei ferestrele, a propus un preot din Alur.

- Planul acesta este foarte bun, a zis Mosar, simțind ocazia cea mai bună să se sustragă de la orice bănuială de complicitate. Planul este bun, a reluat el, deoarece nu este nevoie să fie pe acolo nici un războinic și deci, străinul văzându-se numai printre preoți, nu va bănui nimic.

Astfel, în timp ce Mosar se retrăgea într-o cameră ascunsă a palatului, trei preoți au fost trimiși la Tarzan, pe care l-au întâmpinat cu câteva cuvinte dulci și supuse, manifestând marele lor respect pentru Dorul-Otho.

Atitudinea lor nu l-a înșelat aproape deloc, însă a

trebuit să primească invitația cu care îl onora marele preot din Tultur de a vizita templul, având și făgăduiala acestuia că cei doi preoți din Alur vor fi aduși în fața sa și vor răspunde la orice întrebare care li se va pune.

Convins că o continuare a aroganței sale i-ar servi scopul și mai bine, precum și de faptul că dacă bănuiala pe care Mosar o avea împotriva lui s-ar transforma în convingere i-ar fi fost totuna de s-ar afla în templu sau în palat, a primit cu un aer măreț invitația umilă a marelui preot.

A ajuns, deci, la templu, unde a fost primit așa cum se cuvine unuia de rangul și însemnătatea sa. A pus și diferite întrebări preoților din Alur, de la care însă nu obțineau decât o repetare a celor spuse de Mosar. După aceea marele preot l-a invitat să continue cu vizita templului.

L-au condus mai întâi în curtea cu altarele și a văzut că în Tultur nu era decât una singură; dar aproape identică din toate punctele de vedere cu cea din Alur.

În partea de răsărit a curții se afla altarul sângeros împreună cu bazinul de la apus, unde se înecau copii.

După aceea, a străbătut mai multe camere și coridoare pe sub templu, iar în cele din urmă, luându-i cu ei pe purtătorii de torțe care le luminau pașii, au trecut printr-un coridor umed și întunecos, la un nivel mai jos decât terenul.

De aici au intrat într-o cameră mare, unde aerul era încărcat cu miros puternic de lei.

Tot aici au hotărât și preoții vicleni să își aplice intențiile mârșave. Torțele au fost stinse brusc. S-au auzit mișcări grabnice de picioare goale, care alergau pe podeaua de piatră. Apoi a urmat o bufnitură mare ca și cum o piatră foarte grea ar fi căzut pe altă piatră, iar Tarzan nu a mai văzut nimic în jurul lui decât un întuneric complet și nu s-a mai auzit nimic: era o tăcere de

mormânt.

CAPITOLUL XVIII - O întâlnire neplăcută.

Când Jane a reușit să ucidă primul ei vânat, s-a simțit mândră de isprava săvârșită. Nu era cine știe ce animal formidabil: era doar un iepure, dar faptul acesta era începutul unei epoci însemnate din existența sa.

Întocmai după cum, în trecutul îndepărtat, primul vânător a dat un curs hotărât destinului omenirii, tot așa și acest eveniment părea că determină destinul ei într-o lume cu totul nouă.

Din acel moment nu mai depindea de fructe sălbatice și de vegetale pentru hrana zilnică. Acum putea să aibă acces și la camera care îi oferea multă forță și rezistență, ambele atât de necesare pentru a putea preîntâmpina cu succes exigențele primitivei sale existențe.

Al doilea pas pe care l-a făcut în mersul ei progresiv în această direcție a fost focul. Ar fi putut, desigur, să se obișnuiască cu carne crudă, așa cum făcea soțul ei, dar evita aceasta. Numai când se gândea la o astfel de eventualitate, simțea un dezgust total.

Totuși, avea un plan definit pentru a face un foc. S-a gândit mult la acest amănunt, dar a fost prea ocupată să îl pună în aplicare, atâta timp cât nu avea imediată nevoie de el.

Acum însă, situația era cu totul schimbată: avea ceva de gătit și saliva când se gândea cum să facă să mănânce cât mai repede. Ah, cum ar putea să frigă pe un jărat, într-o frigare improvizată! Ar fi fost un adevărat picnic!

S-a grăbit să se întoarcă la copacul ei.

Printre tezaurele pe care le-a adunat de pe albia

râului erau mai multe bucăți de sticlă vulcanică, limpezi ca și cristalul.

A căutat printre ele până a găsit una care se potrivea cu intenția ei: una convexă.

După aceea a coborât repede din copac, a adunat o grămăjoară de scoarță fin sfărâmată, foarte uscată, precum și mai multe frunze uscate de razele soarelui puternic din partea Africii.

Și-a mai pus la îndemână un braț de vreascuri, de toate grosimile, de la cele mai subțiri până la cele mai groase, întocmai ca o bună gospodină.

Tremurând de agitația pe care încerca să o stăpânească în zadar, a ținut bucățica de sticlă deasupra rumegușului de scoarță de copac, mișcând-o încet dintr-o parte în alta, până când a concentrat focarul razelor solare într-un punctuleț.

A așteptat acum fără să răsuflă.

Cât de încet mergea totul! Oare toate speranțele ei se vor spulbera, cu tot planul pe care l-a format cu atâta inteligență?

Nu! Uite că începe să iasă un fir subțire de fum, înălțându-se delicat în aerul liniștit. După puțin timp, rumegușul s-a aprins și apoi a izbucnit, deodată, în flăcări.

Scoțând o mică exclamație de deliciu, Jane și-a încrucișat amândouă mâinile, cu dosul degetelor, sub bărbie. A făcut și foc!

Arunca deasupra crenguțe, apoi crengi mai groase, iar, când focul a început să ia o adevărată formă, a împins capătul unui butuc uscat în focul care acum trosnea provocându-i o adevărată plăcere.

Era cel mai plăcut sunet pe care l-a auzit ea în ultimul timp. Dar, oricum nu putea să stea să privească până când se va face jar suficient pentru a putea frige iepurele.

A început, deci, să îl curețe cum a putut mai repede și mai bine, apoi l-a spălat în apa râului, iar pielea și intestinalele le-a îngropat.

Acest fapt, învățat de la Tarzan, avea două explicații; întâi ținea tabăra în curățenie relativă, iar, pe de altă parte, înlătura mirosul care ar fi atras repede diferiți carnivori.

Sfârșind această operație, a înfipt un băț în carnea de iepure, ținându-l deasupra tăciunilor aprinși. Întorcându-l încet, îl împiedica să se ardă și după câțva timp, carnea s-a fript bine, răspândind un miros dintre cele mai apetisante.

Când a fost gata friptura s-a urcat repede în copac ca să se poată bucura în liniște de mâncarea ei. Niciodată, se gândea Jane, nu a avut ocazia să mănânce ceva mai delicios.

Își mângâia cu satisfacție sulita: arma care a ajutat-o să își procure hrana, simțindu-se acum într-o mai mare siguranță decât a fost în ziua când, împreună cu Obeigatz a tras ultimul cartuș din munițiile pe care le aveau.

De acum înainte avea destul de lucru pentru toate zilele; iar orele de lumină păreau a fi prea scurte ca să poată îndeplini alte sarcini care și le-a planificat a ajuns la concluzia că nu poate să găsească un loc mai ideal decât acesta unde să trăiască până când va fi în stare să-și confecționeze armele ce le considera necesare pentru obținerea cărnii și pentru apărare.

Se gândea că ar trebui să aibă, pe lângă o sulită bună și un cuțit, un arc și săgeți.

Probabil, atunci când le avea pe toate, va putea reflecta mai ușor și mai serios la o încercare de a străbate până în cel mai apropiat loc unde se găsea lumea civilizată.

Între timp, însă, era necesar să își construiască un

oarecare adăpost în care să se simtă în siguranță în timpul nopții, știind foarte bine că era posibil, în orice noapte, să primească vizita unei pantere, cu toate că nu văzuse încă niciuna în partea aceea a văii. Fără această primejdie, se simțea în destulă siguranță în locașul ei aerian.

Tăiatul unui număr mare de prăjini lungi pentru locuința ei i-a ocupat, toată ziua, excluzând timpul în care își căuta hrană.

A dus aceste prăjini sus în copac, construind cu ele un poduleț peste spațiul dintre două crengi puternice, legând prăjinile atât între ele, cât și de crengi, cu nuiiele tari și mlădioase din tufișurile care creșteau pe lângă râu.

Tot așa și-a construit pereții și un acoperiș, pe acesta din urmă acoperindu-l cu multe straturi de frunze mari.

Construcția unei ferestre cu gratii, precum și a unei uși la intrare erau de mare importanță și de un mare interes.

Ferestrele, două numai, le-a făcut destul de largi și gratiile erau fixe permanent. Ușa, însă, a făcut-o destul de mică, abia putea să intre pe ea ghemuită, fapt care îi dădea ocazia să o poată baricada cu mai multă ușurință.

Ocupată cu munca, a pierdut calculul zilelor care le-a întrebuințat în construcția locuinței sale; timpul era doar un articol ieftin, ea avea mai mult timp decât oricine.

Acum înainta și mai departe, în căutare hranei, deoarece nu a ucis decât mici rozătoare, iepuri, veverițe, etc.

Ambiția ei era o antilopă, pentru că, pe lângă carne destulă și gustoasă, va avea pielea pentru haine și vinele pentru coarda arcului ce intenționa să îl facă.

A văzut de câteva ori, de la distanță, câte una dintre aceste animale atât de fricoase și de atente la primejdie și a observat că întotdeauna treceau de partea cealaltă a

pârâului, la un anumit loc, undeva mai sus de tabăra ei improvizată.

Acolo, a fost locul unde ea a mers să vâneze. Furișându-se prin pădure încet și fără zgomot ca o panteră, se oprea să vadă dacă nu era și ea într-o primejdie; ea însăși părea a fi o căprioară urmărită de un vânător.

Acum a pornit spre locul pe care l-a ales. Ce noroc!

Un cerb tânăr, un ied aproape, se adăpa din apa limpede a pârâului..

Jane s-a târât până a ajuns într-un loc de unde putea să arunce sulița ca să atingă vânatul. Pentru aceasta a trebuit să se ridice în picioare și simultan, să arunce sulița cu cea mai mare forță și cu o perfectă precizie.

O treceau fiori de încurajare în clipa aceea supremă și totuși, mișcările ei au fost sigure, reci și calculate, când s-a ridicat de jos și a aruncat arma. Atât de exact au răspuns mușchii ei la porunca voinței, că sulița s-a înfipt exact în locul ochit.

Iedul sălbatic a sărit în aer, a căzut în picioare pe malul râulețului și s-a rostogolit mort la pământ.

Jane Clayton a alergat repede spre vânatul ei.

- Bravo!

Când a auzit o voce de bărbat, într-o exclamație rostită în engleză și a ieșit dintr-un tufiș de pe malul opus al râului, Jane s-a oprit pe loc, aproape înlemnită de surpriză.

Și atunci a apărut în fața ei un bărbat cu o figură stranie și foarte neîngrijit în întreaga lui înfățișare.

La început ea nu l-a recunoscut, dar când și-a amintit cine era, a făcut instinctiv un pas înapoi.

- Locotenent Obeigatz! a strigat ea. Tu ești oare? Este cu puțință?

- Este cu puțință, după cum vezi, a răspuns neamțul. Știu că am un aspect foarte ciudat, dar, totuși, eu sunt

Erich Obeigatz. Dar tu? Văd că și tu te-ai schimbat!

O privea de sus până jos, studiindu-i mâinile și picioarele goale, pielea de tigru de pe șolduri, curelele și ornamentele care constituiau îmbrăcămintea femeii Hodone, cu care a îmbrăcat-o Ludon în pasiunea lui. Nici fiica lui Kotan nu avea pe ea lucruri mai prețioase și mai fine.

- Dar cum este posibil să fii încă aici? a insistat ea. Eu te-am crezut de mult în lumea civilizată, dacă cumva mai trăiai.

- Gott! a exclamat el. Nu știu de ce mai continui să trăiesc. De atâtea ori m-am rugat să îmi vină moartea și totuși, viața se ține de mine. Nu aveam nici o speranță. Suntem condamnați să rămânem până la moarte în aceste ținuturi groaznice. Știi, a continuat el, mlaștinile reprezintă piedica! Aceste mlaștini îngrozitoare! Am căutat luni întregi pe marginile lor o trecătoare prin care să îmi fie posibil să ies de aici, până am făcut ocolul întreg al țării. Am intrat noi destul de ușor, dar de atunci au fost ploile mari și nici un om nu poate să treacă cu viață acea întindere de noroi și apă mizerabilă, plină de reptile flămânde. Eh, cât am mai încercat să ies de aici! Să scap de fiarele care mișună prin aceste ținuturi și care mă vânează și ziua și noaptea.

- Dar cum ai reușit să scapi cu viață?

- Nu știu, a răspuns neamțul, înfiorându-se. Am fugit, am fugit și iar am fugit. Am stat flămând, uneori, zile întregi prin câte un vârf de copac. Mi-am confecționat arme, ghioage și sulite și am învățat să mă folosesc de ele. O dată am și ucis un leu cu buzduganul. Și un șoarece, când este încolțit, se zbate disperat; iar noi nu suntem într-o situație mai bună decât șoarecii, atâta timp cât vom fi în această țară plină de primejdii. Dar, te rog, spune-mi și mie despre tine!

Ea i-a povestit pe scurt evenimentele prin care a

trecut până atunci, gândindu-se, însă, în tot timpul acela, cum să facă să scape de el.

Îi era imposibil să își închipuie o existență alături de el. Mai bine, de o mie de ori mai bine singură!

Niciodată nu s-a micșorat ura și disprețul care o stăpânea față de el, tot timpul acelor săptămâni și luni de zile cât au fost neconținut împreună. Iar acum, când el nu putea să îi fie de nici un folos pentru a se putea înapoia în lumea civilizată, o supăra până și gândul că ar fi nevoită să îl vadă zilnic.

Pe de altă parte, îi era și frică de el. Nu a avut niciodată încredere în el. Dar era în ochii lui o strălucire ciudată, despre care știa bine că nu a existat când l-a văzut ultima oară.

Nu putea să înțeleagă prea bine ce înseamnă asta; tot ce știa era că îi producea o îngrijorare mare, o teamă de neînțeles.

- Ai stat, deci, multă vreme în Alur? a întrebat el, vorbind de data asta în limba celor din Paluldon.

- Cum ai reușit să înveți această limbă?

- Am nimerit peste un grup de corcături, a răspuns el, membri ai unei rase proscrise, care trăiesc printre stâncile de pe malurile râului principal al văii și care se varsă în mlaștină. Se numesc Wazdoni, iar satul lor este format din peșteri și din locuințe scobite în stânca moale de la baza stâncilor.

Sunt ignoranți și foarte superstițioși. Când m-au văzut prima dată și au observat că nu am coadă, că picioarele și mâinile nu sunt la fel cu ale lor, s-au speriat și le-a fost frică de mine.

Au crezut că sunt ori Dumnezeu, ori drac. Eu, nefiind în stare să mă apăr de ei și să pot să fug, mi-am luat curajul, iar aceasta i-a impresionat atât de mult, încât m-au condus în orașul care se numește Bular, unde m-au hrănit și m-au tratat cu multă bunăvoință.

Am învățat limba lor și am încercat să le insuflu din ce în ce mai mult ideea că aș fi Dumnezeu și aproape am reușit, dacă nu se amesteca un bătrân popă și vraciul lor ce era gelos de trecerea mea.

Acesta a fost începutul sfârșitului și aproape să fie și sfârșitul meu. A plănuit să fiu înjunghiat în mijlocul orașului în fața tuturor războinicilor, pentru a vedea dacă sunt zeu, zicând că atunci nu va curge sânge din mine; iar, dacă va curge sânge, nu sunt zeu și prin urmare, nu a greșit învingându-mi cuțitul în piept.

Am realizat, însă, la timp, surprinzând o femeie nerăbdătoare să vadă mai curând fenomenul, încercând să îmi înfigă un cuțit lung între coaste. Am repezit-o și mi-a povestit totul.

Atunci mi-am ascuns spaima, prefăcându-mă foarte jignit și amenințând că îi voi părăsi, am exclamat: „Mă voi întoarce în ceruri imediat!”.

Atunci ea a dorit neapărat să vadă cum fac asta și am speriat-o că va orbi din cauza focului care mă va înconjura la plecare, un foc care va arde tot satul dacă vin și alții să mă privească.

Ea mi-a răspuns, a continuat neamțul să povestească, că, dacă mă înalț la cer într-o oră și nu voi mai fi acolo, atât ea cât și sătenii vor crede că am fost Jad-ben-Otho cu adevărat. Fii sigură, doamnă, că nu am avut nevoie de o oră ca să dispar de acolo și nici nu m-am mai întors la Bular, și-a încheiat neamțul povestea, accentuând-o cu un râs isteric care a făcut să treacă un fior prin tot corpul femeii ce îl asculta.

În timpul cât Obeigatz vorbea, Jane și-a scos sulita din corpul iedului și a început să ia pielea de pe el.

Neamțul stătea și o privea fără să se ofere să o ajute. Vorbea și își trecea tot timpul degetele murdare prin părul des și lung care îi crescuse în acest timp.

Atât pe corp, cât și pe față era plin de stropi de noroi

uscat și era aproape cu totul dezbrăcat, neavând decât o blană murdară și ruptă peste șolduri în jos. Armele lui constau dintr-o ghioagă și un cuțit după modelul Wazdonilor, arme pe care le-a furat din orașul Bular.

Ceea ce o îngrijora pe Jane cel mai mult decât murdăria și armele lui, ea râsul acela isteric și expresia ochilor săi.

Ea își continua îndeletnicirea, alegând din cerb părțile dorite, luând cu ea numai atât cât putea să consume până nu se altera, neacceptând carne veche.

Când a terminat, s-a ridicat în picioare în fața lui Obeigatz, zicându-i:

- Locotenente Obeigatz! Întâmplarea a făcut să ne întâlnim din nou. Cred că nu doreai aceasta, după cum nici eu nu o doream. Noi nu avem nimic comun, decât sentimentele care izvorăsc din ura și antipatia, în mod foarte firesc, împotriva ta, unul din autorii tuturor mizeriilor și suferințelor îndurate de mine de atâta timp. Ascultă-mă foarte bine, a continuat ea cu o voce fermă. Acest colțișor pe lume este al meu, prin faptul că eu l-am descoperit și l-am ocupat prima. Pleacă de aici și lasă-mă să rămân liniștită. Asta este tot ce mai poți să faci ca să repari răul făcut mie și celor din neamul meu.

Obeigatz a privit-o o clipă, în tăcere, cu ochii lui vicleni, apoi a izbucnit din pieptul lui un râs straniu, fără nici un pic de veselie în el.

- Să plec, nu-i așa? Să te las singură? De-abia te-am găsit. De acum vom fi prieteni. Nu mai suntem decât noi doi pe lume. Nimeni nu va ști vreodată ce facem și ce-am devenit! Și acum îmi ceri să plec și să te las singură în iadul acesta!

Neamțul a început să râdă din nou, deși nici mușchii feței, nici ochii, nici gura nu reflectau nici cea mai mică nuanță de veselie; nu era decât un sunet sec care imita râsul.

- Amintește-ți ce ai făgăduit, a zis ea.

- Făgăduială! Făgăduială! Ce sunt acestea? Nu sunt făcute pentru a fi ținute; am dovedit lumii întregi acest lucru - la Louvain și la Liege. Nu, nu voi pleca. Voi rămâne să te apăr.

- Nu am nevoie de apărare, a insistat ea. Ai văzut bine că știu să folosesc sulița.

- Da, a zis el, dar nu ar fi frumos să te las singură aici: nu ești decât o femeie. Nu, nu pot să fac asta. Sunt ofițer al Kaizerului și nu pot să te părăsesc.

A început din nou să râdă zgomotos.

- Putem să fim foarte fericiți aici, împreună, a adăugat el, după ce și-a sfârșit râsul.

Lady Jane și-a stăpânit cu multă greutate un tremur, dar nu a încercat să își ascundă dezgustul.

- De ce nu îți plac? a întrebat el. Trist lucru, dar nu face nimic. După o perioadă te vei obișnui cu asta și o să mă iubești...

Din nou a izbucnit râsul lui îngrozitor.

Jane și-a învelit bucățile de carne în pielea jupuită și ridicând legătura, a aruncat-o pe umăr, ținând-o cu o mână. În cealaltă mână ținea sulița. A făcut doi pași și s-a oprit în fața fostului ofițer din armata germană.

- Pleacă! i-a spus autoritar. Am pierdut destul timp cu vorba. Aici este țara mea și o voi apăra. Dacă te mai văd pe aici, te ucid. M-ai înțeles?

Când a auzit aceste cuvinte, figura lui Obeigatz s-a strâmbat într-o furie cumplită. Și-a ridicat ciomagul și a pornit spre Jane Clayton.

- Stai! a strigat Jane. M-ai văzut cum am ucis iedul și ai spus-o singur că nimeni nu va ști ce facem aici. Leagă aceste idei și trage concluzia înainte să mai faci un pas spre mine.

Obeigatz s-a oprit, iar mâna cu ghioaga a lăsat-o jos, pe picior:

- Nu te supăra, a zis el, cu un ton care părea că îl silește la împăcare. Este mai indicat să fim prieteni, lady Greystoke. Putem să ne fim de mare ajutor unul altuia și îți promit că nu mă voi atinge de tine niciodată.

- Nu uita de Liege și de Louvain, i-a amintit ea, batjocoritor. Acum eu plec; dar să fii atent să nu încerci să mă urmărești. Și să mai știi un lucru: în orice direcție din acest punct timp de o zi este domeniul meu. Dacă te prind vreodată între hotarele mele, să știi că te ucid!

Nu era nici o îndoială că ea vorbea serios și intenționa să îndeplinească tot ce spunea.

Obeigatz a lăsat impresia că a înțeles și s-a convins că trebuie să rămână pe loc, trist și supărat, privind-o pe Jane cum dispare la o cotitură a cărării de animale, care venea până la vadul râulețului lângă care s-au întâlnit.

CAPITOLUL XIX - Chinul Janei.

Soarta orașului Alur trecea când într-o mână când în alta. Numărul de războinici condus de Tarzan la locul de întâlnire de la intrarea în pasajul secret din subsolul porților palatului a suferit un dezastru. Prima năvală a fost primită de preoți cu vorbe dulci.

Deoarece războinicii erau înflăcărați să apere credința strămoșilor lor de pângăritori, preoții l-au înfierat pe Jadon, precizând că furia lui Jad-ben-Otho îi va ajunge pe toți cei care vor îmbrățișa cauza aceluia.

Preoții l-au mai asigurat că Ludon nu aspiră la altceva, decât să salveze tronul de Jadon, până când se va alege un rege conform cu legile și tradițiile lor hodone.

Efectul propagandei a făcut ca mulți războinici din palat să-și unească forțele cu ale acelora din oraș, iar, când preoții s-au convins că aceștia din urmă întrec numărul celor rămași devotați palatului, i-a împins

împotriva lor. Rezultatul: mulți au fost uciși, rămânând numai un grup mic de oameni ce a reușit să pătrundă până dincolo de porțile palatului, porți baricadate imediat.

Preoții au condus propriile armate, prin trecătoarea secretă din interiorul templului, interval în care mulți credincioși ai lui Jadon l-au căutat și i-au povestit tot ce s-a întâmplat.

Lupta din sala de banchete s-a întins aproape pe tot terenul palatului, dar în cele din urmă a luat sfârșit prin înfrângerea temporară a celor care se opuneau lui Jadon.

Această forță, sfătuită de preoții trimiși special de Ludon, s-a retras în locașul templului. Acum taberele erau împărțite.

Jadon a fost informat despre tot ce s-a petrecut în apartamentul Ghizelei, despre a cărei siguranță au avut grijă din primul moment. Cu acest prilej a aflat despre rolul lui Tarzan, în a-i conduce oamenii până unde s-au adunat războinicii lui Ludon.

Firește că aceste amănunte au mărit și mai mult înclinația spre prietenie a bătrânului războinic pentru Tarzan, regretând acum că acesta a plecat din oraș.

Povestirile prințesei și ale Panatleii erau în măsură să întărească în inima lui și a războinicilor săi credința, pe care au avut-o, că străinul făcea parte dintre zei.

Așa că nu a trecut mult și a luat naștere o tendință de a face din povestea lui Dorul-Otho tema principală a conflictului cu Ludon.

După câteva zile ar fi fost greu de afirmat dacă aceasta era o urmare firească a multelor povestiri despre faptele lui Tarzan în legătură cu ura lui Ludon împotriva lui, sau a fost numai un complot isteț al vreunui războinic cu experiență, cum ar fi de pildă, Jadon, care și-a dat seama de valoarea intercalării unei cauze religioase la cea temporară.

Faptul rămânea, însă, printre adepții lui Jadon, din cauza antagonismului dintre marele preot și Tarzan.

Din nefericire, Tarzan nu era acolo atunci când ar fi putut insufla războinicilor lui Jadon avântul religios necesar să termine discuția în favoarea bătrânului lor căpitan.

Dar el se afla la zeci de kilometri depărtare, iar, cum deseale lor rugăciuni legate de reapariția lui rămâneau fără răspuns, spiritele mai slabe au început să bănuiască din ce cauză nu se bucură de harul lor divin.

Mai era încă un element destul de puternic de dezmembrare printre rândurile lui Jadon și care emana din oraș: prietenii și rudele ostașilor din palat erau, de asemenea, mari prieteni cu cei din forțele lui Ludon și răspândeau, după stăruințele preoților, o propagandă destul de mare și de primejdioasă intereselor lui Jadon.

Rezultatul a fost că puterea lui Ludon creștea, iar a lui Jadon slăbea.

A urmat o ieșire din templu, sfârșită cu înfrângerea forțelor palatului și deși acestea au putut să se retragă în ordine, a fost o retragere ce a lăsat palatul în mâinile lui Ludon, el fiind acum, în toată puterea cuvântului, domnitorul Paluldonului.

Jadon a luat cu el pe prințesă, toate femeile și sclavele, inclusiv Panatlea, precum și femeile cu copii credincioșilor săi oșteni. S-a retras nu numai din palat, ci chiar din orașul Alur. S-au oprit doar la lui cetatea lui, Jalur.

Aici și-a refăcut forțele, prin recrutări din satele vecine de la nord, care, fiind departe de influența preoțimii din Alur, erau războinici entuziaști ai oricărei cauze îmbrățișate de bătrânul lor căpitan, care, de ani de zile, a fost venerat de ei ca prieten și protector.

În timp ce se desfășurau aceste fapte la Nord, Tarzan Jad-guru zăcea în groapa leilor din Tulur. Mosar și Ludon

circulau ca ștafetele dintr-o parte în alta, tocmindu-se pentru tronul Paluldonului.

Mosar era destul de șiret ca să știe că, dacă ar interveni o ruptură fățișă între el și marele preot, ar putea face uz de prizonier în folosul lui. Mai ales că a auzit vorbindu-se în taină, printre supuși lucruri ce arătau că ei înclină spre credința că străinul ar putea fi cu adevărat Dorul Otho.

Pe de altă parte, Ludon dorea ca el însuși să-l aibă pe Tarzan. Intenționa să îl sacrifice pe altarul de la răsărit cu propria mână, în fața mulțimii, având suficiente dovezi că, atât trecerea, cât și autoritatea lui au suferit foarte mult în urma pretențiilor îndrăznețului și viteazului străin.

Marele preot din Tului, ca să-l prindă în cursă pe Tarzan, l-a lăsat pe acesta în posesia armelor sale, cu toate că el însuși nu vedea cum s-ar mai fi putut folosi de ele.

I-a rămas, deci și punga de la șold, în care erau tot felul de obiecte care se acumulează în mod natural în orice, fie într-un sertar sau cufăr, fie pod sau chiar geanta din mână a unei doamne. Se găseau în punga lui Tarzan bucățele de pene alese pentru săgeți, câteva bucăți de cremene, două frânturi de oțel, un cuțit vechi, un ac mare de os și fire dintr-un maț uscat: nimicuri care, probabil, nouă nu ne-ar putea folosi, dar toate erau folositoare pentru viața sălbatică a lui Tarzan.

Imediat ce acesta a înțeles farsa care i s-a întins cu atâta îndemânare, s-a așezat să aștepte sosirea leului, pentru că, deși mirosul lui Ja era vechi, era sigur că, mai repede sau mai târziu, una dintre aceste fiare se va năpusti asupra lui.

După puțin timp, însă, a început o explorare amănunțită a închisorii sale. A observat că ferestrele erau acoperite cu o piele pe care el a îndepărtat-o,

lăsând lumina zilei să pătrundă înăuntru, ceea ce l-a ajutat să vadă că încăperea. Deși destul de joasă, sub nivelul curții templului, era cu vreo doi metri mai sus de baza stâncii din care a fost tăiat templul.

Ferestrele aveau bare de fier foarte apropiate, așa că nu putea să vadă peste marginea zidului gros în care erau tăiate, pentru a se asigura de ceea ce este alături, sub ferestre.

La o mică distanță se vedeau apele albastre ale lacului Jadinul și dincolo, malul îmbrăcat în verdeață, iar la orizont, munții.

Pe fereastră intra destulă lumină ca să i se poată vedea interiorul. Încăperea era destul de largă, având câte o ușă la fiecare capăt al ei: una mai mare pentru oameni, alta mai mică pentru lei. Amândouă ușile erau închise cu câte o bucată masivă de piatră dreptunghiulară, coborâtă și ridicată pe un scripete. Cele două ferestre erau mici și cu gratii dese de fier: primul fier pe care l-a văzut Tarzan în Paluldon. Barele erau înfipte în găuri făcute odată cu construcția, lucrarea în întregul ei fiind în așa fel întocmită, încât evadarea să fie imposibilă.

Cu toate acestea, nu a trecut nici o jumătate de oră de când a fost închis și Tarzan a început să lucreze pentru evadarea de acolo.

Pentru aceasta s-a gândit la rămășița de cuțit din punga lui. L-a scos și a început să cioplească piatra de la rădăcina unei gratii de la fereastră.

Era o lucrare grea și migăloasă, dar Tarzan avea răbdare în întâmpinarea greutăților.

În fiecare zi i se aducea mâncare, strecurându-i-se repede pe ușa cea mică, ridicată numai cât era necesar să înceapă castronul de piatră cu mâncare.

Prizonierul a început să creadă că era închis nu numai pentru lei, ci și pentru alte scopuri. Îi era, însă, indiferent.

Dacă l-ar mai ține măcar câteva minute acolo, puteau să-i aleagă orice soartă: el nu va mai fi acolo când ar fi sosit ei să-l anunțe despre soarta care i s-a pregătit.

Astfel, într-o bună zi, în timp ce el era în groapa cu lei, a sosit în orașul Tului Pansat, unealta principală a lui Ludon. El aducea, după toate aparențele o veste bună pentru Mosar din partea marelui preot din Alur.

Ludon s-a hotărât ca Mosar să fie ales rege în Paluldon, așa că Mosar era invitat să poftască cât mai repede la Alur.

După ce Pansat i-a comunicat lui Mosar decizia lui Ludon. A cerut voie să intre în templul din Tului ca să se roage. Aici l-a căutat pe marele preot din Tului, căruia i-a comunicat adevărata hotărâre a lui Ludon. Amândoi s-au închis într-o cameră mică, iar Pansat i-a șoptit marelui preot:

- Mosar vrea să devină rege, dar și Ludon vrea același lucru. Mosar vrea să îl rețină aici pe străinul care se pretinde a fi Dorul-Otho, însă Ludon vrea să îl omoare. Acum, a adăugat Pansat, dacă dorești să ajungi marele preot din Alur, depinde numai de tine.

Pansat s-a oprit, așteptând răspunsul celuilalt. Marele preot era foarte mișcat.

Să ajungă marele preot în Alur!

Era același lucru cu a fi proclamat rege peste întreg Paluldonul, atât de mari erau puterile aceluia care conducea sacrificiile făcute pe altarele templului din Alur.

- Cum? a șoptit el. Cum aş putea ajunge marele preot din Alur?

Pansat s-a apropiat și mai mult de el.

- Ucigându-l pe unul și aducându-l pe celălalt la Alur, a răspuns acesta.

După aceea s-a ridicat și a plecat, știind bine că celălalt a căzut în cursă și că se putea bizui pe el la îndeplinirea cererii făcute pentru a câștigarea premiul

oferit.

Nici nu și-a greșit calculele, decât într-un amănunt foarte neînsemnat.

Într-adevăr, marele preot va comite un omor și o trădare pentru a ajunge la un post atât de înalt; dar nu a înțeles care din cele două victime trebuia să fie ucisă și care predată lui Ludon.

Pansat, cunoscând toate amănuntele intrigilor lui Ludon, a făcut greșeala, destul de firească, de a-și închipui că și celălalt știa că numai prin sacrificare în public a falsului Dorul-Otho, ar putea să fie marele preot din Alur și să își recâștige influența care apunea; precum și cu faptul că, prin asasinarea lui Mosar. se înlătura singurul obstacol din calea lui Ludon. Pentru ca acesta să acumuleze funcția de mare preot cu cea de rege.

Marele preot din Tului a crezut că a fost însărcinat cu misiunea de a-l ucide pe Tarzan și de a îl duce pe Mosar la Alur. Mai credea că, îndată ce va executa aceste condiții, va fi instalat mare preot în Alur.

Ce nu știa era că s-a ales deja un preot care trebuia să-l ucidă înainte de a trece o oră după sosirea din Alur; de asemenea, nu știa nimic despre groapa săpată în taină pentru el în podeaua unei camere subterane chiar în templul pe care visa să îl stăpânească.

Astfel, când trebuia să planifice asasinarea șefului său, el conducea vreo doisprezece războinici bine plătiți prin coridoarele întunecate de sub templu.

S-a înnoptat. Pașii ucigașilor erau luminați doar de o singură torță. Mergeau pe furiș, știind că fac ceea ce șeful lor nu dorea să fie făcut, prin urmare conștiința lor vinovată le impunea să umble încet.

În întunericul celulei sale, Tarzan muncea la nesfârșitul său cioplit în piatră. Auzul fin l-a avertizat de apropierea pașilor prin coridorul din exterior: pași care veneau spre ușa mare.

Până acum nu a auzit decât pași dinspre ușa mică: pașii unui singur sclav care îi aducea mâncare.

De data aceasta se azeau pașii mai multor oameni, a căror vizită la ora aceea din noapte făcea loc la închipuiri dintre cele mai sinistre.

Tarzan și-a continuat opera de cioplire a pietrei de la fereastră. A auzit pașii oprindu-se în dreptul ușii. Peste tot domnea o tăcere deplină; o tăcere care a fost întreruptă doar de zgomotul cuțitului său cu care lucra.

Cei din exteriorul încăperii au auzit zgomotul și după ce au ascultat cu atenție, au căutat să și-l explice. Au șoptit între ei, întocmindu-și planurile.

Doi inși au ridicat repede ușa, iar ceilalți vor năvăli înăuntru, aruncând cu buzduganele în prizonier.

Nu doreau să facă cumva vreo greșeală sau să scape ceva din vedere, pentru că zvonurile care au circulat în Alur au ajuns chiar până în Tului: povestiri despre puterea cea mare și vitejia minunată a lui Tarzan Jad-guru, la gândul căror pe frunțile războinicilor au apărut picături de sudoare, cu toată răcoarea din coridor. Erau doisprezece contra unuia singur.

Atunci marele preot a dat semnalul hotărât: ușa a zburat în sus și zece războinici s-au năpustit în cameră cu buzduganele ridicate.

Trei dintre aceste arme grele au spintecat ca fulgerul aerul din cameră, izbind cu putere o umbră mai închisă care se afla în penumbra zidului opus al ușii. Apoi flacăra torței din mâna preotului a luminat interiorul și a văzut că umbra mai închisă în care și-au aruncat buzduganele nu era decât o grămadă de piei smulse de la fereastră și că, în afară de ei, nu mai era nimeni în încăpere. Era goală.

Unul a alergat la fereastră. Nu a mai rămas decât o singură gratie, de care atârna o funie împletită din fâșii de piele tăiate din perdelele cu care fereastra a fost

înfundată.

Primejdiile de toate zilele ale existenței Janei s-au mărit acum, prin faptul că Obeigatz știa unde se afla ea. Un leu sau o panteră i-ar fi pricinuit mai puțină teamă decât acest neamț lipsit de scrupule, de care totdeauna s-a temut și în care nu a avut niciodată încredere.

Dezgustul care el îl inspira fetei, era accentuat de înfățișarea murdară, de râsul ciudat și de atitudinea lui nefirească. Acum simțea o frică nouă, necunoscută: neamțul a devenit pentru ea personificarea unei spaimе fără nume.

Viața curată, în plin aer, pe care o ducea i-a refăcut și i-a întărit sistemul nervos. Totuși, simțea că, dacă omul acesta ar atinge-o vreodată, măcar cu mâna, ea ar fi fost în stare să țipe și chiar să leșine.

Toată ziua de după întâlnirea lor, atât de neașteptată și de nedorită, Jane își tăcu reproșuri că nu l-a ucis, după cum ar fi ucis pe Ja sau pe Jato, sau oricare altă fiară care i-ar fi amenințat existența și siguranța.

Nici nu încerca să își justifice aceste cugetări sinistre..., nu era nevoie de nici o justificare. Criteriul după care s-ar fi judecat actele oricăruia dintre noi nu își avea locul în această cauză.

Noi putem să recurgem la protecția prietenilor și a rudelor. Putem să invocăm și ajutorul autorităților care susțin legea pentru ca cel slab și dreptatea, apărat împotriva celui tare și fără dreptate. Jane nu mai era însă în locul celui slab și fără dreptate, dar reprezenta, în același timp. Toate autoritățile pentru protejarea celui slab.

Erich Obeigatz i se prezenta în situația lui Ja, leul..., atât numai că pe neamț îl considera mai primejdios decât pe carnivor. De aceea s-a hotărât ca, în cazul în care el nu va ține cont de prevenirile ei, să nu mai stea pe gânduri și să folosească sulița ca și cum ar proceda în

cazul apropierei lui Ja. În noaptea aceea, cuibul ei din copacul acela mare i s-a părut un refugiu mai puțin inviolabil decât a crezut până atunci.

Ceea ce ar fi putut rezista intențiilor ucigașe ale vreunei pantere nu ar fi fost o adevărată stavilă unui om. Sub influența acestor gânduri, nu a mai dormit ca înainte de venirea acestui neamț.

Cel mai mic zgomot, care întrerupea murmurul monoton al nopții din junglă, o făcea să tresară din somn și să rămână cu ochii larg deschiși și cu urechile atente pentru a distinge originea acelui zgomot. O dată a fost trezită în felul acesta de un zgomot care părea că vine de la ceva care se mișca în jurul copacului ei.

Și-a încordat atenția..., abia respira. Dar, iată că se aude din nou: ceva moale frecându-se de scoarța copacului.

A întins mâna prin întuneric și a prins mânerul sulitei sale. Acum a simțit chiar că una dintre crengile care îi suportau adăpostul s-au aplecat ușor, ca și cum flinta, oricare i-ar fi fost natura, se trăgea cu greu pe creangă.

S-a apropiat și mai mult. I s-a părut că aude până și respirația lată-l ajuns în fața ușii. Îl auzea cum pipăia pe acolo.

Cine sau ce putea să fie oare?

Nu avea cum să știe nereușind să identifice, deoarece nu mai făcea nici un alt zgomot.

S-a ridicat atunci și s-a furișat încet până la ușă, ținând strâns în mână sulita. Vedea bine acum că ființa aceea încerca să intre și să o trezească. Îi simțea prezența în partea cealaltă a clapei de crengi subțiri legate între ele cu fire de iarbă, pe care ea le-a numit ușă... Și numai câțiva centimetri o despărteau de dușmanul de afară.

Ridicându-se în genunchi, a întins mâna stângă și a pipăit ușa, până a găsit un loc unde îi încăpeau

degetele... Apoi, și-a vârât sulița în deschizătură.

Probabil că ființa a auzit-o mișcându-se, deoarece a renunțat, deodată, la orice încercare de a introduce pe furiș, începând să smucească cu putere obstacolul din fața lui. Tot în același timp Jane și-a repezit lancea înainte, din toate puterile.

A simțit că aceasta a intrat în carne. A auzit un țipăt și apoi o înjurătură, urmată de căderea unui corp printre crengi și frunze. Sulița i-a fost aproape smulsă din mână, dar a ținut-o cu putere, până ce a simțit-o liberă, ieșită singură din corpul în care a intrat.

Obeigatz a fost, desigur; l-a recunoscut după înjurătură. Dar acum nu mai auzea nici un zgomot care să vină de la pământ.

Nu cumva l-a omorât? se ruga lui Dumnezeu ca așa să fie. Era, într-adevăr, o mare ușurare să simți că ai scăpat de primejdia unei ființe atât de dezgustătoare.

Tot restul nopții somnul nu s-a mai lipit de ochii ei. Asculta tot timpul, ea singură nemaștiind precis la ce anume asculta. Își închipuia, însă, că îl vede pe jos, lângă trunchiul copacului, cu fața lui urâtă scăldată în lumina rece a lunii, zăcând întins pe spate și cu ochii lui sticloși ațintiți spre ea.

Dorea din tot sufletul să vină Ja și să îl târască de acolo; dar cu toate că toată noaptea a ascultat, nu a mai auzit nici un alt zgomot decât murmurul surd al pădurii.

Îi părea bine că neamțul era mort, dar i se făcea rău la gândul că mâine trebuia să facă un lucru scârbos. Trebuia să îngroape cadavrul lui Obeigatz și după aceea să locuiască acolo, deasupra mormântului omului pe care l-a ucis.

Își făcea muștrări pentru o asemenea slăbiciune și se încuraja repetându-și că a ucis în legitimă apărare, că actul ei era perfect îndreptățit. Nefiind însă decât o femeie din zilele noastre, era stăpânită puternic de

cerințele ordinului social din care a făcut parte: interdicțiile și superstițiile acestuia.

În sfârșit, au sosit și zorii zilei atât de mult așteptate. Soarele a apărut încet după vârful munților de dincolo de Jadinul. Cu toate acestea, ea tot mai ezita să deschidă ușa și să privească jos la rădăcina copacului.

Totuși, până la urmă trebuia să o facă.

Și-a luat tot curajul și a dezlegat cureaua cu care erau legate porțile adăpostului ei. A privit în jos și numai iarbă și florile de acolo i-au izbit privirea.

A ieșit din adăpost și a examinat terenul din jurul ei; nu era nici un mort pe acolo și nici în altă parte, cât vedea cu ochii. A coborât atunci încet, fiind foarte atentă în toate părțile la cel mai mic semn al primejdiei.

Lângă copac era o baltă mare de sânge și multe picături de sânge pe iarbă, îndepărtându-se paralel cu malul lacului Jadbâlul.

Deci nu l-a omorât!

Și-a dat seama, că de fapt, avea o senzație de îndoială: de ușurare și de părere de rău. De acum va simți totdeauna această senzație de îndoială. Neamțul s-ar putea întoarce, dar nu mai era nevoie să locuiască deasupra mormântului lui.

Ziua întreagă nu a fost decât o continuare de tresăriri nervoase, la fiecare zgomot subit. Cu o zi înainte ar fi putut să spună că nervii ei erau tari ca fierul; dar azi nu mai putea să afirme acest lucru.

Acum știa ce zguduitură nervoasă a suferii și că ceea ce simțea era, de fapt, o reacție naturală. Mâine poate va fi altfel; dar o voce internă îi spunea că micul ei adăpost, precum și peticul de pădure, nu va mai fi niciodată aceeași ca înainte. De acum nu va mai dormi adânc nopți întregi. Liniștea micuței lumi pe care și-a făurit-o era pierdută pentru totdeauna.

În noaptea aceea și-a întărit ușa, legând-o cu fâșii de

piele tăiate din pielea cerbului ucis în ziua întâlnirii cu Obeigatz. Se simțea foarte obosită, pentru că în noaptea precedentă a dormit puțin și agitat. A rămas cu ochii deschiși, privind în întuneric.

Și ce vedea oare acolo?

Vedenii care au adus lacrimi în ochii ei frumoși..., vedenii despre o căsuță, locuința ei care acum nu mai exista, distrusă de aceeași forță nemiloasă care o urmărea până și în acest colt al pământului îndepărtat și necunoscut; vedenii despre un om puternic al cărui braț protector nu o va mai strânge niciodată; vedenii despre un fiu înalt, voinic și frumos, care o privea cu adorație, cu ochi zâmbitori ca ai tatălui său.

Întotdeauna revenea la vedenia locuinței sale mici de pe moșia din Africa și nu la sălile mărețe ale palatului din Londra, pentru că și el iubea acea locuință împreună cu terenul, care însemnau mai mult decât orice pe lume și pe care le iubeau amândoi în egală măsură.

În sfârșit, a adormit; somnul unei epuizări extreme.

Cât timp i-a durat somnul nu se poate spune; dar s-a trezit, deodată. A auzit din nou frecarea aceea a unui corp moale de coaja tare a copacului ei, iar creanga s-a îndoit din nou sub o mare greutate.

S-a întors!

A simțit fiori reci prin tot corpul și a început să tremure, el să fie. Oare? Sau, Dumnezeuule era mort și acum se arăta!...

A încercat să alunge acest gând oribil, fiind convinsă că, dacă se lăsa furată de el, ar fi intrat într-o stare de nebunie.

Deci, s-a strecurat încă o dată până la ușă. Pentru că ființa era acolo, afară, după cum a fost și în noaptea trecută.

Măinile îi tremurau când a așezat vârful suliței în mica deschizătură din ușă. Se întreba acum dacă și de data

aceasta va țipa când va cădea din copac.

CAPITOLUL XX - Obeigatz și Ludon.

Când Tarzan i-a auzit pe războinici șoptind între ei dincolo de ușa închisorii sale, tocmai a desfăcut și ultima gratie de la fereastră, formându-se astfel o deschizătură destul de largă ca să poată să treacă corpul lui pe acolo.

Funia de nuiiele era împletită de mult. Nu i-a trebuit decât o singură clipă să lege un capăt de unica gratie lăsată acolo tocmai în acest scop. Când războinicii șopteau afară, corpul lui Tarzan a alunecat afară, dispărând pe fereastră.

Dar, cu toate că a ieșit din celulă, se afla tot în cuprinsul terenului înconjurat de ziduri unde se găsea palatul, curtea templului și clădirile.

A făcut o cercetare, atât cât a putut. Știa, deci, tot ce se afla imediat în apropiere: o alee cotită, prea puțin întrebuințată de obicei, care ducea în direcția porții din afară, pe unde se putea ieși în oraș.

Întunericul îi va facilita evadarea. Se putea chiar să iasă din palat fără să fie descoperit de cineva. Dacă putea să înșele vigilența santinelei de la poarta palatului, restul i-ar fi fost ușor.

A pășit deci înainte cu încredere, fără fi stăpânit de teama că va fi surprins, considerând. În felul acesta, că va înlătura orice bănuială. În întuneric putea și el să pară un Hodon și chiar așa s-a întâmplat, deoarece, după ce a ieșit, din prima alee, s-a ciocnit de mai mulți Hodoni, dar nici unul nu l-a acostat și nici nu l-a oprit. În modul acesta a ajuns până la garda de șase războinici, află în fața porții palatului.

A încercat să treacă pe lângă aceștia cu aceeași indiferență ca și până acum și poate că ar fi reușit, dacă nu se întâmpla ca, în momentul acela, să se apropie în

fugă un războinic venind dinspre templu strigând:

- Nu lăsați pe nimeni să treacă! a scăpat prizonierul din Palulja.

Imediat, un războinic s-a așezat în drumul lui Tarzan, recunoscându-l în același timp.

- Xottor! a exclamat el. Iată-l! Săriți pe el! Prindeți-l!... înapoi, omule! Înapoi, că altfel te ucidem!

Veneau și alții în ajutorul lui. Dar nu se putea spune că „alergau”. Dacă aveau cumva dorință să sară asupra lui, și-au arătat-o mai mult împingându-i pe ceilalți, decât prin propria lor acțiune.

Renumele pe care și l-a făcut Tarzan ca luptător a fost prea mult timp un subiect principal de conversație pentru ca războinicii lui Mosar să-și mai poată păstra moralul. Era mai sigură la distanța și aruncatul cu ghioagele; ceea ce au și făcut.

Acum au fost puse la încercare lecțiile luate de Tarzan de la Omat și Tadeu. Ochii și mușchii lui, exersați de nevoia unei vieți întregi, se mișcau cu repeziciunea fulgerului; iar creierul lui funcționa energic, lăsând impresia că știe totul dinainte... Toate acestea compensau suficient lipsa lui de experiență cu măciuca de război pe care o mânua atât de îndemânatic.

A parat armă după armă, toate mișcările sale coordonate unui singur gând: de a putea să îl prindă pe unul dintre adversari. Ei se fereau, fiindu-le teamă de această ființă ciudată, căreia mulți îi atribuiau, din cauza superstiției lor, miraculoase puteri ale unei zeități.

Războinicii încercau să se mențină între poartă și Tarzan. Strigând tot timpul după ajutoare. Dacă acestea soseau mai înainte ca Tarzan să fi putut scăpa, el știa bine că obstacolul era imposibil de trecut. Deci, și-a reînnoit forțele să-și poate atinge scopul.

După tactica de război, doi sau trei războinici mergeau după Tarzan ca să adune ghioagele aruncate,

În timp ce atenția lui era ocupată în altă parte. Chiar el a ridicat de jos vreo câteva, repezindu-le cu efect ucigător sfârșind cu doi adversari.

Acum a auzit, însă, venind în grabă și alți războinici; zgomotul picioarelor lor goale pe pavajul de piatră, apoi strigătele lor barbare menite să îmbărbăteze camarazii și să insuflă groază în dușman.

Nu mai era timp de pierdut. Tarzan avea câte o ghioagă în fiecare mână. Învârtind una dintre ele. A azvârlit-o în războinicul din fața lui; iar. Când acesta s-a ferit, Tarzan s-a repezit să îl prindă, aruncând în același timp al doilea buzdugan în alt adversar.

Hodonul cu care s-a încăierat a întins mâna să-și tragă cuțitul din teacă, dar Tarzan l-a prins de încheietura mâinii. O smucitură rapidă, pleznitura unui os, un țipăt de agonie..., apoi războinicul a fost ridicat cu totul și ținut ca scut între el și ceilalți adversari, în timp ce se retrăgea spre poartă.

Lângă el se afla o singură torță, care lumina intrarea în curtea palatului. În timp ce războinicii s-au repezit în ajutorul colegului său, Tarzan a aruncat prizonierul exact în capul celui din fruntea coloanei care îl urmărea. Individul s-a prăbușit la pământ, iar alții doi din spate au căzut, cât erau de lungi, peste colegul său. Atunci Tarzan a luat torța și a azvârlit-o înapoi în curtea palatului, unde s-a stins, izbindu-se de corpurile din fruntea ajutoarelor.

În întunericul care a urmat el a dispărut pe străzile Tului, dincolo de porțile palatului. Un timp a mai auzit zgomotul urmăririi, dar se micșora, ca să dispară cu totul, după un timp. În direcția greșită. El a mers intenționat spre sud de Tului, ca să îi încurce. Însă, îndată ce a ieșit din oraș. Și-a întors pașii spre Nord-Vest, în direcția cetății Alur.

Știa că în drumul lui se află Jadbalul și că trebuia să îl înconjoare până când va da peste un râu de trecut pe

marginea de jos a lacului mare pe ale cărui maluri se afla Alur. Dacă mai erau și alte obstacole în drumul său. Nu știa, dar considera că va ajunge mergând pe jos. Ar fi încercat să-și însușească vreo barcă și să își facă drum în partea de sus a apei, numai cu o singură vâslă.

Intenția lui era să păstreze cât mai multă distanță față de Tului înainte de a se odihni. Știa bine că Mosar nu se va lăsa înfrânt foarte ușor. De aceea s-a așteptat să trimită războinici în urmărirea lui în zori de zi sau chiar mai repede.

La vreo trei sau patru kilometri se afla într-o pădure, unde a simțit că este cu mult mai mult în siguranță, decât dacă ar fi putut să fie în locuri deschise sau în orașe.

Pădurea era dreptul lui din naștere. nici o ființă de acolo, fie că mergea pe patru picioare, fie că se urca prin copaci sau se târa la pământ, nu se putea compara cu Tarzan în locurile sale natale.

Mirosurile umede, mucegăite, ale vegetației în putrefacție erau pentru nările lui Tarzan miros de mentă. Și-a scos pieptul în afară, și-a îndreptat umerii și ridicând capul, și-a umplut plămânii de aerul pe care îl iubea atât de mult.

Parfumul puternic al florilor tropicale, amestecat cu mirosul a tot ce mișca și creștea în junglă i se urca la cap, producându-i o beție plăcută și mult mai puternică decât aceea pe care i-ar fi dat-o cele mai vechi și fine vinuri din lumea civilizată.

Acum a pornit printre copaci din dragoste pentru libertatea sălbatică, libertate care i-a fost răpită atât de mult timp. Deși era întuneric și pădurea necunoscută, mergea cu siguranța unui simț de orientare neînchipuit de ciudat și a îndemânării minunate.

A auzit-o pe Ja gemând în surdină, pe undeva, prin apropiere. A mai auzit și o bufniță care scotea sunete

groaznice în dreapta: sunete cu care el era atât de obișnuit și care nu îl făceau să se simtă rău. Dimpotrivă, pentru el denotau prezența camarazilor săi din junglă. Iar lui Tarzan îi era indiferent dacă aceștia sunt dușmani sau prieteni.

A găsit, în sfârșit, un râuleț, într-un loc unde crengile diferiților copaci nu se mai uneau între ele, așa că a fost nevoit să coboare la pământ și să treacă apa cu piciorul.

Când a ajuns în partea opusă, s-a oprit ca și cum dumnezeiasca lui făptură s-a transformat brusc din carne în marmură. Numai nările lui dilatate și tremurânde mai semnalau o urmă de viață.

A rămas un timp în această poziție de perfectă atenție; apoi a pornit repede cu vigilență și fără zgomot. Însă întreaga lui atitudine demonstra că se află sub comanda unei necesități noi.

Acum, în fiecare mișcare a mușchilor săi de oțel. Care jucau ușor sub pielea lui bronzată de soare, era un scop bine definit. Mergea spre o țintă sigură, care îl umplea de un entuziasm cu mult mai mare decât probabila lui întoarcere în Alur.

În felul acesta a ajuns, în cele din urmă în fața unui copac mare, unde s-a oprit și a privit în sus prin frunziș, văzând conturul vag al unei construcții rudimentare, dreptunghiulare, prin întuneric. A avut senzația că îl înecă ceva în gât, în timpul cât se ridica ușor printre crengi... Era ca și cum inima i se lărgea să o cuprindă o mare fericire..., ori o deznădejde mare.

S-a oprit cu urechea încordată, în fața adăpostului construit de Jane printre crengile de sus. Nările lui sensibile primeau din interior aceeași aromă delicată care l-a oprit din drum, lângă micul pârau la doi kilometri distanță, stârnindu-i atenția. S-a ghemuit pe creangă, apropiindu-și fața de căsuță.

- Jane! A chemat-o el. Eu sunt, sufletul inimii mele.

Singurul răspuns din interior a fost o inhalare puternică de aer, un amestec de suspine, după care s-a auzit și zgomotul căderii unui corp pe podeaua adăpostului.

Tarzan a încercat să desfacă repede curelele de la ușa, dar cum ele erau legate în interior și-a pierdut răbdarea și prinzând ușița în mâinile sale puternice, a smuls-o din loc cu o singură mișcare.

Apoi a intrat în adăpost ca să găsească acolo, ceea ce i s-a părut la început, corpul fără viață al soției sale, întins pe jos.

A luat-o în brațe: inima îi bătea, iar respirațiile erau regulate, iar el a înțeles că a leșinat doar.

Când și-a revenit, Jane s-a simțit strânsă în două brațe puternice, cu capul rezemat pe aceiași umeri largi pe care, de atâtea ori, a căutat liniștea în temerile și grijile ei. La început se îndoia ca nu cumva să fie un vis. A întins mâna timidă și a atins fața lui.

- John! a murmurat ea. Spune-mi: ești tu cu adevărat?

În loc de răspuns, el a strâns-o în brațe.

- Eu sunt, a răspuns emoționat.

Apoi a adăugat:

- Dar simt ceva în gât care mă împiedică să vorbesc.

Jane a zâmbit și s-a lipit și mai mult de el.

- Dumnezeu a fost bun cu noi. Dragul meu Tarzan, a zis ea.

Un timp au rămas amândoi tăcuți. Era suficient că s-au regăsit și fiecare știa despre celălalt că trăiește. În cele din urmă, și-a regăsit graiul și au început să vorbească. Au vorbit până când soarele a răsărit, atâtea aveau să-și povestească, atât de multe întrebări de pus și de răspuns.

- Dar Jack unde este? a întrebat ea.

- Nu știu, a răspuns Tarzan. Ultima dată când am

auzit de el era pe front la Aigonne.

- Ah! Atunci fericirea noastră nu este chiar completă, a zis ea cu o urmă de tristețe în glas.

- Așa este, a răspuns Tarzan. Însă același lucru se petrece azi în nenumăratele familii engleze..., unde mândria învață să ia locul fericirii.

Ea a clătinat ușor din cap.

- Eu îmi vreau băiatul, a zis.

- Și eu de asemenea, a spus Tarzan și poate că îl vom găsi și îl vom avea lângă noi. Era viu și sănătos, când am auzit ultima dată de el. Acum ce ai dori să faci? Ai vrea să reconstruim căsuța de la moșie, adunându-i pe Waziri, câți vor mai fi rămas, sau vrei să ne întoarcem la Londra?

- Numai să îl găsim pe Jack, a zis ea, pentru că la căsuța de la țară visez mereu și nu mă atrage cu nimic orașul. Însă, John, dragul meu, plecarea noastră de aici este tot un vis. Pentru că Obeigatz mi-a spus că a făcut ocolul regiunii și nu a găsit nici un loc pe unde s-ar putea trece mlaștinile.

- Eu nu sunt Obeigatz, i-a reamintit Tarzan, zâmbind. Azi ne vom odihni. Însă mâine vom pomi spre Nord. Este un ținut sălbatic, într-adevăr, dar l-am străbătut o dată și deci, îl mai pot străbate încă o dată.

Astfel, a doua zi de dimineață, Tarmangani cu iubita lui soție au pornit spre Nord în călătoria lor pe valea lui Jad-ben-Otho... iar pe drum între ei și ruinele arse ale locuinței lor, se aflau barbari, fiare sălbatice și munții înalți ai Paluldonului. Dincolo de munți, reptilele și mlaștina, iar după aceea stepa aridă, acoperită numai cu tufișuri măracinoase. Precum și alte fiare și oameni pe lângă nenumăratele drumuri obositoare prin ținuturi ne ctreierate de nimeni.

Locotenentul Erich Obeigatz se târa în patru labe prin iarbă, lăsând în urma lui o dâră de sânge, după împunsătura de sulită a Janei Clayton, care l-a făcut să

cadă, bufnind din copac, la pământ.

Alt zgomot nu a mai făcut decât acel țipăt pătrunzător, care a fost dovada gravității rănii sale. Acum tăcea de frica mare ce i-a pătruns în suflet că demonul acela de femeie îl va urmări și îl va ucide. Fugea târându-se ca o fiară murdară, căutând un tufiș unde să se poată ascunde și să zacă.

La început a crezut că o să moară, iar când s-a făcut ziuă a descoperit că rana era mai mult superficială. Sulița de cremene a intrat prin mușchii din dreapta, pe sub braț, producându-i o rană destul de dureroasă, dar nu fatală.

Atunci a început să-și dorească foarte mult o distanță cât mai mare între el și Jane Clayton. A pornit, deci, înainte, halucinând că în acest fel nu va fi observat.

Cu toate că fugea, gândurile lui tulburi se învârteau în jurul unei singure dorinți: își mai făcea planuri să nu o lase în pace; iar dorința lui era accentuată de răzbunare.

Se gândea să i-o plătească pentru durerea pricinuită. Îi va plăti pentru faptul că l-a respins, dar până atunci trebuia să se târască, să se ascundă... El singur nu mai știa cum și pentru ce, însă se va întoarce el, cândva și o va strânge de gât.

Își repeta aceasta până când a început să râdă: râsul acela isteric, răsunător, care a îngrozit-o pe Jane.

După un timp, a observat că îi sângerau genunchii și îl dureau. A privit cu atenție înapoi. Nu vedea pe nimeni. A ascultat. Nu auzea nimic care să îi indice că este urmărit.

S-a ridicat atunci în picioare și și-a continuat drumul, tristă arătare: plin de noroi și de sânge, cu barba și cu părul încâlcite și pline de ciulini, de noroi uscat și alte mizerii.

Timpu nu mai era luat în considerare. Mânca fructe, coacăze, zmeură și rădăcini pe care le săpa în pământ cu

degetele. Mergea tot pe malul lacului și al râului ca să fie lângă apă; iar când urla Ja, se urca repede în copac, ascunzându-se tremurând.

Astfel, după un timp oarecare, a ajuns pe malul de Sud al parcului Jadbenlul, până când un râu lat l-a oprit să înainteze. Dincolo de apa albastră strălucea în lumina soarelui un oraș alb cu totul.

A privit lung în direcția aceea, clipind din ochi ca o bufniță. Prin creierul lui zdruncinat s-a strecurat încet și greu o amintire.

Ceea ce vedea era Alur, orașul luminii. Prin asociație de idei și-a amintit de Bular și de Wazdoni. Aceștia l-au numit Jad-ben-Otho. Neamțul a început să râdă puternic, și-a umflat pieptul și a început să pășească în sus și în jos pe malul apei.

- Eu sunt Jad-ben-Otho! a început el să strige. Sunt Dumnezeu cel mare! Templul meu și marele preot sunt în Alur. Ce face Jad-ben-Otho singur aici în junglă?

A făcut câțiva pași în apă și ridicându-și vocea, a strigat cu putere spre Alur:

- Eu sunt Jad-ben-Otho! Veniți aici, robilor și conduceți-l pe Dumnezeu în templul său!

Dar distanța era prea mare și ei nu l-au auzit, așa că nu a venit nimeni; iar mintea lui zdruncinată a fost distrată de alte fapte: o pasăre care zbura prin aer, o grămadă de peștișori înotând la picioarele lui, etc.

S-a repezit după ei, încercând să îi prindă; dar, căzând pe burtă în apă, a început să meargă în felul acesta, încercând zadarnic să prindă peștișorii.

După un timp i-a trecut prin minte că era un leu de mare și uitând de peștișori, s-a întins în apă, încercând să înoate cu picioarele, ca peștele cu coada.

Greutățile, lipsurile, grozăviile, iar în ultimele câteva săptămâni, lipsa de hrană, l-au adus pe Erich Obeigatz în stare de idioțenie.

A văzut înotând deasupra apei un șarpe acvatic. L-a urmărit târându-se după el. Șarpele a înotat până la mal. Lângă gura râului, unde creștea un păpuriș des, iar Obeigatz îl urmărea grohăind ca un porc.

A pierdut șarpele în păpuriș, dar a găsit altceva: o barcă ascunsă lângă mal. A examinat-o râzând cu hohote.

Mai erau și două vâsle în barcă, pe care le-a luat și le-a aruncat în curentul râului. După ce le-a privit un timp, s-a așezat în apă, lângă barcă, începând să se bălăcească cu mâna. Îi plăcea să audă plescăiala și să vadă stropii de apă.

Își freca brațul stâng cu palma dreaptă; murdăria dispărea lăsând o pată albă care i-a atras atenția. S-a frecat mai departe, curățindu-se ușor de noroiul și de sângele care îi acoperea corpul. Nu a încercat să se spele, ci se distra numai de rezultatul ciudat al acțiunii sale.

- Devin alb acum! a strigat el.

Își privea corpul aproape curat iar apoi și-a îndreptat ochii din nou spre orașul Alur, a cărui albeață lucea în lumina soarelui din amiază.

- Alur, oraș al luminii! a strigat el.

Aceasta i-a amintit din nou de Tului și prin același proces de asociere și-a amintit că Wazdonii l-au numit Jad-ben-Otho.

- Eu sunt Jad-ben-Otho! a țipat el privind din nou spre barcă.

În momentul acela i-a venit o idee care a prins imediat rădăcini. S-a privit și când a văzut cât de murdară îi era blana de pe șolduri, udă și cu mult mai scurtă decât a fost, a smuls-o de pe el. Aruncând-o în lac.

- Zeii nu poartă cârpe murdare, a zis el cu voce tare. Ei nu poartă decât coroane și ghirlande de flori..., iar eu sunt Dumnezeu..., sunt Jad-ben-Otho și merg să

stăpânesc sfânta cetate Alur!

Și-a trecut degetele prin părul și barba încâlcite. Apa a înmuiat scaieții dar nu i-a scos de acolo. Neamțul a clătinat din cap, nemulțumit. A înțeles că barba și părul nu mai erau în armonie cu celelalte calități dumnezeiești ale lui.

Acum a început să judece mult mai lămurit, pentru că o mare idee a pus stăpânire pe el, concentrând asupra unui singur scop. Cu toate acestea era tot un nebun, singura deosebire că avea o idee fixă.

A ieșit din apă și a adunat flori de pe malul râului, flori și ierburi pe care le-a împletit în păr și în barbă; flori frumoase de culori variate, fire de iarbă verde, atârnându-i pe după urechi sau stând drept în sus, ca penele de la pălăria vreunei mari doamne.

Când a ajuns să fie satisfăcut de înfățișarea lui, încredințat că ar putea să impresioneze pe cineva, chiar și pe cea mai indiferentă persoană, asupra veracității dumnezeirii sale, s-a întors la barcă, a împins-o în apă și a sărit repede în ea.

Mișcarea aceasta a făcut ca barca să plutească până în curentul malului, iar curentul a dus-o repede departe de țărm, spre mijlocul lacului.

Gol cum era, Obeigatz a stat drept în picioare, în mijlocul micului său vas, cu brațele încrucișate pe piept, strigând din toate puterile, spre oraș:

- Sunt Jad-ben-Otho! Să vină marele preot și inferiorii săi să mă servească!

Simultan cu îndepărtarea bărcii, curentul râului slăbea, până când apele lacului au anihilat efectul cu totul. Atunci vântul l-a împins împreună cu barca mai departe, spre oraș.

Uneori plutea cu spatele spre Alur, alteori cu fața, așa că, din când în când. El striga din răspuțuri ordinele sale către preoții orașului.

A trecut puțin de mijlocul lacului, când cineva de pe zidurile cetății l-a descoperit. Astfel, puțin mai târziu, apropiindu-se și mai mult. Un grup mare de războinici, de femei și de copii s-au adunat să-l privească... între ei erau preoți, în frunte cu Ludon, marele preot.

Când barca împinsă de vânt și de valuri a fost destul de aproape de ei ca să poată să distingă făptura bizară și să-i înțeleagă cuvintele, privirile hoșești ale lui Ludon s-a îngustat ca două muchii de cuțit.

Marele preot a aflat despre scăparea lui Tarzan și îi era teamă ca nu cumva să-și unească forțele cu Jadon, (ceea ce ar fi fost destul de firesc) și să atragă de partea lor destui recruți care să creadă ca el. Știa bine că Dorul-Otho. Chiar unul fals, fiind de partea inamicului, ar putea cu ușurință încurca toate planurile.

Barca se apropia. În curând va fi prinsă de curentul de aer de pe lângă malul acesta și dusă repede spre râul care vărsa apele lacului Jadbenul în lacul Jadbalul.

Preoții inferiori îl priveau întrebător pe Ludon.

- Aduceți-l aici! a zis hotărât acesta. Dacă este Jadben-Otho trebuie să îl cunosc imediat.

Preoții au alergat în curtea palatului și au chemat războinicii.

- Mergeți să îl aduceți pe străinul acela la Ludon, au zis ei mai departe. Dacă este Jadben-Otho, îl vom cunoaște imediat.

Iată cum a ajuns Obeigatz în fata marelui preot din Alur. Ludon l-a privit pătrunzător câteva clipe, pe acest om gol și atât de ornamentat pe cap.

- De unde ai venit? a întrebat el.

- Sunt Jadben-Otho, a zis neamțul mândru. Vin din cer, unde este marele preot?

- Eu sunt marele preot, a răspuns Ludon.

Obeigatz abătut din palme pentru a cere atenție.

- Pune să mi se spele picioarele și să mi se aducă

mâncare! a zis cu o voce impunătoare și măreață.

Ochii lui Ludon s-au îngustat de viclenie. S-a aplecat adânc, până când a ajuns cu fruntea de pământ, la picioarele străinului, sub ochii unei mulțimi de preoți și de războinici din palat.

- Hei, sclavilor, a strigat el ridicându-se, aduceți apă și hrană pentru marele nostru Dumnezeu!

Așa a recunoscut marele preot și a acceptat în fața poporului său pe locotenentul Obeigatz drept Dumnezeul Paludonului.

De asemenea nu a trebuit mult ca zvonul să se răspândească de la un capăt la altul al orașului, ba chiar și dincolo de limitele acestuia, prin sate și până la Tului.

A sosit acum adevăratul Dumnezeu: însuși Jad-ben-Otho, care a trecut de partea lui Ludon, marele preot. Mosar nu a mai pierdut timpul și s-a așezat numaidecât la dispoziția lui Ludon, fără să mai menționeze nimic despre pretențiile sale la tron.

Părerea intimă a lui Mosar era că trebuie să se considere un om fericit, dacă îi va pernițe să rămână liniștit la Tului. Iar această părere nu era deloc greșită.

Dar, fiindcă Ludon considera că l-ar mai putea folosi, l-a lăsat liber, trimițându-i un mesaj să vină la Alur cu toți războinicii săi. Deoarece s-a zvonit că Jadon ridică o armată mare la nord și are intenția să pornească împotriva cetății Alur.

Obeigatz trăia minunat în rolul lui Dumnezeu. Avea destulă hrană, liniște sufletească și odihnă; această viață a determinat mintea lui să revină la rațiunea care începuse să-l părăsească.

Într-un anume sens, era mai nebun decât înainte, deoarece, acum, nici o putere din lume nu l-ar mai fi putut convinge că nu este Dumnezeu cu adevărat și că este o biată ființă muritoare.

I s-au pus robi la dispoziție, cărora Obeigatz le dădea

ordine mărețe, ca de la Dumnezeu.

Dintr-un anumit punct de vedere se potrivea de minune cu Ludon: în privința cruzimii firești păreau a fi tot timpul de acord. Marele preot a văzut în acest străin o forță puternică, cu ajutorul căreia să își mențină pentru totdeauna supremația absolută în Paluldon.

În felul acesta, viitorul lui Obeigatz părea asigurat, atâta timp cât ar fi vrut să joace rolul lui Dumnezeu pentru marele preot Ludon.

În curtea principală a templului, s-a ridicat un tron în fața altarului de la răsărit, în care să poată sta Jad-ben-Otho asistând la sacrificiile ce îi erau oferite la răsăritul și apusul soarelui.

Aceste spectacole îi plăceau atât de mult neamțului, încât în sufletul său crud și pe jumătate nebun găsea satisfacția de a înjunghia singur victimele cu cuțitul de sacrificiu. În asemenea momente, atât poporul, cât și preoții se înclinau la pământ cu mare smerenie înaintea temutului lor zeu.

Dacă Obeigatz nu i-a învățat să îl iubească pe Dumnezeul lor mai mult. I-a învățat, totuși, să se teamă de el, așa cum niciodată nu s-au mai temut. Astfel, Jad-ben-Otho a ajuns nume șoptit ca amenințare copiilor din oraș mai puțin cuminți.

Ludon a pus în circulație, prin preoții și sclavii săi, știrea că Jad-ben-Otho a ordonat tuturor credincioșilor să se adune în jurul steagului marelui preot din Alur.

Ceilați, care nu doreau să adere la aceasta, au fost blestemați: în special Jadon și șarlatanul care a pretins că este Dorul-Otho.

Din blestem trebuia să rezulte o moarte grabnică în urma unor suferințe teribile. Ludon a emis apoi mesajul, cerând să i se aducă numele oricărui războinic care s-ar plânge de vreo durere, aceia fiind suspectați, întrucât efectul blestemului se manifesta la început prin dureri

ușoare resimțite de cei necurați în gândurile pentru sfânta cauză a lui Ludon.

Acesta îi sfătuia pe toți care simt dureri să își consulte conștiința și să se străduiască să îi fie devotați lui.

Rezultatul a fost demn de notat: jumătate de națiune fără dureri, în timp ce „necurații” mergeau în Alur pentru a-și oferi serviciile lui Ludon, sperând în taină că le vor trece micile dureri de la braț, de la picior sau stomac și că, în orice caz, nu se vor înrăutăți.

CAPITOLUL XXI - Pregătiri de război.

Tarzan și Jane au făcut ocolul marginii de răsărit a lacului Jadbalul și au trecut peste râul de la capul de nord al locului. Mergeau liniștiți și încet ca să poată fi în siguranță și să nu obosească prea mult.

Tarzan, găsindu-și în sfârșit soția, s-a decis să evite orice incident ce i-ar fi putut despărți din nou, sau care le-ar fi întârziat sau împiedicat ieșirea din Paluldon.

Metoda de a străbate mlaștinile din nou. Nu îl prea interesa pe moment; va avea timp suficient să se gândească și la acest amănunt, la timpul potrivit.

Orele vieții lor erau pline de fericire și de mulțumirea reunirii după o despărțire atât de îndelungată. Aveau multe de povestit, pentru că și unul și celălalt au trecut prin multe locuri și prin multe evenimente, încercări și aventuri ciudate, așa că fiecare clipă își avea valoarea ei din momentul în care s-au reîntâlnit.

Intenția lui era să aleagă un drum care ar trece pe dincolo de Alur și de satele Hodonilor împrăștiate la sud de oraș: un drum cam pe la mijloc, între oraș și munți, evitându-i în felul acesta, cât era posibil, pe Wazdoni și pe Hodoni, în partea locului aflându-se teritoriul neutru, nelocuit nici de unii, nici de alții.

În felul acesta, ar fi mers spre nord-vest până în dreptul trecătorii Korulja, unde au plănuit să se oprească pentru a-i face o vizită de adio lui Omat și pentru a comunica gundului cuvintele Panatleii. De asemenea mai avea un plan prin care să asigure fetei o întoarcere rapidă și în siguranță la tribul ei.

În a patra zi a călătoriei lor, tocmai când au ajuns în preajma râului care trece prin Alur, Jane l-a prins, deodată, pe Tarzan de mână, arătându-i ceva, în fața lor, la marginea unei păduri. Acolo, la umbra unui copac uriaș, se vedea o namilă mare; un animal enorm pe care Tarzan l-a recunoscut imediat.

- Ce este aceea? a șoptit ea.

- Un Grif, a răspuns Tarzan. L-am întâlnit, însă, în locul cel mai nepotrivit. Nu este nici un copac pe o rază de cincizeci de metri, decât acela lângă care se află fiara. Trebuie să ne întoarcem. Nu vreau să risc nimic, acum când sunt cu tine. Să sperăm, draga mea, că nu o să ne simtă.

- Și dacă ne simte?

- Va trebui să risc.

- Ce anume să riști? a întrebat Jane nedumerită.

- Să risc să îl determin să se supună voinței mele, după cum l-am mai supus pe unul, a răspuns Tarzan. Ți-am spus... Nu îți amintești?

- Ba da, dar nu mi-am închipuit că poate să fie atât de mare. Parcă ar fi un vapor de război.

Tarzan a început să râdă.

- Nu tocmai, a zis el, dar trebuie să recunosc că totuși se aseamănă când se avântă să atace.

În timpul acesta au pornit încet înapoi astfel încât să nu atragă atenția fiarei.

- Cred că o să scăpăm, a zis Jane cu o voce încordată de emoția care o stăpânea.

Un muget surd și prelung, care părea un tunet

îndepărtat, se auzea din urma lor, dinspre pădure.

Tarzan a clătinat din cap, contrariat.

- Pofțiți, domnilor, a început el zâmbind, reprezentăția începe. Nemaivăzut, nemaiauzit, nemaipomenit!

Cu aceste cuvinte și-a luat soția în brațe, a strâns-o la piept și a sărutat-o.

- Nu putem ști, Jane, ce se va întâmpla, a zis el. Voi face tot ce îmi va sta în puteri... Dă-mi sulita ta și să nu fugi. Singura noastră speranță stă în creierul redus al fiarei nu în forțele noastre. Dacă o pot stăpâni... în sfârșit, să vedem.

Fiara a ieșit din pădure și privea în toate părțile căutându-i pe ei cu ochii ei slabi.

Tarzan a ridicat vocea și a scos strigătul acela fantastic al Torodonului:

- Uiii-hoo! Uiii-hoo!

Fiara enormă s-a oprit pe loc, nemișcată, cu atenția încordată spre chemarea auzită. Tarzan a înaintat spre Grif, cu Jane alături de el.

- Uiii-hoo! a strigat el din nou, impunător.

Fiara a mugit din nou, surd și prelung, înaintând spre ei.

- Perfect! a exclamat Tarzan. Totul pare să fie în favoarea noastră acum. Poți să te abții? Dar de ce te întreb oare?

- Nu știu ce este frica, dacă sunt lângă tine; a zis ea încet, strângându-l de braț.

În felul acesta, s-au apropiat amândoi de monstrul uriaș al unei epoci uitate demult, până când au ajuns lângă umărul lui enorm.

- Uiii-hoo! a strigat Tarzan, izbindu-l peste bot cu coada sulitei.

A urmat mușcătura fiarei în aer, mușcătură care nu l-a ajuns și care, era evident, nu intenționa să-l ajungă,

dar care era răspunsul dorit.

- Haide! a zis Tarzan.

Luând-o de mână pe Jane, a condus-o prin spatele monstrului și în sus pe spinarea lui lată, până la gât, lângă coame.

- Acum vom călări așa cum știau să călărească strămoșii noștri, față de care faima regilor moderni rămâne în umbră, o afacere neînsemnată... Cum ți-ar plăcea să treci prin Hyde Park, în Londra, călare pe unul dintre aceștia?

- Mă tem că „charlestonii” se vor speria de costumele noastre de călărie, a spus ca râzând.

Tarzan l-a condus pe Grif în direcția în care vroia să meargă. Vaduri, râuri și maluri nu îngreunau cu nimic drumul acestei fiare enorme.

- Un tanc preistorie, nu-i așa?

- Sunt convinsă de aceasta, a răspuns Jane râzând.

La un moment dat, s-au întâlnit pe neașteptate cu un grup de vreo zece ostași Hodoni, când Griful a ajuns într-un luminiș din pădure.

Indivizii erau întinși la umbra unui copac răzleț. Când au văzut fiara, au strigat și consternați, au sărit în picioare, iar la strigătele lor, Griful a scos mugetul lui puternic și a pornit să atace.

Războinicii au fugit în toate direcțiile, în timp ce Tarzan se străduia, izbind bestia peste bot cu coada sulitei, să o determine să-l asculte. A reușit tocmai în momentul când Griful era aproape să înhațe un ostaș pe care, după toate aparențele, l-a ales ca pradă.

Fiara s-a oprit, mormăind; iar bietul ostaș a mai aruncat o privire unică înapoi - se vedea fața contractată de groază - și a dispărut în adâncul pădurii.

Tarzan era încântat. A avut unele îndoieli că nu va putea să stăpânească fiara, dacă acesteia îi va intra în cap că trebuie să atace pe cineva. De aceea, a avut

intenția să îl elibereze înainte de a ajunge în Korulja.

Acum, însă, și-a schimbat proiectul... Vor merge până în satul lui Omat călare pe Grif și Koruljanii vor avea subiect de discuție generații întregi de acum înainte.

Tarzan nu se gândea la aceasta numai pentru a face impresie. Se gândea la siguranța Janei, știind că ea nu va avea nimic de suferit din partea oamenilor și nici din partea fiarelor, atâta timp cât va călări pe cea mai grozavă ființă din întreg Paluldonul.

În timp ce ei înaintau încet spre Korulul, mersul natural al unui Grif nefiind energic, un grup de ostași îngroziți, a sosit gâfâind greu în Alur, răspândind o veste fantastică despre Dorul-Otho. Nu numai că nu îndrăzneau să rostească cu voce tare acest nume, ci vorbeau despre el ca despre Jad-guru, relatând că l-au văzut călare pe un Grif enorm, iar lângă el călărea frumoasa străină pe care Kotan dorise să o facă regină a Paluldonului.

Această poveste a ajuns și la urechile lui Ludon, care i-a chemat pe ostași punându-le diferite întrebări. În cele din urmă, s-a convins că aceștia spuneau adevărul, iar, când a aflat și direcția în care mergea Tarzan, și-a închipuit numaidecât că erau în drum spre Jalur ca să-l găsească pe Jadon, fapt pe care, știa foarte bine, trebuia să-l împiedice cu orice preț.

După cum proceda întotdeauna în cazuri extreme, l-a chemat la el pe Pansat, să se sfătuiască cu el, rămânând amândoi mult timp închiși în camera marelui preot.

Când întrevederea lor a luat sfârșit, planul era pregătit.

Pansat a mers repede în camera lui, unde și-a aruncat masca și insignele de preot, îmbrăcându-se și înarmându-se ca un războinic, după care s-a întors la Ludon.

- Bravo! A exclamat acesta când l-a văzut. Nici prietenii tăi, nici robii care te slujesc nu te vor recunoaște

acum. Nu pierde timpul, Pansat, deoarece totul depinde de energia cu care vei lovi. Și... nu uita: ucide-l pe om, dacă poți; dar în orice caz să aduci femeia în viață. Înțelegeți?

- Da, stăpâne, a răspuns preotul.

Astfel, un om singuratic a plecat din Alur, îndreptându-se spre nord-vest, spre Jalur.

Trecătoarea vecină cu Korulja, mai la Nord de aceasta, era nelocuită, motiv pentru care Jadon, general bătrân și cunoscător în arta războiului, a ales acest loc pentru mobilizarea armatei sale ca punct de plecare asupra Alurului.

Două lucruri i-au influențat această alegere.

Mai întâi, faptul că, putând să își țină planurile ascunse de inamic, ar fi avut avantajul să surprindă forțele lui Ludon, atacându-le dintr-o direcție de unde nu bănuiau.

În al doilea rând, își putea feri oamenii de multele povești din orașe, unde circulau cele mai fantastice zvonuri despre sosirea în Alur a lui Jad-ben-Otho și despre trecerea Dumnezeului de partea lui Ludon, marele preot, în scopul de a-l susține în războiul cu Jadon.

Trebuiau inimi tari, inimi dintre cele mai credincioase, care să nu acorde atenție amenințărilor insinuate asupra unei răzbunări divine care i-ar asupri pe cei trecuți de partea lui Jadon.

Au început să fie tot mai dese dezertările din rândurile șefului cetății Jalur, iar cauza dreaptă a acestuia părea că se clatină și în curând se va prăbuși.

Așa stăteau lucrurile când santinela postată pe movilița din intrare trecătorii a trimis mesajul că a observat ceva jos, pe vale, ceva care părea să fie, de la distanță, nici mai mult nici mai puțin decât două ființe călărind pe spatele unui Grif. Mai spunea că i-a văzut

numai când au trecut prin locuri deschise și că drumul lor părea a fi în partea de sus a râului, spre Korulja.

Jadon era înclinat la început să se îndoiască de realitatea celor spuse de informatorul său; dar, ca oricare general bun, nu putea să lase necercetată nici o informație posibil falsă. S-a hotărât să meargă singur pe movilită și să afle cât mai repede cât adevăr era în ceea ce spunea santinela că a observat prin vizorul eronat al fricii.

Dar abia a luat loc lângă santinelă, când acesta i-a atins brațul indicându-i un loc spre Sud.

- Privește-i! Sunt mai aproape acum, a șoptit el. Se văd destul de bine.

Și chiar așa era: la mai puțin de cinci sute de metri depărtare, Jadon a avut ocazia să vadă ceea ce nu a mai văzut niciodată în toată viața sa în Paluldon: două ființe omenești călărind pe spatele lat al unui Grif.

La început nu îi venea să creadă ceea ce vedea cu propriii ochi, dar, după un timp, a trebuit să accepte că ființele acelea nu puteau să fie o închipuire... Apoi l-a recunoscut pe omul de pe Grif și scoțând un sunet de mare surpriză, s-a ridicat în picioare.

- El este! a strigat Jadon către oamenii din jurul său. Este chiar Dorul-Otho!

Strigătul lui Jadon a fost auzit atât de călăreții care nu îi înțelegeau cuvintele, cât și de Griful care răcnea sălbatic, pornind spre moviliță. Urmărit de câțiva dintre cei mai curajoși soldați, Jadon a alergat înaintea noilor sosiți.

Tarzan a evitat întotdeauna certurile inutile, așa că a încercat să oprească animalul, dar fiara nu a vrut să accepte comanda imediat; au trecut, astfel, câteva momente până când Griful a recunoscut voința stăpânului său. Ambele părți au ajuns foarte aproape una de alta mai înainte ca Tarzan să fi reușit să oprească atacul nebun al fiarei.

Cu toate acestea, Jadon și războinicii săi au realizat că această fiară, care mugea de se cutremura pământul, venea spre ei cu intenții rele.

De aceea, judecata se impuse curajului și s-au urcat toți într-un copac, tocmai unde Tarzan a reușit să-l stăpânească pe Grif. Atunci Jadon i-a strigat din copac:

- Suntem prieteni! Eu sunt Jadon, șeful din Jalur. Atât eu, cât și ostașii mei ne aplecăm capetele la pământ în fața lui Dorul-Otho și îl rugăm să ne ajute în lupta pe care o avem cu Ludon pentru cauza dreptății.

- Încă nu l-ai învins? a întrebat Tarzan. Am considerat că ești de mult rege în Paluldon.

- Nu încă, a răspuns Jadon. Poporul se teme de marele preot; iar acum, când are în templu unul care pretinde că este Jad-ben-Otho, au început să se teamă și ostașii mei. Însă, dacă ar ști că Dorul-Otho s-a întors și că le-a binecuvântat cauza, sunt ferm convinși că victoria va fi de partea noastră.

Tarzan s-a gândit un timp, după care a răspuns:

- Jadon, a început el, tu ai fost unul dintre puținii care au crezut în mine și care doreau să mi se acorde primirea cuvenită. Am o datorie de plătit lui Jadon și o răfuială cu Ludon, nu numai în privința mea, ci mai ales în privința soției mele. Voi merge cu tine, Jadon, să îi plătesc nelegiuirea lui Ludon. Spune-mi, șefule, cum poate Dorul Otho să fie folositor poporului tău?

- Însoțește-mă până la Jalur și prin satele de acolo, a răspuns Jadon repede. În acest fel poporul va vedea că ești într-adevăr Dorul-Otho și că aprobi cauza lui Jadon.

- Ai impresia că vor crede mai mult în mine decât înainte? a întrebat Tarzan.

- Cine va îndrăzni să se înfrunte ideea că acela care călătorește pe spatele unui Grif este Dumnezeu? A replicat bătrânul șef.

- Și dacă particip la bătălia de la Alur, a întrebat

Tarzan, cum ar putea să fie soția mea în siguranță în timpul lipsei mele?

- Va rămâne în Jalur, împreună cu prințesa Ghizi și cu femeile de la palatul meu, a răspuns Jadon. Acolo va fi în siguranță, deoarece voi lăsa câțiva războinici să le ocrotească.

Dar spune-ne, Dorul-Otho, că vei veni și fericirea mea va fi completă, deoarece chiar fiul meu, Tadeu, înainteașă asupra Alurului cu o armată din partea de Nord-Vest. Armatele noastre vor fi atunci victorioase!

- Bine, Jadon, ți se va împlini dorința; dar mai întâi trebuie să aducem cât mai multă carne pentru Griful meu.

- Sunt mai multe cadavre sus în lagăr, a răspuns Jadon, deoarece oamenii mei le-au vânat.

- Bine! a exclamat Tarzan. Să le aducă aici!

După ce carnea a fost adusă și lăsată la o oarecare distanță, Tarzan a coborât de pe spinarea Grifului și a hrănit-o cu propria lui mână.

- Ai grijă să aibă întotdeauna suficientă carne, i-a zis el lui Jadon, cu convingerea că stăpânirea lui asupra animalului ar putea să fie de scurtă durată, dacă acesta s-ar întâmpla să flămânzească prea mult.

Abia a doua zi de dimineață au fost pregătiți să plece spre Jalur. Tarzan și-a găsit Griful acolo unde l-a lăsat cu o seară înainte, lângă cadavrele a două antilope și a unui leu, însă nu mai era nimic acolo decât Griful.

- Paleontologii susțin că era ierbivor, a explicat Tarzan Janei când s-au apropiat amândoi de fiară.

În călătoria lor până la Jalur, au încercat să treacă prin toate satele împrăștiate în drum și unde Jadon spera să stârneasă un mare entuziasm pentru cauza lui.

Tarzan avea în fața lui un grup de războinici ce avea rolul de a avertiza poporul să nu se sperie de Grif și de asemenea, cum să îl primească pe Dorul-Otho, potrivit

rangului său.

Rezultatul a fost mai mult decât a sperat Jadon și nu i s-a întâmplat să rămână cineva, în nici unul dintre satele prin care au trecut, care să nu creadă în dumnezeirea lui Tarzan.

În timp ce se apropiau de Jalur, s-a alăturat de ei și un războinic străin pe care nici un ostaș din partea lui Jadon nu îl cunoștea.

Spunea că vine dintr-un sat de la Sud și că a fost neîndreptățit de un șef asociat al cauzei lui Ludon, motiv pentru care a dezertat din rândurile ostașilor marelui preot și mergea spre Nord în speranța că va găsi un rost în Jalur.

Deoarece orice ajutor, oricât de mic, era binevenit, bătrânul șef a dat voie și străinului să îi însoțească, astfel că războinicul a mers cu ei până la Jalur.

Acum apărea întrebarea ce să facă cu Griful în timpul cât ei stăteau în oraș.

Cu multă dificultate a reușit Tarzan să-l împiedice a-i ataca pe cei care se apropiau de el, atunci când au intrat în tabăra lui Jadon de la gura trecătorii nelocuite de lângă Korulja. În timpul marșului, însă, creatura părea că s-a mai obișnuit cu prezența Hodonilor.

Aceștia nu îi mai dădeau nici un motiv de supărare, rămânând cât mai la distanță; iar când fiara a trecut pe străzile orașului, Hodonii o priveau de sus, de la ferestrele și acoperișurile caselor, unde se știau în siguranță.

Cu toate acestea, oricât de domesticit era, nimeni nu s-ar fi gândit să îi lase trecere liberă în oraș.

Cineva a găsit, în cele din urmă, soluția potrivită de a-l închide într-o curte cu ziduri înalte, care se afla chiar lângă palat; astfel, Tarzan l-a condus în interiorul curții, după ce mai întâi au descălecat și el și Jane.

Acolo i se arunca destul de regulat carne, ca să se

sature și a fost lăsat în voia sa. Iar locuitorii smeriți ai orașului nici nu s-au gândit măcar să urce pe zidurile curții pentru a-l privi.

Jadon i-a condus pe Tarzan și Jane în apartamentele prințesei Ghizi, care, când l-a văzut pe Tarzan, s-a aruncat la pământ, atingându-i picioarele cu fruntea.

Era acolo și Panatlea, care nu și-a putut stăpâni bucuria și fericirea când l-a văzut pe Tarzan.

Când le-a comunicat că Jane este soția lui, acestea i-au arătat și ei aceeași smerenie, deoarece până și cei mai sceptici dintre ostașii lui Jadon erau convinși acum că adăpostesc în orașul Jalur un zeu și o zeiță.

De asemenea, mai credeau că, cu ajutorul puterii celor doi, Jadon va fi în curând victorios, iar pe tronul din Paluldon va fi așezat bătrânul „viteaz ca leul”.

Tarzan a aflat de la Ghizi că Tadeu s-a întors și că se vor căsători după rit religios, potrivit obiceiurilor poporului său, îndată ce Tadeu se va reîntoarce din băătălia ce se va desfășura la Alur.

Recruții se adunau acum în oraș din toate părțile. Din acest motiv, s-a luat decizia ca, a doua zi, Tarzan și Jadon să se înapoieze la corpul principal de trupe din tabăra ascunsă, după care, profitând de întunericul nopții, să pornească un atac puternic împotriva forțelor lui Ludon.

L-au avertizat și pe Tadeu, trimițându-i un mesaj acolo unde era cu ostașii lui, în partea de nord a Jadbenlului, numai la câțiva kilometri de Alur.

Pentru îndeplinirea acestor planuri a fost necesar ca Jane să fie lăsată în palatul lui Jadon din Jalur, împreună cu Ghizi și femeile de serviciu, iar paza lor a fost încredințată mai multor războinici dintre cei mai credincioși.

Tarzan, liniștit într-o oarecare măsură, și-a luat rămas bun de la soția sa, fără a se îngrijora de siguranța ei. Încălecând, deci, din nou pe Grif, a pornit din oraș,

împreună cu Jadon și ostașii acestuia, spre defileul Korulgrif.

La intrarea în trecătoare, Tarzan a renunțat la Grif, deoarece l-a slujit destul, iar de acum nu putea să îl mai utilizeze în atacul asupra orașului Alur de a doua zi.

Evident că, nefiind văzut călare de inamic, efectul intrării sale în Alur nu ar fi fost același.

Aplecându-i-se vreo două lovituri bune cu coada sulitei, enormul animal a pornit, mugind surd, spre interiorul Korulgrifului. Dar nici Tarzan nu regreta plecarea lui, deoarece niciodată nu putea ști care ar fi fost clipa când animalul și-ar fi pierdut cumpătul, iar pofta lui nemăsurată pentru carne ar fi determinat atacul asupra gropului de războinici. Imediat după sosirea lor la intrarea în defileu a început marșul către frumoasa cetate Alur.

CAPITOLUL XXII - În ghearele lui Ludon.

Seara, un războinic din palatul din Jalur s-a strecurat pe nesimțite în cuprinsul templului. A mers tocmai în direcția unde erau ascunși preoții inferiori. Prezența lui nu a stârnit nici o bănuială, fiind ceva comun ca ostașii să aibă afaceri în interiorul templului.

Războinicul a ajuns, în sfârșit, la intrarea unei camere în care s-au adunat mai mulți preoți pentru cină. Au terminat cu riturile ceremoniei sacrificiului de seară și nu mai era nimic de natură religioasă care să le ia timpul până la riturile ce le aveau de îndeplinit odată cu răsăritul soarelui.

Războinicul acesta știa, ca întreg Paluldonul, că nu mai exista nici o legătură între templu și palatul din Jalur. De asemenea, se mai știa că Jadon tolera prezența preoților, permițându-le actele crude și dezgustătoare,

numai datorită faptului că așa a fost tradiția la Hodonii din Paluldon de veacuri nenumărate..., iar omul care ar fi încercat să se amestece în ceremoniile preoților ar fi trebuit să fie de o îndrăzneală fără seamăn.

Se mai știa că nici Jadon nu a intrat vreodată în palat. Totuși, lumea venea la templu, iar credincioșii își adunau ofrandele regulat, după cum și sacrificiile de seară și de dimineață se făceau tot atât de regulat ca în toate templele din Paluldon.

Toate acestea le știa foarte bine ostașul, poate mai bine decât s-ar fi convenit să știe un simplu războinic. De aceea a ales el templul, pentru a primi ajutorul pe care îl căuta pentru a îndeplini misiunea sa.

Intrând în apartamentul unde stăteau preoții, i-a salutat după cum era obiceiul în Paluldon, dar, făcând în același timp un semn cu degetul: semn care nu ar fi atras atenția nimănui, sau poate că abia ar fi fost realizat de cineva care nu i-ar fi înțeles rostul.

S-a observat imediat că în cameră se aflau și dintre aceia ce i-au remarcat gestul, deoarece doi preoți s-au ridicat de la locurile lor, apropiindu-se de ostașul rămas lângă ușă, răspunzând, în același timp și unul și altul semnalului făcut.

Nu au vorbit decât un moment după care războinicul a salutat și a plecat. După puțin timp s-a îndepărtat și unul dintre preoții care a vorbit cu ostașul, urmat imediat de celălalt preot.

Afară, pe coridor, îi aștepta războinicul, pe care l-au condus într-o cameră dintr-un alt coridor mai mic. Aici au vorbit toți trei în șoaptă, mai mult timp. Apoi războinicul s-a întors în palat, iar preoții în propriile camere.

Apartamentele femeilor din palatul din Jalur se aflau toate pe aceeași parte a unui coridor. Fiecare apartament avea ferestre mari de partea cealaltă, dând în grădină, într-una dintre aceste camere dormea Jane

Clayton singură.

Paledonso al marelui căpitan de la nord nu cunoștea orgiile de care răsunau palatul regelui din Alur, Jalur fiind un oraș tăcut, în comparație cu capitala. Cu toate acestea, nu lipsea niciodată o gardă la fiecare intrare spre camerele lui Jadon și ale familiei sale, cum nu lipsea nici de la poarta care ducea spre templu, nici de la cea dinspre oraș.

Aceste gărzi erau însă mici, constând, de obicei, numai din cinci-șase războinici. Unul era santinelă, în timp ce ceilalți dormeau. Aceasta era situația când s-au prezentat doi ostași, câte unul la fiecare capăt al coridorului, în fața santinelelor făcând pază pentru siguranța Janei Clayton și a prințesei Ghizi, repetând, după clișeul obișnuit, cuvinte ce anunțau că sunt trimiși să-i schimbe din post.

Nu s-a întâmplat niciodată ca vreunui războinic să îi pară rău că este schimbat din postul de santinelă. Atâta timp cât, în împrejurări diferite, ar fi putut pune întrebări numeroase, acum este mulțumit să scape de monotonia unei datorii atât de detestate în mod universal. De aceea aceste două santinele au acceptat să fie înlocuite, fără să mai întrebe nimic, pornind repede spre locurile lor de dormit.

După aceea a intrat în coridor un al treilea războinic, iar toți trei au mers împreună până la ușa camerei unde dormea soția lui Tarzan.

Unul dintre ei era străinul ce l-a întâmpinat pe Tarzan și pe Jadon când s-au apropiat de Jalur cu o zi-două înainte... și era cel care a intrat în templu cu puțin timp înainte; dar figurile colegilor săi erau necunoscute, chiar unul altuia, deoarece un preot își eliberează fața de mască destul de rar, chiar în prezența camarazilor săi.

Au ridicat ușor draperiile de la ușă, care ascundeau interiorul camerei trecând și furișându-se pe coridor

înăuntru. Într-un colț, pe un strat gros de blănuri, dormea lady Jane.

Fiind desculți, intrușii nu au făcut nici un zgomot în timp ce traversau încăperea de piatră. O rază de lună, trecând prin fereastra de lângă pat, a scos în relief frumusețea conturului unui braț și a unui umăr alb ca laptele pe negrul blănii de sub ea, precum și profilul perfect al Janei.

Dar nici frumusețea femeii care dormea, nici situația ei nu au trezit în bărbați sentimentele de pasiune sau de milă pe care imaginea ei le-ar fi stârnit în pieptul oamenilor normali.

Ea nu era, pentru acei preoți, decât o bucată de lut și nici nu puteau să conceapă acea pasiune ce a împins oamenii la intrigă și omucidere pentru posesiunea acestei frumoase fete americane care acum influența destinele necunoscutului Paluldon.

Pe podeaua camerei se aflau nenumărate piei tăbăcite, iar când cei trei inși au ajuns lângă femeia care dormea, șeful lor s-a aplecat și a ridicat una dintre pieile mai mici pe care a întins-o ținând-o pe deasupra feței Janei.

- Acum! a șoptit el.

Simultan a aruncat pielea pe fața fetei, înăbușindu-i țipetele, în timp ce ceilalți doi au prins-o de brațe și de picioare, împiedicându-i orice mișcare.

I-au legat apoi, repede, mâinile la spate și i-au pus un căluș în gură. Lucrând fără un zgomot cât de mic care să îi fi trezit pe ocupanții camerei vecine.

Smucind-o brutal de picioare, au încercat s-o forțeze să meargă spre fereastră. Ea, însă, a refuzat să înainteze, trântindu-se din nou pe podea. Preoții erau foarte nervoși și ar fi recurs și la alte mijloace, mai drastice, ca să o determine să îi asculte, dar nu îndrăzneau să meargă până acolo, deoarece furia lui

Ludon s-ar fi dezlănțuit îngrozitor asupra aceluia ce ar fi atins-o cumva pe Jane, pe care o dorea vie și neatinsă.

Au fost, deci, nevoiți să o ridice și să o ducă pe sus. Dar și în acest fel, fata le-a provocat greutatea, zbatându-se din toate puterile. În cele din urmă, au reușit să o treacă pe fereastră, în grădina palatului, de unde unul dintre cei doi preoți i-a condus spre o porțiță din partea de sud a împrejurimii.

Dincolo de această porțiță începea un rând de trepte ducând în jos spre râu, iar la capătul scării erau legate câteva bărci. Pansat a fost foarte norocos că și-a găsit ajutoare printre cei care cunoșteau atât de bine templul și palatul, deoarece, altfel, nu ar mai fi scăpat niciodată din Jalur cu prizoniera.

Așezând femeia în fundul bărcii, a trecut imediat și a luat o vâslă. Colegii săi au desfăcut micul pripon și au împins micul vas în curentul râului.

Iar, după ce opera lor de trădare a fost completă, și-au îndreptat pașii spre templu, în timp ce Pansat, vâslind cu putere în partea de jos a curentului, se apropia repede de lacul Jadbenlul, pe ale cărui maluri se ridica Alur.

Luna a apus. La răsărit nu se vedea încă nici un semn de apropiere a zilei. În întunericul ce domnea înaintea ivirii zorilor, un lung șir de ostași se strecura în interiorul cetății Alur.

Planurile lor au fost bine întocmite și părea că nu există nici o putere care să împiedice îndeplinirea lor. O ștafetă a fost trimisă de Tadeu, ale cărui trupe staționau la nord-est de cetate. Tarzan, împreună cu un detașament de trupe, urma să intre în templu prin trecătoarea secretă pe care numai el o știa, iar Jadon cu mai multe trupe urmau să treacă să atace porțile palatului.

Conducându-și mica lui oaste, Tarzan se furișa pe

străzile sucite ale Alurului, reușind să ajungă neobservat până în fața clădirii ce ascundea intrarea în trecătoare secretă. Această intrare nu era păzită de nici o santinelă, fiindcă existența ei nu era cunoscută decât unor preoți.

Ca să faciliteze trecerea războinicilor prin tunelul acela strâmt și cotit, Tarzan a aprins o torță adusă în acest scop. A pornit înaintea lor cu torța în mână, indicându-le drumul.

Era convins că putea să facă foarte mult, odată ce va ajunge cu trupa sa în camerele interioare ale templului, deoarece un atac reușit în acest loc ar aduce după sine o confuzie și consternare printre preoții ușor de înfrânt, ceea ce i-ar fi permis să atace forțele palatului prin spate, în timpul cât Jadon îi reținea ocupați la porți, iar forțele lui Tadeu se revărsau peste zidurile din nord.

Jadon a considerat de mare valoare, ca efect moral, apariția subită și misterioasă a lui Dorul-Otho în inima templului, așa că a insistat pe lângă Tarzan să profite de faptul că mulți dintre ostașii lui Ludon au reacționat supunându-se acestuia sau lui Dorul-Otho, deoarece au trecut, deocamdată, de partea lui Ludon mai mult de frica ce le-o insufla marele preot, decât credința care i-ar fi purtat-o.

Exista un proverb în Paluldon, al cărui sens se potrivește de minune cu vechea zicală: „Omul propune și Dumnezeu dispune”. Acest proverb, în traducere liberă, ar suna astfel: “Cărarea dreaptă duce, adeseori, la destinație greșită”. Tot așa părea a fi soarta hărăzită planurilor marelui căpitan de la nord și a dumnezeiescului său aliat.

Tarzan, mai obișnuit decât camarazii săi cu întortocherile coridoarelor și având avantajul întregii lumini a torței, care, de altfel, abia împrăștia umbrele, ce se afla înaintea celorlalți.

În nerăbdarea lui de a se încăiera cu inamicul,

aproape că nici nu se mai gândea la cei care veneau în urma lui. Și nu ar trebui să ni se pară deloc ciudat, deoarece el, încă din copilărie, s-a obișnuit să lupte singur în toate bătăliile vieții era o a doua natură la el să depindă numai de istețimea și vitejia sa.

În felul acesta, ajunse cu mult mai înaintea războinicilor săi în coridorul de sus, unde se aflau camerele lui Ludon și ale preoților inferiori; iar în momentul când a sosit pe acest coridor, a văzut dintr-un alt coridor lateral apărând un războinic, mai mult târând decât ducând, corpul unei femei.

Dintr-o singură privire a știut că prizoniera legată fedeleș era soția sa, pe care o știa în siguranță în palatul lui Jadon din Jalur.

Războinicul și femeia l-au văzut și ei pe Tarzan în clipa când și acesta i-a descoperit. A auzit mârâitul surd și fioros al lui Tarzan, în momentul în care s-a repezit să își smulgă soția din ghearele străinului și să își verse asupra acestuia furia și răzbunarea care îi clocoteau în vine.

De partea cealaltă a condorului, se afla intrarea unei cămăruțe în care Pansat a fugit ducând și femeia cu el. În urma lui, la câțiva pași, se afla Tarzan, care a aruncat torța din mână, în locul ei a strălucind acum lungul său cuțit de vânătoare. În furia și viteza lui semăna cu un taur când vede roșu înaintea ochilor și atacă. A intrat și el în camera în care a dispărut Pansat; dar, când draperiile au căzut la loc, a rămas în beznă.

Aproape simultan s-a auzit și bufnitura unei pietre pe altă piatră, aproape în fața lui... urmată de altă bufnitură exact în spatele său. Nu a mai avut nevoie de alte dovezi că se află din nou prizonier în templul lui Ludon.

Din primul moment, când a auzit căderea ușii de piatră, a rămas pe loc, nemișcat, nemai dorind să fie precipitat în vreo groapă cu Grif, sau expus la cine știe

ce altă primejdie, așa cum i s-a întâmplat când a căzut în cursa lui Ludon în templul Grifului.

După un timp, ochii lui s-au mai obișnuit cu întunericul și a putut să observe strecurându-se în odaie o lumină slabă, dar i-au trebuit câteva momente până să poată realiza pe unde intra lumina. A observat, în cele din urmă. În tavanul camerei o mică deschizătură, probabil de vreun metru în diametru, pe care ajungea până la el, nu lumina propriu-zisă, ci mai curând un întuneric mai puțin dens decât acela din închisoarea sa.

Din momentul în care au căzut ușile sechestrând acolo, nu a mai auzit nici un fel de zgomot, deși auzul lui era foarte încordat în clipa aceea, sperând să găsească vreun indiciu asupra direcției în care a mers răpitorul soției sale.

După un timp, a reușit să vadă și conturul închisorii sale. Era o cameră de vreo doi metri lungime pe doi metri lățime. S-a lăsat în genunchi, procedând cu cea mai mare atenție la examinarea podelei. În centrul încăperii, exact sub deschizătura din tavan, descoperi o trapă, restul podelei fiind solid. Știind aceasta, putea să circule oriunde prin interiorul odăii neavând decât să ocolească locul primejdios din centru.

Pe urmă a examinat pereții. Nu existau decât două deschizături, din care una era ușa pe unde a intrat el, iar în față era ușa prin care a ieșit războinicul ducând-o cu el pe Jane. Amândouă erau închise cu plăci de piatră, al căror mecanism de închidere a fost pus în mișcare de ostaș în clipa trecerii sale pe acolo.

Ludon, marele preot, își lingea buzele subțiri și și-a frecat mâinile osoase de mulțumire și bucurie când a apărut în fața lui Pansat cu Jane Clayton. A așezat-o pe aceasta la picioarele lui.

- Bravo, Pansat! a exclamat el. Vei fi foarte bine răsplătit pentru serviciile tale. Dacă l-am avea acum și

pe falsul Dorul-Otho în mâinile noastre, întreg Paluldonul s-ar afla la picioarele noastre.

- Stăpâne, a strigat Pansat, l-am prins și pe el!

- Cum! a exclamat surprins Ludon. L-ai prins pe Tarzan Jad-guru? Poate că l-ai ucis, vrei să zici! Dar spune repede, Pansat! Spune-mi! Nu vezi că mor de curiozitate?

- L-am prins viu, stăpâne, a răspuns Pansat. Dușmanul tău de moarte se află acum în camera construită de strămoșii noștri pentru prinderea celor prea puternici în lupta piept la piept.

- Bine, bravo, Pansat! Să știi că...

În momentul acela a intrat în cameră un preot speriat.

- Stăpâne, a strigat el. Fugi repede, repede! Coridoarele templului sunt pline de războinicii lui Jadon.

- Ești nebun! a strigat marele preot. Templul și palatul sunt păzite de ostașii mei.

- Spun adevărul, stăpâne, a răspuns preotul. Chiar în coridorul acesta înaintează, spre camera luminăției tale, un grup de războinici, ce par să vină dinspre trecătoarea secretă care duce de aici în oraș.

- Poate să fie așa, a spus Pansat. Tot din direcția aceea venea și Tarzan Jad-guru când l-am descoperit și l-am prins în cursă. Probabil că își conducea războinicii chiar la sfântul sfinților.

Ludon s-a îndreptat repede spre intrarea camerei și a privit în coridor. S-a convins, dintr-o singură privire, că temerile preotului sunt perfect întemeiate. Din partea de jos a coridorului veneau spre el vreo doisprezece războinici, dar, lipsiți cum erau de un conducător, păreau încurcați, neștiind în ce direcție să meargă.

Marele preot a ghicit imediat că ei se simt pierduți în labirintul subteran al templului. Trecând, deci, înapoi în camera sa, a prins de o curea care atârna în tavan și a

tras cu putere de ea. Imediat a răsunat în întregul templu sunetul adânc și prelung al unui clopot de metal. Ludon a tras de cinci ori de curea și s-a întors apoi spre cei doi preoți poruncindu-le:

- Luați femeia cu voi! Urmați-mă!

Traversând camera, a trecut printr-o ușă mică urmat de ceilalți doi preoți care au ridicat-o pe Jane de pe podea. Au mers printr-un coridor îngust, urcând un număr mare de trepte, apoi au cotit la dreapta, la stânga și înapoi, printr-o încâlcitură de trecători, care se terminau, în cele din urmă, cu o scară în formă de spirală, de unde au ieșit la suprafață, în aer liber. Ajunseseră în curtea centrală decorată cu câte un altar la apus și la răsărit.

Se auzea acum, din toate părțile, zgomote de pași grăbiți. Cele cinci lovituri de clopot a fost date ca să îi cheme pe credincioși în apărarea lui Ludon în camerele lui particulare. Preoții, care cunoșteau drumul, i-au condus la locul convenit pe războinicii mai puțin obișnuiți cu labirintul din templu. Astfel, ostașii care l-au însoțit pe Tarzan s-au trezit fără conducător, dar și în fața unei forțe superioare.

Erau, într-adevăr, oameni curajoși, dar în împrejurările de față erau cu totul neputincioși; s-au retras în coridorul îngust pe unde au venit și găsindu-se mai în siguranță, cu perspectiva să fie atacați numai de un singur inamic. Planurile lor inițiale au fost nimicite și era posibil ca întreaga lor cauză să fi fost pierdută, atât de mult se bazase Jadon pe reușita încercării lor.

CAPITOLUL XXIII - Judecata neamțului.

Odată cu răsunetul clopotului din templu, Jadon a fost încredințat că Tarzan și grupul pe care îl conducea au dat

lovitura inițială. A pornit și el atacul hotărât asupra porților palatului.

Strigătele sălbatice de război, care arătau începutul luptei, au ajuns și la urechile lui Ludon, în curtea Centrală a templului.

Lăsându-i acolo pe Pansat și pe celălalt preot să păzească prizoniera, și-a îndreptat pașii cu viteză spre palat în scopul de a conduce lupta personal. Înainte de a ieși din templu, a trimis o ștafetă să afle rezultatul luptei din coridoarele de jos și o altă ștafetă prin care îndemna preoții să răspândească vestea că falsul Dorul-Otho se află prizonier în templu.

În timp ce zgomotul asurzitor al bătăliei se auzea în întreg orașul Alur, locotenentul Obeigatz se răsucea pe pieile moi ale culcușului său. După un timp, stătea drept și se freca la ochi, privind în jurul lui. Afară era întuneric.

- Sunt Jad-ben-Otho! a strigat el. Cine îndrăznește să îmi tulbure somnul?

La piciorul patului, pe podea, se afla o sclavă care s-a aplecat tremurând, cu fruntea la pământ.

- Trebuie să fi fost inamicul, o, Jad-ben-Otho!

Sclava a vorbit cu o voce suavă, cunoscând grozăviile furiilor de nebunie care îl apuca pe Dumnezeu lor față de cel mai neînsemnat amănunt.

În momentul acela, dând la o parte draperiile, un preot a intrat repede, iar, după ce a făcut doi pași în cameră, s-a lăsat în genunchi, atingându-și fruntea de podeaua de piatră.

- Jad-ben-Otho! a strigat el. Războinicii lui Jadon au atacat palatul și templul. Chiar în momentul acesta este o luptă mare pe coridoarele de lângă camerele lui Ludon. Marele preot te roagă să vii până la palat ca să-i încurajezi, prin prezența ta, pe războinicii credincioși.

Când a auzit aceasta, Obeigatz, a sărit în picioare.

- Sunt Jad-ben-Otho! a țipat el. Cu fulgerele mele îi voi

distruge pe blestemații care îndrăznesc să atace sfânta cetate Alur.

Câteva clipe însă, a alergat fără rost și ca un nebun prin cameră. În timp ce preotul și sclava au rămas aplecați cu frunțile pe podea.

- Haide! a strigat Obeigatz, izbind cu piciorul în coastele sclavei. Haide! a repetat el. Ce vreți? Să stați aici toată ziua, în timp ce forțele întunericului copleșesc cetatea luminii?

Ca toți aceia obligați să-și servească Dumnezeu, speriați până în măduva oaselor, preotul și sclava s-au ridicat, urmându-l pe neamț în oraș.

În timpul acesta, mai presus de strigătele războinicilor, s-au ridicat țipetele neconținute ale preoților.

- Lată! Jad-ben-Otho este cu noi... Falsul Dorul-Otho este prizonier în templu.

Aceste strigăte persistente au ajuns și la urechile inamicului, după cum a fost și intenția.

Când soarele se înălța pe cer, forțele lui Jadon erau tot la porțile palatului. Bătrânul războinic a ocupat o clădire înaltă în afara palatului, pe acoperișul căreia se afla un ostaș cu misiunea să observe zidul de nord al cetății, loc pe unde trebuia să intre Tadeu.

Dar minutele treceau și se transformau în ore, iar atacul presupus al lui Tadeu se lăsa așteptat. Acum, în plina lumină a soarelui, a apărut pe acoperișul uneia dintre clădirile palatului, marele preot Ludon, pretendentul la tron, Mosar și făptura aceea ciudată goală, a cărei păr și barbă lungă erau împletite cu flori și ierburi.

În spatele lor erau aliniați vreo douăzeci de preoți inferiori, care cântau într-un glas:

- Acesta este Jad-ben-Otho! Aruncați armele și predați-vă!

Preoții repetau întruna aceste cuvinte, alternând uneori strigătele:

- Falsul Dorul-Otho este prizonier în templu!

În timpul uneia dintre acele întreruperi atât de comune bătăliilor între forțe dotate cu arme pentru întrebuințarea cărora este nevoie de mari eforturi s-a auzit, deodată, o voce puternică în rândurile ostașilor lui Jadon:

- Arată-ni-l pe Dorul-Otho! Altfel nu te credem!

- Așteptați! a strigat Ludon. Dacă nu îl aduc înaintea voastră înainte ca soarele să fi apus de partea cealaltă a cerului, vă voi deschide porțile palatului, iar războinicii mei vor depune armele.

Cu aceste cuvinte, s-a întors și a dat unui preot inferior câteva ordine scurte.

Tarzan pășea în sus și în jos în mica încăpere a închisorii, imputându-și cu amărăciune stupiditatea de care a dat dovadă când a fost prins în cursă... Dar altceva ce ar fi putut să facă decât ce a făcut să alerge în ajutorul iubitei sale soții?

Se întreba: cum de au furat-o ei din Jalur? Apoi i-a fulgerat prin minte trăsăturile războinicului pe care l-a văzut ducând-o legată. Îi erau ciudat de cunoscute.

S-a străduit să-și amintească unde l-a mai văzut până atunci și după un timp, a reușit.

Era acel ostaș străin care s-a înrolat în armata lui Jadon, lângă Jalur, în ziua în care Tarzan îl călărea pe Grif. Dar cine anume putea fi omul acesta? Tarzan putea fi sigur că nu l-a mai văzut niciodată, decât în acele momente?

După un timp a auzit sunetul clopotului din coridorul din exterior, iar după aceea, foarte slab, zgomot de pași și strigăte. A înțeles imediat că ostașii veniți cu el au fost descoperiți și s-a încins o luptă. Îi făcea rău să se știe acolo, împiedicat să participe și el.

A încercat de câteva ori să deschidă ușa închisorii și trapa din mijlocul camerei, dar niciuna, nici alta nu au cedat încercărilor lui. Și-a încordat privirile spre deschizătura de sus, dar nici acolo nu a văzut nimic. Apoi și-a continuat mersul lui zadarnic, întocmai ca un leu după gratiile groase ale unei celule.

Minutele se scurgeau încet; au trecut ore. De afară se auzeau până la el strigătele oamenilor de la mare distanță. Lupta trebuie să fi fost la apogeu. Se întreba dacă Jadon va fi sau nu victorios și dacă învingându-și dușmanul, va putea, el și prietenii lui, să îl descopere vreodată în această cameră ascunsă în adâncul stâncilor. Se îndoia, pe bună dreptate, că s-ar putea întâmpla așa ceva.

Și acum, în timp ce privea spre deschizătura din tavan, a văzut atârând ceva de mijlocul ei. S-a apropiat și privit atent. Da, atârna ceva de acolo: ceva care părea să fie o funie.

S-a mirat de acest lucru. Cum de nu a văzut-o până atunci? Funia a fost oare tot timpul acolo? Probabil că da, deoarece nu a auzit nici un zgomot de sus, iar în cameră era prea întuneric ca să nu o fi putut scăpa din vedere.

A ridicat mâna spre ea. Capătul de jos era tocmai la îndemâna lui. S-a lăsat greu de ea, ca să vadă dacă rezistă greutateii lui. Apoi, a eliberat-o și s-a tras un pas în spate ca să o vadă, așa cum face un animal după ce a cercetat un obiect cu care nu este familiarizat: una dintre caracteristicile care îl deosebeau pe Tarzan de ceilalți oameni, accentuându-i asemănarea cu fiarele sălbatice din junglă. A repetat mișcarea de câteva ori, încercând funia de piele împletită și ascultând tot timpul să audă vreun sunet care să îl lămurească de prezența funiei acolo.

Era foarte atent să nu calce din greșeală pe trapă; atârându-se cu totul de funie, și-a ridicat picioarele,

întinzându-le unul la dreapta și unul la stânga, sub forma unui unghi mare, așa că, dacă ar fi căzut, să cadă călare pe trapă. Funia era solidă; îl susținea. Dar de sus nu se auzea nici un zgomot, precum nici din direcția trapei de jos.

A început să urce pe funie cu mare atenție, apropiindu-se din ce în ce mai mult de tavan. După o clipă, urma să ajungă cu ochii deasupra nivelului podelei încăperii de deasupra.

Brațele lui întinse au intrat bine în deschizătura care ducea în camera de sus. Încă un efort și... deodată amândouă mâinile i-au fost strânse ca într-un clește, paralizându-i orice mișcare, lăsându-l atârnat în aer, fără să mai poată nici să urce nici să coboare.

O lumină vie a apărut imediat în camera de deasupra capului său și după un timp, a văzut un preot privindu-l prin masca lui îngrozitoare.

Ținea în mâini niște curele de piele, cu care a legat mâinile lui Tarzan de la încheietură până dincolo de coate. La spatele acestui preot au apărut alți doi preoți ce l-au prins de sub brațe, trăgându-l în sus prin deschizătură.

Când a ajuns cu capul mai sus de nivelul podelei, a înțeles și modul cum a fost prins în cursă.

Deasupra, în jurul deschizăturii care ducea în închisoarea lui, au fost așezate două lațuri de funie, la capătul cărora, de o parte și de alta a camerei, aștepta câte un preot.

Astfel, când a ajuns la o înălțime suficientă de funia care a atârnat în celula sa de jos și brațele au intrat bine în lațurile funiei, cei doi preoți au tras repede de funie, făcându-l prizonier cu destulă ușurință, fără ca el să fi avut posibilitatea de a se apăra sau a se atinge de unul dintre cei doi care l-au prins.

După ce l-au târât în cameră, l-au legat de picioare,

de la glezne la genunchi; apoi l-au ridicat de jos. Transportându-l în alte părți necunoscute. În tot timpul acesta preoții nu au scos nici un cuvânt. Totul s-a petrecut în cea mai mare liniște.

Zgomotul bătăliei din oraș a început din nou, Jadon îmbărbătându-și ostașii pentru un nou atac. Tadeu, însă. Nu a sosit încă, iar forțele bătrânului șef, cu toate eforturile sale, păreau că-și pierd moralul din minut în minut.

În momentele acestea de grea încercare pentru Jadon, au apărut pe acoperișul (palatului unde se afla Ludon). Câțiva preoți, aducându-l legat pe Tarzan Jad-guru și arătându-l războinicilor din ambele tabere.

- Iată, ți l-am adus pe Dorul-Otho! A strigat Ludon.

Obeigatz a cărui minte zdruncinată nu a realizat încă ce se petrecea în jurul său, a aruncat și el o privire întâmplătoare spre prizonierul legat din fața lui. Dar când a zărit trăsăturile nobile ale lui Tarzan, aproape i-a ieșit ochii din orbite de spaimă și de uimire, iar fața lui umflată s-a învinețit.

O singură dată l-a mai văzut el pe Tarzan, dar l-a visat de nenumărate ori și de fiecare dată, uriașul englez se răzbunase fără milă pentru răul făcut de trei ofițeri germani, care au condus trupele indigene spre a realiza jaful și distrugerea locuinței pașnice a lui Tarzan.

Hauptmann Fritz Schneider a fost pedeșit pentru cruzimile lui inutile; sublocotenentul Von Goss, de asemenea, a primit pedeapsa; a mai rămas Obeigatz și acum stătea față în față cu zeita răzbunării, care l-a urmărit în visele sale, atâtea luni de zile.

Faptul că Tarzan era legat și neputincios, nu a micșorat groaza neamțului, care părea să nu-și dea seama că prizonierul nu ar fi putut să-i facă nici un rău. A rămas într-o atitudine speriată, aproape tremurând și îngânând vorbe în șir.

Ludon a văzut faptul, a înțeles și a fost cuprins de o îngrijorarea că îl vor observa și ceilalți; aceștia puteau să demaște adevărata lui înfățișare, susținând că smintitul bărbos din fața lor nu este sub nici o formă Dumnezeu și că, dintre amândoi, Tarzan era acela care avea înfățișare dumnezeiască.

În timpul acesta, marele preot a observat câțiva războinici de la palat începând să șoptească între ei indicându-i în permanență pe neamț și pe prizonier.

Atunci Ludon s-a apropiat repede de Obeigatz și a spus impunător:

- Ești Jad-ben-Otho. Ce mai aștepti? Demască-l pe acest șarlatan și spune că nu este fiul tău.

Mintea lui Obeigatz era predominantă de imaginea celui din fața sa, care ar fi putut oricând ajunge în situația de a se răzbuna. Cu acest gând, Obeigatz a strigat din răspuțeri, alegând singurul colac de salvare:

- Sunt Jad-ben-Otho!

Tarzan l-a privit fix în ochi atât de puternic, încât a încercat să îl dezechilibreze.

- Ești locotenentul Erich Obeigatz din armata germană, a rostit Tarzan folosind o germană excelentă. Ești ultimul dintre canaliile neamului tău pe care eu îl caut de atâta timp. Pe lângă aceasta știi foarte bine că Dumnezeu nu ne-a adus pe lume pentru o cauză comună.

În acest timp creierul lui Obeigatz a început să funcționeze normal. A observat și el privirile întrebătoare ale câtorva dintre ostașii din jurul său, care îl priveau acum uimiți pe Tarzan.

A început să realizeze că orice șovăială era un semn sigur al morții care ar fi urmat.

- Eu sunt Jad-ben-Otho! a țipat el din nou, cu o voce sacadată și aspră, care nu semăna deloc cu vocea folosită înainte, dar care a avut un mare efect printre cei

prezenți. Chiar și Ludon avea o expresie de mare surprindere.

- Ucideți-l pe prizonier! Au tunat cuvintele lui Obeigatz ca loviturile unui bici. Asta, pentru ca toți cei de aici să învețe să se teamă de mâna lui Dumnezeu și să se închine în curtea templului în fața divinității.

Războinicii s-au apropiat de Tarzan.

- Ucideți-l! a strigat autoritar neamțul.

Apoi și-a îndreptat privirea spre ostașii lui Jadon și a tipat cât a putut de tare:

- Trăsnetul vă va distruge acolo unde veți fi, iar cei care vor asculta vor fi iertați. Haideți, aruncați armele!

Războinicii lui Jadon au fost cuprinși de o mare neliniște și îi adresau priviri rugătoare șefului lor.

- Aruncați armele și puteți să plecați din palat. Jadon și războinicii din Jalur vor muri, dacă nu se vor închina în fața lui Ludon și a lui Dumnezeu. Hotărâți-vă imediat!

O parte din armată și-a aruncat armele și cu priviri rușinoase, s-a îndreptat spre poarta palatului.

În acest fel s-a dat exemplu pentru cei care doreau să dezerteze din armata bătrânului șef de la nord; cu toate acestea, au mai rămas câțiva credincioși în jurul lui Jadon. În cele din urmă, fricoșii au părăsit rândurile, iar cei care au rămas au scos un strigăt sălbatic de război, repezindu-se din nou la atac. Bătălia s-a întins până la porțile orașului.

Uneori forțele lui Jadon reușeau să îi domine pe apărătorii palatului. Totuși, erau puțini, iar ajutoarele lui Jadon nu mai soseau.

Ludon își aduna toți soldații, iar cei inutili în luptă erau îndreptați spre oraș prin trecătoarea secretă. Forțele lui Jadon care nu puteau să fie eliminate la palat erau asaltate la porțile orașului.

Atacat fiind din două părți de armate superioare din punct de vedere numeric, rezultatul a fost inevitabil,

astfel că, în cele din urmă, resturile micii armate a lui Jadon au capitulat, iar bătrânul căpitan a fost luat prizonier și adus înaintea lui Ludon.

- Duceți-l în curtea templului! a zis marele preot. Va asista la moartea complicei lui și probabil că Jad-ben-Otho va pronunța asupra lui aceeași sentință.

Curtea centrală a templului era plină de lume. La fiecare capăt al altarului de apus stăteau Tarzan și soția sa, legați și neputincioși în mâinile dușmanului.

Zgomotul bătăliei a încetat, iar, după un timp, Tarzan a văzut că Jadon este condus în curtea templului cu mâinile legate. Întorcându-se spre Jane, a indicat cu capul în direcția lui Jadon.

- Mi se pare că totul s-a sfârșit, a zis el liniștit. Jadon a rămas unica noastră speranță.

- Cel puțin ne-am regăsit, John, a spus Jane, iar ultimele noastre zile le-am petrecut împreună. Tot ce îmi mai rog pe Dumnezeu este ca, dacă te ia pe tine, să nu mă mai lase nici pe mine.

Tarzan nu a răspuns, pentru că în mintea sa era același gând amar ce o chinuia și pe ea: nu teama că îl vor ucide, ci teama că ea nu va avea același sfârșit ca el. A întins de curele, dar erau prea tari și prea multe.

Un preot de lângă el a văzut gestul și râzând batjocoritor, a izbit cu palma fața prizonierului lipsit de apărare.

- Brută! a strigat Jane.

Tarzan a privit-o zâmbind.

- Am mai fost lovit în felul acesta și în alte momente, a zis el; dar acela care m-a lovit a murit întotdeauna.

- Încă mai speri? a întrebat ea.

- Vezi bine că încă nu sunt mort, a zis el, ca și cum acest răspuns ar fi fost suficient.

Ea, însă, era femeie și nu poseda curajul acestui om ce nu cunoștea frica. Era convinsă în adâncul inimii sale,

că el va muri pe altar la miezul zilei, pentru că i s-a comunicat și ei, când l-au adus în curtea centrală, sentința pronunțată de Obeigatz împotriva lui.

Mai știa, de asemenea, că și el era convins că va muri, dar era prea curajos ca să accepte această idee atât de ușor.

Acum îl privea stând acolo, atât de mândru, atât de brav și de minunat, printre barbarii de care a fost prins și sufletul ei s-a revoltat împotriva soartei nemiloase.

Iată, însă, a apărut Ludon cu Obeigatz: marele preot, conducându-l pe neamț la spatele altarului, s-a așezat, în picioare, la stânga improvizatului Dumnezeu.

Ludon i-a șoptit ceva lui Obeigatz, indicându-l în același timp pe Jadon. Neamțul a aruncat o privire subtilă spre bătrânul războinic, apoi s-a crispat.

- După Dumnezeul lor cel fals, vine rândul falsului lor profet.

Cu aceste cuvinte a întins un deget acuzator spre Jadon. Apoi privirile sale s-au oprit la Jane Clayton.

- Și femeia, nu-i așa? a întrebat Ludon.

- Căzul femeii îl voi judeca mai târziu, a răspuns Obeigatz. Voi vorbi cu ea deseară, după ce va avea timp să mediteze asupra consecințelor care le au de suferit aceia care provoacă furia lui Jad-ben-Otho.

CAPITOLUL XXIV - Tadeu, Korak, Omat & Comp.

Ludon a făcut semn preoților adunați în jurul lui Tarzan. Ei l-au luat pe prizonier și l-au ridicat pe altar, unde l-au întins pe spate, cu capul spre partea de Sud a blocului de piatră, numai la câțiva pași de locul unde stătea Jane.

Impulsiv și mai înainte ca ei să o poată reține, ea s-a repezit înainte și aplecându-se repede, a sărutat fruntea

soțului ei, șoptind cu ochii umezi:

- Adio, John!

- Adio! a răspuns el zâmbind.

Preoții au prins-o de braț și au îndepărtat-o.

Ludon a întins atunci spre Obeigatz un cuțit de sacrificiu.

- Eu sunt marele vostru Dumnezeu! a strigat neamțul. Iată cum îi ajunge mânia divină pe dușmanii mei.

A privit în sus, spre soare, a ridicat cuțitul sus de tot deasupra capului și a strigat:

- Așa mor păgânii!

Dar, simultan, pocnetul scurt și pătrunzător al unei detunături au întrerupt tăcerea mulțimii fermecate din curtea templului. S-a auzit în aer un șuierat ascuțit, iar Jad-ben-Otho s-a prăbușit peste corpul aceuia pe care dorea să-l ucidă.

Zgomotul s-a repetat încă o dată; de data aceasta Ludon a fost cel care a căzut mort; iar, la o a treia detunătură, s-a prăbușit și Mosar la pământ.

Acum. Atât războinicii, cât și poporul au privit spre apus, de unde s-au auzit pocniturele atât de inexplicabile și cu un efect atât de neașteptat.

Sus pe muchia zidului, au văzut două ființe: un războinic Hodon, iar lângă el era un bărbat, aproape gol, din rasa lui Tarzan, pe a cărui umeri și șolduri, erau curele late, pline de cilindre frumoase care luceau în razele soarelui de la amiază; în mâini ținea un obiect de lemn și de metal, din vârful căruia ieșea o dâră de fum, subțire și albăstruie.

Mulțimea înmărmurită a auzit puternic și lămurit cuvintele Hodonului de pe creasta zidului.

- Astfel vă vorbește adevăratul Jad-ben-Otho prin trimisul său purtător de moarte. Dezlegați repede prizonierii! Dezlegați-l pe Jadon, regele Paluldonului!

Dezlegați-l pe Dorul-Otho și pe soția sa.

Pansat, cuprins de nebunia fanatismului, a văzut prăbușindu-se gloria și puterea unui regim pe care l-a slujit cu credință. Dar numai unei singure ființe îi atribuia el, în turbarea sa. Dezastrul de care a fost cuprins, numai ființa legată pe altarul de sacrificiu era vinovată de nenorocirea lui Ludon și a distrus într-o clipă visele de mărire ale lui Pansat.

Cuțitul de sacrificiu era încă pe altar, unde a căzut din mâna lui Obeigatz. Pansat s-a furișat până acolo, s-a aplecat repede să prindă mânerul cuțitului. Dar, tocmai în momentul când degetele sale încleștau arma ucigașă, s-a auzit din nou zgomotul de pieire și Pansat, cu un țipăt, a căzut mort alături de cadavrul stăpânului său.

- Prindeți-i și legați-i pe toți preoții! a strigat Tadeu. Nu ezitați, ostași, pentru că astfel trimisul lui Jad-ben-Otho va rezezi din nou trăsnetul asupra voastră!

Războinicii și poporul a fost acum martor la o manifestare a puterii divine, care ar fi putut să convingă chiar un popor mai puțin superstițios și mai înaintat pe scara civilizației, iar, cum o parte din ei au oscilat între Jad-ben-Otho al lui Ludon și Dorul-Otho al lui Jadon, nu le-a fost greu să treacă de partea acestuia, mai ales când vedeau argumentul inexorabil din mâna aceluia pe care Tadeu l-a descris ca un trimis al lui Dumnezeu.

I-au înconjurat, așadar, pe preoți, fără nici o clipă de șovăială; cum priveau din nou spre zidul de apus al curții centrale a templului, au văzut curgând pe acolo o mare de războinici. Ceea ce, însă, i-a umplut de mirare și poate chiar i-au speriat, a fost amănuntul că foarte mulți dintre ostași erau Wazdoni negri și păroși.

Iar în fruntea lor venea străinul cu arma lucitoare, avându-l în dreapta pe Tadeu, Hodonul și la stânga pe Omat, Gundul din Korulja.

În timpul acesta un războinic de lângă altar a luat de

jos cuțitul de sacrificiu și a tăiat repede curelele lui Tarzan, ale lui Jadon și ale Janei. Acum stăteau toți trei lângă altar, în timp ce noii sosiți se apropiau de ei din partea opusă a curții templului.

Când i-a văzut, Jane a rămas încremenită, cu ochii dilatați, mintea ei refuzând să creadă că ceea ce vede poate fi real. Străinul, atârându-și arma de o curea pe umăr, a înaintat repede spre ea și a luat-o în brațe.

- Jack! A strigat ea plină de emoții și suspinând de fericire. Jack, fiul meu!

Atunci s-a apropiat și Tarzan de ei, petrecându-și brațele pe după umerii lor.

În fața acestui tablou de iubire dumnezeiască, regele Paluldonului cu ostașii lui și cu întreg poporul au îngenunchiat în curtea templului și au rămas cu frunțile aplecate la pământ.

După o oră de la căderea lui Ludon și a lui Mosar, șefii și războinicii de încredere din Paluldon s-au adunat în marea sală a tronului din orașul Alur, urcați pe treptele piramidei înalte de acolo. În vârf s-a așezat Jadon, proclamat rege.

În partea dreaptă a bătrânului căpitan stătea Tarzan, iar în stânga lui, Korak, fiul neînvinsului Tarzan.

Când această ceremonie a luat sfârșit și războinicii, cu ghioagele ridicate, au jurat credință noului lor rege, Jadon a trimis o mică trupă de oameni credincioși să aducă la Alur pe Ghizi și Panatlea, împreună cu femeile care aparțineau orașului Jalur.

După aceea războinicii au vorbit despre viitorul Paluldonului și evident că una dintre primele probleme a fost aceea a administrației templului, mai ales problema preoților, care, absolut fără nici o excepție, au trădat credința datorită guvernului regal, căutând mărirea și îmbogățirea personală.

Jadon a cerut părerea lui Tarzan:

- Să transmită Dorul-Otho poporului dorința tatălui său în această privință!

- Problema voastră este simplă, a spus Tarzan, dacă doriți să faceți ceea ce place Dumnezeuului vostru... Preoții pe care i-ați avut, pentru a-și mări puterea, vă învățau că Jad-ben-Otho este un Dumnezeu crud și că se bucură la vederea sângelui și a suferinței. Iată, însă, că azi vi s-a demonstrat falsitatea cunoștințelor, prin completa înfrângere a preoțimii. Luați, deci, templele din mâna bărbaților și dați-le în mâna femeilor, ca să poată fi administrate prin bunătate, caritate și dragoste. Spălați sângele, a continuat Tarzan, de pe altarele de răsărit și scurgeți pentru totdeauna apa de pe altarele de la apus. I-am dat ocazia, la un moment dat, lui Ludon să facă toate acestea, dar a nesocotit ordinele mele și acum coridoarele sunt din nou pline de victime. Eliberați prizonierii din toate templele din Paluldon! Aduceți ca ofrande orice altă plăcere a poporului. Așezați-le pe altarele Domnului vostru, ca să fie binecuvântate, iar după aceea preotesele lui Jad-ben-Otho le vor distribui acelor nevoiași.

Un murmur de aprobare a ieșit din piepturile mulțimii, după ce Tarzan a sfârșit expunerea părerii lui. De mult timp cunoșteau ei avariția și cruzimea preoților; iar acum, când le venea un izvor de înaltă autoritate, îndemnul de a se elibera de vechea stăpânire religioasă, fără însă a se schimba credința poporului, nu puteau să îl primească decât cu bucurie.

- Dar cu preoții, ce facem? a întrebat un războinic. I-am ucide bucuroși pe propriile lor altare, dacă așa ne va porunci Dorul-Otho.

- Asta nu, nu se poate, s-a opus imediat Tarzan. Nu trebuie să se mai verse sânge. Dați-le libertatea și dreptul de a-și alege orice ocupație convine fiecăruia.

Un mare banchet a urmat în seara aceea în Paluldon

și pentru prima dată în istoria vechiului, Paluldon, au stat la masă, în pace și prietenie, războinici negri cu războinici albi. Mai mult încă: s-a încheiat un pact între Jadon și Omat, prin care tribul acestuia să fie întotdeauna în relații de prietenie și alianță cu Hodonii.

Cu acest prilej, a aflat și Tarzan cauza pentru care ni a atacat la timpul fixat. I-a sosit un trimis, din partea lui Jadon, cu instrucțiuni de a întârzia orice mișcare de trupe până la amiază.

Apoi au descoperit, evident, trădarea, trimisul fiind, din partea lui Ludon, un preot cu înfățișare de ostaș.

A fost judecat, condamnat și executat pe loc, dar nu au lipsit decât câteva clipe pentru ca întârzierea să fi fost cu desăvârșire fatală cauzei lor.

A doua zi au sosit în palatul cetății Alur atât prințesa Ghizi, cât și Panatlea, împreună cu femeile din familia lui Jadon; iar în marea sală a tronului s-au oficiat două căsătorii: a lui Tadeu cu Ghizi și cea a lui Omat cu Panatlea.

Tarzan, cu Jane și Korak au mai rămas o săptămână ca oaspeți ai lui Jadon, ceea ce a făcut și Omat împreună cu războinicii săi. După aceea Tarzan i-a anunțat că va pleca din Paluldon.

În mințile amfitrionilor săi era foarte nelămurită atât ideea despre cer, cât și locul unde s-ar afla acesta, precum și despre mijloacele întrebuițate de zei pentru a parcurge distanța de pe tărâmurile pământeste spre cele cerești.

Din acest motiv nu s-a născut nici o întrebare sau neîncredere, când au aflat că Dorul-Otho, împreună cu soția și cu fiul său, vor porni pe jos, printre munții, pe care îi vor străbate ieșind din Paluldon pe la nord.

Au plecat, deci, spre Korulja, însoțiți de războinicii din acel trib și de o mare parte de războinicii hodoni de sub comanda lui Tadeu.

Un număr mare dintre noii lor prieteni i-au condus până dincolo de limitele Alurului, iar, după ce și-au luat adio de la ei și Tarzan, au invocat binecuvântarea Dumnezeuului lor.

Cei trei europeni i-au văzut pe simplii, dar adevărații lor prieteni aplecându-se cu smerenie în praful drumului, rămânând astfel până au dispărut cu toții între copacii unei păduri din cale.

În Korulja au rămas o zi întreagă pentru a se odihni; iar Jane a avut ocazia să vadă și să examineze peșterile folosite ca locuințe de aceste ființe ciudate și atât de primitive.

Apoi au pornit din nou, evitând, de data aceasta, cărarea primejdioasă pe după Pastorul Ved și coborând de partea cealaltă, pe coastă, direct spre marea mlaștină ce despărțea aceste ținuturi.

Călătoreau în libertate, destul de comod și în deplină siguranță, înconjurați de grupul de Hodoni și Wazdoni.

Probabil că, mulți dintre ei se întrebau cum vor trece aceste trei ființe până dincolo de întinsa mlaștină de care se apropiiau. Fără îndoială, însă, că, dintre toți, Tarzan era acela care se îngrijora cel mai puțin.

În cursul vieții sale a întâmpinat multe obstacole, din care a tras concluzia că cel care „vrea” poate întotdeauna să treacă peste ele.

Avea însă în minte și o soluție mai ușoară a acestei traversări, soluție care depindea foarte mult și de întâmplarea destinului, așa că nu dorea să o comunice nimănui, din teamă ca nu cumva întâmplarea să-i fie defavorabilă.

Însă în dimineața ultimei zile, când își strâneau lucrurile din tabără pentru a pleca la drum, s-a auzit, deodată, un muget tunător dintr-un crâng din apropiere.

Tarzan a zâmbit satisfăcut. Întâmplarea pe care se baza a venit ca o minune. Prin urmare, Dorul-Otho, cu

soția și cu fiul său vor părăsi ținuturile Paluldonului așa cum se cuvenea unor zeități.

El mai avea cu el sulița pe care a confecționat-o Jane și pe care ea puneă atâta preț, tocmai fiindcă a fost lucrată de propriile ei mâini. I-a explicat Janei că are intenția să-i ofere suliței locul de onoare deasupra vetrei din locuința lor, loc pe care l-a avut pușca cu cremene a strămoșului ei puritan, profesorul Porter.

Când au auzit acest muget puternic, Hodonii ce îl însoțeau pe Tarzan l-au privit întrebător.

Wazdonii lui Omat căutau din priviri copaci, deoarece un Grif este singura creatură din Paluldon cu care nici o trupă de războinici, oricât de mare, nu s-ar întâlni bucuros.

Pielea lui tare cu armura de solzi și oase, nu putea fi pătrunsă de buzduganele și cuțitele lor, inutile ca și cum ar fi fost aruncate în stânca înaltă a muntelui din față.

- Așteptați! a zis Tarzan.

Și în acel moment a pornit cu sulița spre Grif, scoțând din piept același sunet al Torodonului.

Mugetul a încetat imediat, transformându-se într-un mârâit scurt, iar după un timp a apărut în fața lui și enorma fiară. Ceea ce a urmat nu a fost decât o repetare a experienței pe care Tarzan a avut-o cu aceste creaturi colosale și feroce.

Așadar, Tarzan, Jane și Korak au străbătut mlaștinile care încercuiesc Paluldonul călare pe spinarea Grifului preistoric, în timp ce reptilele mai mici fugeau, şuierând de groază.

Ajungând pe malul opus, s-au întors și au făcut semne de adio lui Tadeu, lui Omat și bravilor lor ostași, pe care îi admirau și îi respectau.

Tarzan și-a condus animalul titanice încă o parte din drum, spre Nord, ne oprindu-se decât după ce s-a asigurat că Hodonii și Wazdonii au avut timp să ajungă la

adăpostul stâncilor de la poalele munților.

Atunci, întorcându-și fiara cu capul spre Paluldon, au descălecat toți trei și dând o lovitură puternică cu coada sulitei în pielea groasă a fiarei, a trimis-o înapoi, în ținuturile ei sălbatice.

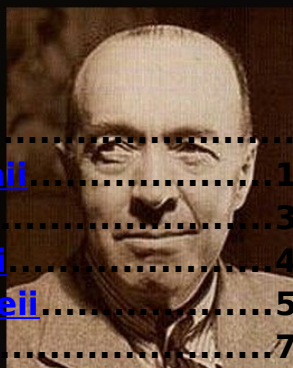
Apoi au stat mai mult de un sfert de oră, privind pământul pe care abia l-au părăsit: pământul Torodonului și al Grifului; al lui Ja și Jato; al Wazdonilor și al Hodonilor; un pământ primitiv, plin de evenimente grozave și moarte subită, liniștit și frumos în același timp de care acum începea să le fie dor.

Cu sufletele ușurate și cu mult curaj au pornit din nou spre nord, în lunga lor călătorie spre cel mai scump ținut dintre toate: acasă.

(va urma)

EDGAR RICE BURROUGHS
TARZAN
THE TERRIBLE

THE ONLY AUTHORIZED EDITION COMPLETE AND UNABRIDGED

CAPITOLUL I - Omul cu coadă	2
CAPITOLUL II - Spre cetatea luminii	16
CAPITOLUL III - Pentru o fecioară	31
CAPITOLUL IV - Lupta cu dușmanii	46
CAPITOLUL V - În căutarea Panatleii	57
CAPITOLUL VI - Monstrul	72
CAPITOLUL VII - Prinderea Panatleii	87
CAPITOLUL VIII - În căutarea Janei	97
CAPITOLUL IX - Grădina interzisă	108
CAPITOLUL X - Curajul lui Tarzan	131
CAPITOLUL XI - Necunoscutul	142
CAPITOLUL XII - Ce știe Panatlea	154
CAPITOLUL XIII - Monstrul din turnul misterelor	165
CAPITOLUL XIV - Măcelul din palat	179
CAPITOLUL XV - Armata secretă	192
CAPITOLUL XVI - Povestea Janei	200
CAPITOLUL XVII - În groapa cu lei din Tului	213
CAPITOLUL XVIII - O întâlnire neplăcută	225
CAPITOLUL XIX - Chinul Janei	235
CAPITOLUL XX - Obeigatz și Ludon	247
CAPITOLUL XXI - Pregătiri de război	261
CAPITOLUL XXII - În ghearele lui Ludon	272
CAPITOLUL XXIII - Judecata neamțului	281
CAPITOLUL XXIV - Tadeu, Korak, Omat & Comp.	291

